

Giới thiệu Hàng Long Giả

Bạn đang đọc truyện Hàng Long Giả của tác giả Đại Minh Vương trên trang đọc truyện online. Thập Hoang Giả Lạc Phi theo gót một chi mao hiểm đoàn đội tiến vào Fanors rừng núi săn bắt ma thú, lại bị Long công chúa Seth Kaya bắt được Long Huyết trung, triển khai một đoạn cùng Long tộc công chúa không thể không nói đích truyền kỳ... Tám năm sau, tại Long Huyết hồn được phong sinh thủy khởi tịnh vận may đích có được long uy đích Lạc Phi cuối cùng ly khai Fanors rừng núi, cái thứ nhất ngộ đến hần đích người cánh nhiên sai lầm đích đem hần coi như Hàng Long giả. Thế là, một đoạn truyền kỳ chuyện xưa tự này triển khai ... Thêm ước tác phẩm, hoàn bốn bảo chứng, mọi người yên tâm thu tàng.

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Long Và Long Dẫn.

Rừng núi Fanors được xưng là Long viên, Cự Long cường hãn bên trong cư trú lên vài chục đầu.

Nơi này là cấm địa của nhân loại, trong lịch sử phạm là người thâm nhập vào phạm vi một trăm cây số bên trong rừng núi, toàn bộ đều bị Cự Long vô tình giảo sát.

Nhưng mà hôm nay lại là một ngày đặc biệt, bởi vì tại khu vực hạch tâm của rừng núi Fanors, trong sào huyết của Long công chúa Seth Kaya, lại truyền tới tiếng kêu gào của nhân loại.

"Người không thể ăn ta a!" Lạc Phi-một thanh niên nhân loại nằm trên mặt đất khóc lóc cầu khẩn : "Không công bình, cũng không phải ta muốn chạy đến tới nơi này, là người đem ta chộp tới a!"

"Công bình là được kiến lập trên cơ sở thực lực ngang hàng, kẻ yếu vĩnh viễn không có quyền lợi ở trước mặt cường giả yêu cầu công bình." Long công chúa Seth Kaya vươn ra đầu lưỡi lớn dài hơn một thước, ưu nhã liếm liếm Lạc Phi: "Mụ mụ nói thịt nhân loại rất là thối, quả nhiên không giả, người thật rất thối nha!"

"Đúng rồi, đúng rồi, thịt ta rất thối, người ăn sẽ đau bụng, tiêu chảy đó!" Lạc Phi bị cái đầu lưỡi to lớn liếm mà sợ đến hồn phi phách tán, muốn hướng một bên bỏ chạy, lại bị một ngón chân giẫm xuống : "Nhân loại là sinh vật tà ác nhất, thi thể hư thối sẽ ô nhiễm hoàn cảnh, sẽ khiến nơi này đầy ô nhiễm, người hãy đem ta ném ra khỏi núi đi".

"Không sợ, không sợ, ta có Băng Sương Ma Pháp, ta có thể đem người đông thành một bức tượng băng, sẽ không ô nhiễm hoàn cảnh ." Seth Kaya đã sống hơn ba ngàn năm, trừ Cự Long ở ngoài, nàng còn là lần đầu tiên có được món đồ chơi biết nói chuyện, cũng không muốn dễ dàng vứt bỏ.

"Đông thành tượng băng?" Lạc Phi khắp người đều tại run rẩy: "Không muốn a, ta sợ lạnh, sẽ lạnh chết đó !"

"Ta vốn chính là muốn cho người lạnh chết." Seth Kaya bắt đầu mài răng, răng rắc răng rắc, như sét đánh: "Chẳng qua, nếu người có thể nói ra một lý do thuyết phục được ta, ta có thể suy xét cho người chết già ở chỗ này."

Chết già so lạnh chết vẫn tốt hơn, rốt cuộc thì chết già là một quá trình lâu dài, lấy tình trạng thân thể Lạc Phi hiện tại, dự tính còn có ba mươi năm thọ mệnh.

Xuất hiện một tia hi vọng, đầu óc Lạc Phi nhanh chóng vận chuyển.

Tìm lý do gì đây? Đánh nhau khẳng định không được, chính mình một đầu Sâm Lâm Tri Chu đều đánh không lại, càng huống hồ là một đầu Cự Long."Bởi vì, bởi vì ta là trí giả." Xem ra, chỉ có thể lợi dụng tiểu thông minh của chính mình lừa dối quá quan thôi.

"Trí giả?" Seth Kaya ha ha cười lớn: "Cả thầy sinh vật Bang Tuowu đại lục đều biết, Long tộc mới là chủng tộc thông minh nhất, người tại trước mặt bản công chúa, cũng dám xưng trí giả?"

"Trí giả không phải do người quyết định, làm sao người biết ta không phải trí giả?" từ sự tự tin của đầu Long công chúa, xem ra hi vọng không nhỏ.

"Vậy được rồi, ta cho người ra một đề mục, người nếu có thể đáp,thì ta thừa nhận người là trí giả." Seth Kaya cảm thấy chơi đùa cái nhân loại rất tốt, thật không nỡ lập tức đem hần ăn .

"Trắc nghiệm thì trắc nghiệm, ai sợ ai a?" Lạc Phi chột dạ, nhưng hiện tại loại tình huống này, cũng chỉ có thể đánh cược một phen .

Nhìn đến bộ dáng trấn định tự tin của Lạc Phi, Seth Kaya có một điểm lo lắng: chẳng lẽ hần thật là một trí giả?

Không được, tất phải ra một cái vấn đề khó nhất, nếu không hẳn đáp được thì con mời đến miệng lại bỏ chạy a.

"Người nói cho ta, đến cùng là Long đàn (trứng Rồng) có trước hay Long có trước?" Seth Kaya rất đặc ý, bởi vì cái vấn đề này đã bị Long tộc chứng minh là nan đề mang tính thể giới, căn bản không có đáp án chính xác.

"Người... Người cư nhiên hỏi ta cái vấn đề này?" Lạc Phi ha ha cười, nếu không là bị cái "Long cước" đạp lên, thì hẳn đã cười lăn lộn trên mặt đất .

"Làm sao, quá khó ư?" Seth Kaya lại bắt đầu mải răng: "Hỏi đáp không được, vậy ta sẽ ăn người !"

"Không phải quá khó , mà là rất đơn giản !" Lạc Phi với dáng vẻ đại sư nói: " vấn đề dạng này, lúc ba tuổi ta đã biết đáp án . Buồn cười a, Cự Long các người tự xưng sinh vật có trí tuệ cao siêu, lại hỏi một vấn đề của tiểu hài tử."

"Ít nói nhảm, mau trả lời!" Nhân loại lại dám coi rẻ Long tộc, Seth Kaya tức giận, chuẩn bị đợi cái này nhân loại nói ra đáp án sẽ ăn hẳn.

"Đương nhiên là Long có trước, sau có Long đàn (trứng rồng)." Lạc Phi tiếp tục cười lớn, vươn tay đẩy cái Long Nha khổng lồ ra rồi nói: "Người nhất định sẽ nói ta trả lời sai lầm, người sẽ hỏi ta "vậy Long là từ đâu ra" phải không?"

Seth Kaya sùng sốt, bởi vì nàng đích xác muốn hỏi câu này. "Không có Long đàn (trứng rồng), làm sao có Cự Long được ? Người trả lời sai lầm, ta muốn ăn người."

"Đàn độn, có thể đầu Cự Long đầu tiên nở ra từ một đàn (trứng). Chẳng qua, cái đàn này cũng không phải Long đàn, bởi vì chỉ có Long đẻ ra trứng thì quả trứng đó mới là Long đàn. Đầu Cự Long đầu tiên có lẽ là sinh ra từ trứng điều (trứng chim ^^), có lẽ là trứng Ngạc Ngu, thậm chí có thể là trứng ô quy, tóm lại không phải Long đàn. Có lẽ chỉ có Sáng Thế thân mới biết được, cái trứng không biết nguồn gốc kia đã phát sinh loại nào đó biến dị kỳ quái, cư nhiên ấp nở ra Long. Từ nay về sau, trên cái thể giới này có Long, sau đó lại có Long đàn." Lạc Phi giãy dụa lên từ dưới chân con rồng bò ra: "Ha ha, ta trả lời mãn ý không? Có thể thả ta đi không? Đừng nói người hiện tại đối ý nga, Long tộc các người được xưng chủng tộc tối tôn trọng lời hứa trên đại lục, ta đã trả lời vấn đề của người, người phải thả ta đi nha."

Seth Kaya thất thần . Nàng bản năng cảm giác được là nhân loại đang nguy hiểm, nhưng là nàng đem lời nói của tên nhân loại lập đi lập lại mấy lần trong đầu, lại không cách nào tìm được sơ hở trong đó. Nếu án chiếu theo lời nói của tên nhân loại đáng ghét này, nan đề khốn nhiều Long tộc mấy vạn năm đích xác là bị giải khai .

Chính là, nó thật đơn giản vậy sao? Nếu theo lời nói này, những nhóm trí giả Long tộc... chẳng phải đều là ngu ngốc?

Đột nhiên, Seth Kaya ý thức được vấn đề chính mình hỏi xuất hiện lệch lạc, thế là vội vàng nói: "Không đúng, không đúng, ta hỏi sai rồi. Vấn đề của ta hẳn nên là trên cái thể giới này đến cùng là trứng có trước hay Long có trước?"

"Đối với các người loại sinh vật không tôn trọng lời hứa, ta là trí giả cự tuyệt trả lời vấn đề của người." Lạc Phi vỗ vỗ bùn đất trên người, ngạo nghễ đứng trước mặt Seth Kaya nói: "Cùng với người cái đầu xuẩn Long thảo luận cái vấn đề ngu xuẩn, là đối với ta một trí giả là một vũ nhục lớn."

Lạc Phi đã nhìn ra , đầu Long này không lớn, có điểm ấu trĩ, hẳn quyết định dùng phép khích tướng để tăng thêm tỉ lệ sống cho chính mình.

Seth Kaya quả nhiên mắc lừa , nàng phần nộ đứng thẳng lên, rất muốn một ngụm đem Lạc Phi ăn sạch.

Nhưng là tự tôn Long tộc của nàng cùng với lòng hiếu kỳ lại sai khiến nàng cường ép lửa giận trong lòng: "Long tộc là thông minh nhất chủng tộc, Long tộc là chủng tộc tối tôn trọng lời hứa. Người đã trả lời một vấn đề của ta, ta đáp ứng không ăn người. Chẳng qua, người như quả không trả lời ta vấn đề hiện tại, ta sẽ giẫm chết người!"

Seth Kaya giờ lên long trào, răng rắc một tiếng trào vụn một khối nham thạch.

Nguyên lai này đầu Long cũng xấu lắm, Lạc Phi cảm thấy vấn đề nghiêm trọng .

Có vô số cách Từ vong, như quả đầu Long này hỏi một cái vấn đề, liền thay đổi một phương pháp giết người, hẳn sớm muộn cũng chết. Bởi vì quý mới biết được đầu Cự Long này trong đại não có bao nhiêu cái vấn đề, nàng muốn là một đường hỏi tiếp, chính mình cũng không có vận may như vừa rồi .

"Trừ phi người đáp ứng ta một cái điều kiện, nếu không người cho dù là lập tức giẫm chết ta, ta cũng không nói." Lạc Phi nói: "Người bảo chúng đây là vấn đề sau cùng, chỉ cần ta có thể trả lời, thì người không thể thương hại đến ta."

"Ta đáp ứng!" Seth Kaya hỏi đáp rất dứt khoát.

Lạc Phi hỏi: "Tại hỏi đáp cái này vấn đề trước, ta tất phải xác định một sự tình, chính là Cự Long các người thật sự từ bên trong Long đàn ấp nở ra? Có hay không một loại khả năng, Long tộc tổ tiên các người là từ tảng đá đi ra, hoặc giả là từ một trứng kiến nở ra?"

"Người dám hoài nghi truyền thừa Long tộc của chúng ta?" Cái tên nhân loại nhiều lần xúc phạm tôn nghiêm Long tộc, nếu không là chờ đợi đáp án của hẳn, Seth Kaya thật muốn lập tức giẫm chết hẳn: "Long được sinh ra chỉ có duy nhất con đường là từ Long đàn ấp nở ra, tất cả Long, bao gồm tổ tiên Long tộc chúng ta, đều là từ bên trong Long đàn ấp nở ra."

"Ha ha, đây chính là người nói." Lạc Phi lần nữa cười ha ha: "Ta đã có đáp án, là trứng có trước, sau đó mới có Long. Bởi vì tại lúc trước khi Long tộc các người dân sinh, trên cái thể giới này cũng đã tồn tại rất nhiều động vật đẻ trứng, tỷ như ma tước, tỷ như măng xà, tỷ như cá chạch, bọn họ đều là có

thể sinh trứng."

"Người..." Seth Kaya ngây dại : "Long tộc là chủng tộc cổ lão nhất, làm sao người biết tại trước Long tộc chúng ta, còn có các sinh vật đẻ trứng khác?"

"Bởi vì ta là trí giả, điều ta biết tự nhiên so các người nhiều hơn. Nếu không tin, người có thể đi hỏi Sáng Thế thần." Lạc Phi vỗ vỗ mông đít, hướng cửa ra Long Huyệt đi tới: "Tốt rồi, vấn đề hỏi đáp hoàn tất, ta có thể đi chưa?"

"Điều này sao có thể, nan đề chẳng lẽ dễ dàng giải quyết như thế?" Seth Kaya nằm trong Long Huyệt, lâm vào trầm tư.

Nhưng mà chưa được ba phút, Lạc Phi quay lại: "Người làm sao ở chỗ này a, mặt dưới là một vách núi cao trăm trượng, ta làm sao đi xuống a?"

"Tất cả Long Huyệt đều là tu kiến tại trên vách đá dựng đứng, người chẳng lẽ không biết?" Seth Kaya bởi vì tâm tình bất hảo, đối với câu hỏi của Lạc Phi trả lời không nói lý: "Đi nhanh đi, bản công chúa buồn ngủ. Nhớ kỹ, đừng để Cự Long khác nhìn thấy, nếu không bọn họ sẽ ăn người."

Lạc Phi khó khăn : "Tôn kính Long công chúa điện hạ, ngài có thể hay không đưa ta xuống a, vách dốc rất cao, ta sợ bị ném chết."

"Nghĩ tốt nhĩ, Cự Long chỉ có thể bị Long Kỵ Sĩ kị cưỡi, người chẳng lẽ vọng tưởng làm Long kỵ sĩ của bản công chúa ?" Seth Kaya hà hơi một cái, đem Lạc Phi phun ra xa bảy tám thước: "Người không phải muốn làm Đồ Long dũng sĩ sao, làm sao mà một cái vách đá nho nhỏ là không xuống được?"

"Trời đất chứng giám a, ta không phải Đồ Long giả, ta chỉ là một cái Thập Hoang Giả a!" Lạc Phi tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Long Phân Cũng Là Thực Vật.

Tại Bang Tuowu đại lục, Thập Hoang Giả không phải người rách nát có thể tùy tiện nhặt được ở đầu phố, bọn họ được gọi chung là một đám người đặc thù.

Thập Hoang Giả được xưng là cái đuôi, bởi vì bọn họ luôn là đi theo một đám người có tiền, hoặc giả sắp sửa có tiền. Công việc của bọn họ là lục tìm, mang đi đồ vật của người chết.

Nói trắng ra, Thập Hoang Giả là một đám gia hỏa vô sỉ bại hoại chuyên đánh cướp.

Thập Hoang Giả khừu giác đặc biệt linh mãnh, bọn họ luôn là có thể biết địa phương nào sẽ phát sinh xung đột chảy máu. Bởi thế bọn họ đến trước, mai phục tại chung quanh chiến trường, chờ đợi song phương giao chiến kết thúc, rồi lẹ làng đi ra, lục tìm trên đất một ít tài vật lưu lại. Tỷ như đao kiếm tàn phế, linh kiện khôi giáp tán lạc.

Nếu chiến đấu đã phát sinh thương vong, mà thi thể lại không có bị đem đi, bọn họ sẽ phát tài, bọn họ tiến lên, đem người chết từ đầu đến chân cướp một lượt.

Rất nhiều lúc, thi thể bị Thập Hoang Giả chiếu cố, đến một cái quần lót cũng sẽ không lưu lại.(^^)

Chính là bởi vì những Thập Hoang Giả này có... hành vi ác liệt, tại Bang Tuowu đại lục, mọi người đều xem thường bọn họ, đem họ so với tên khất cái còn không bằng.

Tuy nhiên có không ít Thập Hoang Giả vận khí tốt, phát đại tài, trở thành tài chủ một phương, nhưng là mọi người vẫn y nguyên phi nhổ bọn họ.

Chẳng qua, đây là suy nghĩ của đại đa số người, Thập Hoang Giả chân chính ưu tú tịnh không tỉ bì, bọn họ ngược lại rất quang minh lỗi lạc.

Những cái Thập Hoang Giả này mục tiêu không phải là người đánh nhau ẩu đả, mà là Mạo Hiểm Giả đến thâm sơn đậm lũy thám hiểm phát tài. Một khi có một chi đội ngũ Mạo Hiểm Giả muốn đến nào đó thám hiểm, đội ngũ sẽ mang theo hai, ba cái Thập Hoang Giả. Những Thập Hoang Giả này đánh bạo cùng theo, cùng Mạo Hiểm Giả đội ngũ vẫn duy trì một hai trăm thước cự ly, lúc Mạo Hiểm Giả cùng ma thú tác chiến, bọn họ đứng xa xa nhìn vào, đợi Mạo Hiểm Giả giết chết ma thú, lấy đi đồ vật mình muốn, bọn họ mới đi qua, lục tìm một ít đồ vật Mạo Hiểm Giả nhìn không hợp nhãn. Tỷ như cốt đầu ma thú, thịt, thậm chí bì mao.

Những Thập Hoang Giả này thu nhập hoàn toàn dựa vận khí, là Mạo Hiểm Giả vận khí.

Bởi vì Mạo Hiểm Giả cũng là quý nghèo, bọn họ thường thường liền một cộng lông đều sẽ không lưu lại cho Thập Hoang Giả, trừ phi là bọn họ vận khí

đặc biệt tốt, có được thật nhiều đồ vật, thật sự là mang không hết, mới sẽ lưu một ít đồ vật cấp cho Thập Hoang Giả.

Một bộ phận Thập Hoang Giả là rất nguy hiểm, bởi vì địa phương Mạo Hiểm Giả đi đều là địa phương ma thú tung hoành, mà Mạo Hiểm Giả dưới tình huống bình thường là sẽ không mạo hiểm lãng phí lực lượng chính mình đi bảo hộ Thập Hoang Giả. Một khi Thập Hoang Giả lọt vào ma thú tập kích, bọn họ sẽ rất khó còn sống ly khai.

Chẳng qua, có một loại tình huống ngoại lệ, chính là Thập Hoang Giả cùng Mạo Hiểm Giả đạt Thành mô chủng hiệp nghị. Thập Hoang Giả nghĩa vụ là làm “cu li” khuôn vác cho đội ngũ mạo hiểm, trợ giúp cầm một ít đồ cấp, mà Mạo Hiểm Giả cũng sẽ cố ý lưu lại một ít tiểu vật kiện không trọng yếu.

Lạc Phi là Thập Hoang Giả dạng này.

Là một thâm niên Thập Hoang Giả, Lạc Phi làm đã hơn mười năm, hắn từng nhiều lần theo đuôi đội ngũ mạo hiểm tiến vào rừng núi Fanors, cũng từng nhặt được một ít hảo đồ vật giá trị không tồi.

Lần này, Lạc Phi cùng một chi mạo hiểm đội ngũ tên gọi Thiết Huyết Mân Côi đạt thành hiệp nghị, là Mạo Hiểm Giả vận chuyển một cái Khó Kỳ Rương Bao làm đại giá, vinh hạnh trở thành này chi đội ngũ mạo hiểm duy nhất chỉ định Thập Hoang Giả.

Khó Kỳ Rương Bao là một loại Ma Pháp trang bị, thể tích tuy chỉ có như một trái dưa tây, nhưng là lại có thể chứa được hàng hóa có dung tích 2 mét vuông. Bởi vì Khó Kỳ Rương Bao rất nặng, đến ba mươi lăm cân, nếu cho một cái Mạo Hiểm Giả vác trên lưng, sẽ ảnh hưởng lớn đến hành động của Mạo Hiểm đội.

Bởi thế, dưới tình huống bình thường, phạm là đội ngũ mạo hiểm mang theo Khó Kỳ Rương Bao, đều sẽ đem rương bao giao cho Thập Hoang Giả vận chuyển.

Lạc Phi vác theo Khó Kỳ Rương Bao, theo gót Thiết Huyết Mân Côi tại rừng núi Fanors dạo quanh hơn mười ngày. Mạo Hiểm Giả có thể nói là thu hoạch cực lớn, săn giết không dưới mười đầu ma thú, mà Lạc Phi đi cùng nên cũng được hưởng phúc, được một trương hoàn chỉnh thô bì Robbie và không ít hảo đồ vật.

Căn cứ kinh nghiệm Lạc Phi, hắn thu hoạch một lần này có thể đủ đổi 10 mai kim tệ, đủ nửa năm sinh hoạt.

Nhưng mà, lúc Lạc Phi đang mong mỏi về đến thành thị, Mạo Hiểm Giả lại nói cho hắn, bọn họ lạc đường.

Lạc đường không đáng sợ, đáng sợ là bọn họ xông vào lãnh địa một đầu Cự Long.

Lúc Mạo Hiểm Giả minh bạch, đã muộn, Tam Cấp Băng Sương hệ Cự Long Seth Kaya gầm gào từ trời giáng xuống, một ngụm long tức đem tất cả thành viên Thiết Huyết Mân Côi “về thành”.

Bởi vì Lạc Phi cách khá xa, nên may mắn đào thoát Cự Long tập kích.

Nhưng mà, Lạc Phi bị hù dọa lại làm một việc khiến hắn hối tiếc không thôi—hắn mở ra Khó Kỳ Rương Bao rồi chui vào.

Lạc Phi vốn là cho là Khó Kỳ Rương Bao thể tích rất nhỏ, hắn chui đến bên trong sẽ rất an toàn.

Nhưng mà hắn quên mất một sự tình, tất cả Cự Long đều có sở thích thu thập các vật chiếu sáng, lấp lánh mà Khó Kỳ Rương Bao là đồ vật dạng này.

Thế là, Lạc Phi xui xẻo bị Seth Kaya mang lên Long nhai, còn suýt nữa bỏ mạng trong miệng Long.

"Tôn kính Long công chúa điện hạ, ngài hiện tại đã minh bạch chưa, ta chỉ là một cái Thập Hoang Giả đáng thương, cũng không phải cái gì Đồ Long dũng sĩ. Ta bị ngài trào đến chỗ này, hoàn toàn là một sự hiểu lầm. Nếu mọi người đã đem sự tình nói rõ ràng, xin ngài thương xót, đem ta đưa về nơi ngài phát hiện ra ta."

Lạc Phi nước miếng tung bay, đem thân thể chính mình thê thê thảm thảm, hi vọng có thể có được sự đồng tình của Cự Long, đem hắn đưa trở về.

Nhưng mà, Lạc Phi nói một hồi, lại phát hiện một cái hiện tượng kỳ quái, Long Huyết trong quang tuyến càng lúc càng tối sầm.

Long nhãn tình là nguồn sáng chủ yếu của nơi này, Seth Kaya đã tiến vào giấc mộng, một đôi long nhãn chậm rãi khép kín, tiếng ngáy bắt đầu trong son động vang vọng.

"Không thể nào, ngài làm ngủ nhanh thế a! Truyền thuyết Cự Long một giấc muốn ngủ mấy trăm năm, ta còn không muốn biến thành thây khô a!" Lạc Phi gấp đến trực giậm chân.

Nhưng mà, một cái nhân loại kháng nghị Cự Long, cơ hồ đối với Cự Long không tạo thành tác dụng. Đặc biệt là như Lạc Phi cái loại Thập Hoang Giả này, bản lĩnh chiến thắng 1 ma thú yếu nhược nhất cũng không có, càng không khả năng được Cự Long hưởng ứng.

Lạc Phi đối với Seth Kaya khóc lóc náo loạn nửa canh giờ, chính là Seth Kaya y nguyên không có biểu hiện tỉnh giấc, tiếng ngáy càng lúc càng lớn, quang tuyến càng lúc càng tối sầm.

Lạc Phi tuyệt vọng ngã ngồi tại trên thạch bích: "Thần a, ta nhất định là người đầu tiên chết đói bên người Cự Long a!"

"Ừng ực, ừng ực." Giằng co một ngày Lạc Phi rất đói , bụng bắt đầu không ngừng kêu.

Làm thế nào? So với chết đói, còn không bằng bị Cự Long một ngụm nuốt trôi.

nhìn ra sinh tử, Lạc Phi là gan lớn hơn, hẳn không còn sợ cự long nữa, chỉ vào cái mũi Seth Kaya mắng: "Ngươi là một con thằng lùn lớn, rân 2 chân biết bay cả ngày chỉ biết đi ngủ! Xem xem ngươi bộ dáng xấu xí a, đại não đại giống như ngàn năm lão thụ, khắp người lân phiến mấy trăm năm không có rửa sạch, mặt trên dính đầy phân, đầy sâu lông...."

Thanh âm chửi rủa duy trì tục một ngày một đêm, Lạc Phi một đến miệng khô lưỡi ráo, khí lực cơ hồ đều không còn .

Nhưng mà, Cự Long Seth Kaya y nguyên tiếng ngáy như sấm, đối với hắn không lý tới.

Cuối cùng, Lạc Phi hóa bị phần thành lực lượng, dùng khí xung thiên đứng thẳng lên, bắt đầu dùng tài bảo trong Long Huyết ném mạnh vào Cự Long.

Ném một đồng kim tệ, Cự Long không có phản ứng.

Một đồng lớn bảo thạch, Cự Long vẫn có phản ứng.

Lạc Phi giờ lên một thiết kiếm rỉ sét, liều mạng đâm vào ngón chân Cự Long. Một trận đinh đinh đương đương vang lên, bảo kiếm gãy thành 3 đoạn, mặt trên ngón chân Cự Long lại liền một điểm ngắn tích đều không có để lại.

Cự Long phòng ngự vật lý biến thái, có lẽ hết thấy nỗ lực của Lạc Phi đối với nó mà nói, chẳng qua là gãi ngứa ngứa mà thôi.

"Không thể nào, tính cảnh giác thấp như vậy, vạn nhất ta thật là Đồ Long dũng sĩ, ngươi không phải là sớm đi đời a!" Tuyệt vọng Lạc Phi vứt bỏ thiết kiếm, triệt để vứt bỏ nỗ lực.

"Ngươi cái đầu ngu Long, buồn ngủ Long, ngươi đi ngủ, ta cũng đi ngủ!" Lạc Phi thật sự là một điểm khí lực cũng không còn, hẳn tìm một địa phương bằng phẳng, an tĩnh chờ đợi từ vong hàng lâm.

"Oa..." Mơ mơ hồ hồ Lạc Phi đột nhiên nghe được thanh âm Cự Long

ngáp.

Ngay sau đó, một trận lạnh cuồng phong buốt đến, Cự Long Seth Kaya mở tròn mắt ra, bước nhanh ra, hướng nơi sâu trong Long Huyết chạy đi.

"Hoa lạp, hoa lạp, ầm ầm, ầm ầm!" Một trận thanh âm kỳ quái truyền đến, tựa hồ lũ bất ngờ bạo phát.

"Đặng đặng đặng..." Seth Kaya đi rồi quay lại, lần nữa nằm tại địa phương cũ .

"Chẳng lẽ bên trong sơn động có Động Thiên khác, có đường ra?" Đợi Seth Kaya ngủ say, Lạc Phi đột nhiên mở tròn mắt ra: "Nàng nhất định là đi tiểu (^!) . Nghe nói phân Cự Long là một chủng thượng hạng Ma Pháp tài liệu (ọc ọc), mà lại là một chủng dược vật đại bổ. Vì sống tiếp , cho dù là Long phân, Lão Tử hôm nay cũng muốn ăn vài ngụm !" (DGnghe ghê quá)

Nói là làm, Lạc Phi lập tức đứng lên, hướng phía trong sơn động chạy đi.

Quả nhiên không hổ là Long Huyết, tòa núi này thật lớn, độ dài lên tới năm trăm thước. Lạc Phi cuối cùng cũng chạy đến đầu cuối sơn động, lúc vừa nhìn, hẳn lần nữa tuyệt vọng rên rỉ một tiếng, xiu ngay trên đất.

Vách đá Cao ngất, một loại thạch bích bóng loáng như đao tước ngay trước mắt, nơi này còn là một cái tuyệt địa.

"Không thể nào, đại tiện cũng trên cao mấy trăm thước?" Đứng ở đỉnh vách dốc, Lạc Phi khóc không ra nước mắt: "Long a Long, ngươi cũng quá không giảng vệ sinh a, chẳng lẽ ngươi chỉ vĩnh mộng lên rồi đại tiện? Còn Long công chúa a, nếu ngươi là một nhân loại, không có một người dám lấy ngươi!"

"Tê tê, tê tê!" Đột nhiên, Lạc Phi bị một trận kỳ quái thanh âm hấp dẫn .

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Đại Ma Cô.

Địa phương phát ra thanh âm nằm ở bên trái cửa động, nơi đó có một cái lỗ hồng cùng hai khối đá thật lớn. Từ vị trí phân bố cùng lỗ hồng cho thấy, tựa hồ là nơi Cự Long Seth Kaya đại tiện (@@). Trên mặt tảng đá, một ít nước trên đó chứng minh cho suy đoán của Lạc Phi.

"Chẳng lẽ có một cái xác rần?" Cường liệt hạnh phúc làm cho Lạc Phi muốn hôn mê: "Cho dù là một tiểu xà, cũng là Mỹ thực cứu mạng a!"

Lạc Phi lập tức ghé qua, tại khối đá Seth Kaya vừa mới sử dụng qua nhìn xuống.

Nơi này quả nhiên là vị trí Seth Kaya “cho ra”. Từ cửa động hướng xuống, phía dưới ước chừng ba mươi thước, dốc đá xuất hiện 1 chỗ nhô ra, có diện tích khoảng 10 thước vuông, cấu tạo hình lõm độ sâu ước chừng hai thước. Bên trong cái vết lõm, là những thứ bài tiết của Cự Long Seth Kaya- Long Di.

Long Di là một cái danh từ đặc biệt, sử dụng chủ yếu là Luyện Kim Thuật Sĩ cùng Ma Pháp Sư.

Long Di là một món hảo đồ vật, tại thị trường, một công thăng dịch (ko biết là cái gì) Long Di có thể bán được một trăm cái kim tệ. Mà một công cân Hóa Long Di chỉ ít có thể bán đến bảy trăm cái kim tệ.

Mọi người đều cần Long Di, chủ yếu là bởi vì Long Di có rất nhiều năng lực thần kỳ. Dùng dịch thái Long Di ngâm tắm vũ khí cùng khôi giáp, có thể khiến vũ khí cùng khôi giáp có được cùng Ma Pháp thuộc tính tương đồng với Cự Long, chẳng những độ cứng cùng cường độ sẽ tăng thêm rất nhiều, còn có thể có nhất định năng lực miễn dịch Ma Pháp. Dùng Long Di làm nơi bồi dưỡng gieo trồng các chủng thực vật, có thể làm cho thực vật sinh trưởng nhanh hơn mười lần, từ đó có thể trồng một chút đặc thù Ma Pháp được tài đem lại lợi ích cực đại.

Đương nhiên, trên Đại Lục còn có rất nhiều Thuật Sĩ, bọn họ cho là Long Di là một loại dược vật trân quý. Dùng Long Di làm nguyên liệu chủ yếu phối chế Long Dương Đan là hàng hóa chủ yếu trong tay nam nhân trong thượng tầng xã hội, mỗi khóa có thể bán hơn 10 mai kim tệ.

Tại Bang Tuowu Đại Lục, Cự Long là động vật hi hữu, cho dù là tại nơi Cự Long tối tập trung-rặng núi Fanors, cũng chẳng qua tồn tại hơn bốn năm mươi đầu Cự Long, mà Cự Long xuất hiện trong thế giới loài người càng ít, còn không đến mười đầu. Bởi thế, chân chính Long Di rất khó thu tập. Long Di trên thị trường lưu thông chẳng qua là 1 ít vật thay thế.

Tỷ như vật bài tiết của Địa Hành Long, Cự Mãng, Sa Khâu Tích Dịch Vương Đội Á Long.

Lạc Phi nằm sấp trên vách đá, nhìn xuống thạch khanh mười mét vuông phía dưới, trong não hải một trận hôn mê: "Thần a, nhiều như vậy Long Di, nếu lấy hết, ta sẽ phú khả địch quốc a!"

Phú khả địch quốc có lẽ có chút khoa trương, nhưng là Long Di phía dưới đích xác là một ngách tài phú không nhỏ a.

Cái huyết động này trở thành nơi nghỉ ngơi của Cự Long đã hảo mấy vạn năm, đã từng có bốn đầu Cự Long ở chỗ này cư trú qua, bọn họ đều đem cái thạch khanh này coi như nhà xí mà sử dụng. Mấy vạn năm qua, Cự Long bài tiết Long Di có mấy trăm tấn, sau đó hóa thạch thành khối nam thạch cứng rắn, đây chính là vạn năm Long Di trên đời khó cầu làm a!

Nhưng mà, làm cho Lạc Phi hôn mê cũng không phải Long Di đại biểu cho cự đại tài phú. Lạc Phi hiện tại tự thân khó bảo, hẳn đối với tài bảo chôn cất như núi trong Long Huyết đều không để ý, nào còn có tâm tư suy xét giá trị Long Di. Làm Lạc Phi hôn mê là một cổ hương vị nồng đậm

đây là nơi mà Seth Kaya Vừa mới đại tiện qua, bài tiết ra ước chừng năm trăm cân phân cùng nước tiểu, đồng phân và nước tiểu mới bài tiết sinh ra một loại phản ứng đặc biệt, tạo thành 1 loại đồ vật khác.

"Chẳng lẽ Long Dương Đan do vật này tạo thành? Những tên có tiền kia thật đáng thương!" Lạc Phi che kín cái mũi, trong lòng một trận bi ai. Bởi vì hắn biết, chính mình khả năng lập tức liền muốn như những người ăn Long Dương Đan, bắt đầu nuốt chửng Long Di của Cự Long.

"Như quả ta có thể sống tiếp, ta nhất định đem này đầu Ác Long này, cho hắn ăn phân của ta, uống nước tiểu của ta (nghe rợn người)!" Lạc Phi cắn răng nghiêng lợi.

Long Di đích xác không ít, nhưng tịnh không đại biểu cho Lạc Phi lập tức có thể ăn, bởi vì Long Di còn nằm phía dưới 30 thước.

Nếu là những Mạo Hiểm Giả kia, ba mươi thước độ cao không đáng kể chút nào, bọn họ đại khái có thể trực tiếp nhảy đi xuống, bản lĩnh cao thậm chí còn có thể từ mặt dưới bay lên. Nhưng đối với Lạc Phi, một người không có nửa điểm vũ kỹ mà nói, ba mươi thước độ cao không khác với độ cao giữa sống và chết, nếu hắn tùy tiện nhảy xuống, tuyệt đối sẽ trực tiếp ngã chết.

Không có thức ăn, Lạc Phi đã đói đến muốn điên rồi, hiện tại thức ăn gần trong gang tấc lại không cách nào ăn, cảm giác đói khát của Lạc Phi tăng thêm gấp bội, thần kinh hắn cơ hồ muốn sụp đổ, hắn có một xúc động muốn nhảy xuống.

"Tê tê, tê tê!" Đột nhiên, loại thanh âm kỳ quái lần nữa vang lên.

"Rần, rần ở nơi nào a? cho dù ngươi là một con rần kịch độc, ta cũng phải cắn ngươi 1 cái a!" nhần châu Lạc Phi tán loạn, liều mạng tìm kiếm nơi thanh âm phát ra.

Cuối cùng, Lạc Phi bị 1 thứ hồng sắc trên thạch bích hấp dẫn.

Đồng thời hân cũng bị chấn kinh !

Trên thạch bích có một lùm dã thảo, ngăn trở tầm nhìn Lạc Phi. Mà lúc này dã thảo bị vạch ra, cư nhiên xuất hiện một gốc cao hơn mười thước, đường kính quá một thước, có màu hồng hồng, là một loài thực vật họ nấm to lớn. phần gốc cây nắm đầm thật sâu vào bên trong hoàng sắc Long Di vạn năm, thân thể nó dán chặt lên thạch bích, như một hỏa hồng sắc Cự Mãng điên cuồng sinh trưởng.

"Ma Cô Thật to a!" Lạc Phi phát ra một tiếng hoan hô.

Lạc Phi không tin mình có vận khí như vậy, tại chính mình sắp sửa chết đói đích lúc, cư nhiên có một gốc Ma Cô lớn chủ động dân tới miệng. Xem thể tích Ma Cô này, chính mình ăn ba năm cũng ăn không hết. Ma Cô là loại có chất dinh dưỡng phong phú, là mỹ thực nha.

Thật không hổ là Ma Cô sinh trưởng ở Long Di lâu năm, thể tích to như 1 con Cự Long!

Hình dạng cùng vị trí của Ma cô khiến Lạc Phi vô cùng hưng phấn, nó ngay phía dưới vách đá, kết hợp làm 1 với vách đá, cái ô nắm xòe ra có đủ diện tích để chứa thân thể và thể trọng của 1 người. Nếu Lạc Phi đủ can đảm, nếu hân có vận khí tốt, hân có thể trực tiếp nhảy xuống, rơi xuống tán của Ma Cô, nằm trên đó sẽ có thức ăn dùng rất lâu .

Nhưng mà, lúc Lạc Phi chuẩn bị nhảy xuống, trên mặt ngoài Ma Cô lóe 1 tia sáng khiến hân kịp thời đình chỉ hành động lỗ mãng của mình.

"***, người làm sao lại có nhiều niềm dịch vậy a!" Lạc Phi gấp đến giật chân.

Có niềm dịch đại biểu cho Ma Cô rất bóng loáng, rất bóng loáng biểu thị chính mình rất có thể từ trên Ma Cô trượt xuống. Mà tán của Ma Cô đường kính hơn hai thước, hơn nữa lại nghiêng xuống dưới, một khi từ mặt trên trượt xuống, sẽ rơi xuống theo hình vòng cung Parabol, chẳng những không ăn được mỹ vị, mà cả Long Di phía dưới cũng không tới được tay, sẽ trực tiếp rơi xuống vách đá cao mấy trăm trượng, hân phi phách lạc.

Hiện tại hi vọng duy nhất, là Ma Cô này có thể cao 30 thước, cao đến mép son động.

Chẳng qua xem ra đây không phải là vấn đề vô vọng, bởi vì Ma Cô này đích xác có thể cao đến độ cao đó. Chỉ qua 3,4 phút nó đã cao thêm được 1 thước.

Án chiếu theo tốc độ sinh trưởng này của Ma Cô, không tới 2 giờ nó sẽ cao đến rìa son động, Lạc Phi có thể nằm trên rìa son động vương tay lấy 1 ít mà ăn .

"Ma Cô, mau mau lớn, để ta ăn !" Lạc Phi nhìn chăm chăm vào, nước miếng chảy ào ào xuống.

Có lẽ là cảm ứng được cầu khẩn của Lạc Phi, cự đại Ma Cô quả nhiên cao lên, theo sau từng đợt thanh âm "Tê tê", Ma Cô dần dần cao đến gần son động.

Một giờ qua , cự đại Ma Cô cao thêm mười thước, cự ly cách cửa động còn bốn năm thước .

Nhưng mà vào lúc này, Ma Cô lại đột nhiên đình chỉ sinh trưởng, màu sắc bắt đầu nhợt nhạt, ánh sáng tron bóng bắt đầu tan biến, Sinh Mệnh của nó tựa hồ đã đến điểm cuối.

Xem xem Long Di bên dưới, chỉ thấy mấy trăm căn Long Di mà Seth Kaya bài tiết hơn một giờ trước đã khô cạn, biến thành 1 khối nhỏ màu vàng kim. Bên cạnh, cự hình Ma Cô dần dần khô héo, rơi rụng.

"Không thể nào, chỉ thiếu 1 chút a!" Lạc Phi dậm chân đầm ngực: "buồn ngủ Long Đáng chết a, người làm sao không “ra” nhiều hơn a!"

"Ba!" Đột nhiên, đình cự đại Ma Cô phát một tiếng bạo liệt trầm muộn, tán trong tích tắc phân liệt thành 6 phần, mỗi phần đường kính hơn 30 centimet, có 1 vật màu hồng sắt chui ra. Nó là 1 nhị hoa hồng sắc, trong nháy mắt sinh trưởng năm sáu thước, cao hơn đình đầu Lạc Phi.

Nồng nặc hương vị ập đến, Lạc Phi cảm giác chính mình phảng phất như mình đang trong 1 căn phòng đầy hoa, đầy hương thơm say đắm

Chẳng qua, Lạc Phi lúc này cũng không có tâm tình thưởng thức hương vị, hân nghĩ đến chỉ có thức ăn. Thế là hân không nhìn gì cả xông lên, ôm chặt nhị hoa cự đại kia, mở miệng cắn từng cái.

"Kèo kẹt!" Hoa Nhị giống như loại dưa nào đó, vừa giòn vừa ngọt, lại còn có rất nhiều trấp dịch thơm ngon.

Lạc Phi tựa như một con sâu, miệng không ngừng gặm, ăn ba bốn cân mới vừa lòng thỏa ý buông Nhị hoa ra.

"tuyệt a, có cái đại gia hỏa này, ta lại có thể sống được 1 tháng !" Lạc Phi nhìn vào Nhị Hoa, cất tiếng cười to hạnh phúc.

Đột nhiên, một trận đau đớn từ phần bụng truyền đến, Lạc Phi kêu thảm một tiếng, bắt đầu nằm trên mặt đất không ngừng lăn lộn: "Thần a, đồ vật này có độc !" "

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Cự Long Tài Bảo.

Cảm giác đau đớn đến quá đột nhiên, cũng quá mức mãnh liệt, giống như ngàn vạn con dao đâm vào thịt. (DG: như con nhím đó mà)

Lạc Phi co quắp toàn thân, nằm lăn lộn trên đất, nhưng chỉ chốc lát, cả kêu gào lặn lội cũng không thể nữa.

Tại sao vậy, là Ma Cô, nhưng sao lại là độc Ma Cô. Là 1 Thập Hoang Giả thâm niên, hẳn sao có thể phạm vào sai lầm ngớ ngẩn này chứ. Nhưng là cảm giác đói khát cường liệt đã làm cho y choáng váng đầu, triệt để mất sự phán đoán.

"Sớm biết vậy, nhảy vực cho xong!" Chỉ đáng tiếc, Lạc Phi lúc này ngay cả khí lực nhảy vực cũng không có. (GD: chết không dc, sống ko xong)

Đau đớn càng lúc càng mãnh liệt, ngàn vạn con dao tụ tập lại thành 1 đoàn hồng lưu, theo kinh mạch Lạc Phi điên cuồng chạy loạn, máu thịt như bị Liệt Hỏa nung chín, làm Lạc Phi hận không thể chết ngay lập tức.

Cuối cùng, thần kinh Lạc Phi cũng không chịu nổi dây vò, lãnh ra ngắt xiu.

Không biết qua bao lâu, Lạc Phi lần nữa mở ra hai mắt ra.

Thiên không là một mảnh tối tăm, không khí lạnh thấu xương, bốn phía an tĩnh. Lạc Phi đứng lên hoạt động thân thể, cảm giác vẫn rất đau. Chẳng qua, cỗ hồng lưu bạo ngược trong người đã không còn. Lạc Phi cảm giác được, trong lòng ngực mình, nhiều hơn 1 loại thần bí vật chất, như một tấm màng mỏng bao bọc xung quanh tâm tạng, rất ấm áp, thập phần thoải mái.

"Chẳng lẽ nơi này là địa ngục?" Lạc Phi xem xét xung quanh.

Rặng núi nguy nga, vách đá cao ngất tới tầng mây, cây cối rậm rạp. Trăng treo giữa trời, Nguyệt quang âm đạm chiếu vào huyết động. Tại địa phương trước mặt 3,4 thước, một thứ cao hơn 2 thước, đường kính khoảng bốn mươi centimet ngạo nghễ đứng vững trong nguyệt quang âm đạm lấp lánh ánh hồng sắc.

"Ta còn sống, độc Ma Cô không có độc chết ta!" Lạc Phi đại hỉ, nhảy dựng lên.

"Phanh!" Cự nhiên nhảy cao hơn ba thước, đầu Lạc Phi đụng thạch bích phía trên sơn động. "Hoa lạp" một tiếng, tảng đá trên thạch bích bị đụng nát rơi xuống 1 khối bằng nắm tay, não bộ Lạc Phi truyền đến một trận đau đớn.

Lạc Phi không kịp suy xét chính mình vì cái gì mà nhảy cao như vậy, hẳn đang trảng ngập trong cảm giác hạnh phúc: "Hắc hắc, rất tốt, ăn Ma Cô tuy rất đau đớn, nhưng là lại không chết người!"

Bước ra cửa động, Lạc Phi lần nữa xem xét đại Ma Cô thứ mà đã đem lại thống khổ, lại mang đến hi vọng cho hắn. Đại Ma Cô vẫn bộ dáng cũ, gắt gao dán vào vách đá, tán của nó vẫn nguyên bộ dạng phân làm 6 mảnh, cái Nhị Hoa cực lớn sinh trưởng gần 8 thước.

Lạc Phi nhìn nhìn vàng trắng trên bầu trời, lại sờ sờ bụng, trong lòng bắt đầu tính toán.

Chính mình ăn Ma Cô lúc là ban ngày, hiện tại vàng trắng sắp sửa lặn, mặt trời không bao lâu sẽ lên. Vậy là mình đã hôn mê hơn mười lăm giờ. Ăn Ma Cô một lần, có thể sinh tồn chỉ ít hai mươi giờ, Ma Cô nơi này đủ hắn ăn mấy trăm lần, cũng chính là hắn chỉ ít còn có thể sinh tồn hơn một năm thời gian.

Một năm, tuy không phải rất dài, nhưng Lạc Phi tin tưởng, nếu mình sử dụng tốt thời gian này, nói không chừng chính mình có thể tìm ra phương pháp rời khỏi.

Tuy ăn Ma Cô, chính mình sẽ đau đến chết đi sống lại, nhưng so với tử vong, vẫn có thể chấp nhận!

Một trận gió núi thổi tới, cự đại Ma Cô ở trong gió chậm chậm lay động, làm Lạc Phi sợ đến toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Không được, tất phải đem cái đại gia hỏa này vào trong, nếu không bị gió thổi đứt, chính mình chẳng phải nhịn đói sao?

Nói là làm, Lạc Phi lập tức vươn hai tay ra, ôm chặt Nhị Hoa, dùng sức kéo vào. "Răng rắc" một tiếng, phía dưới truyền đến một tiếng vang thanh thúy, Nhị Hoa của Ma Cô bị Lạc Phi lôi ra.

Lạc Phi đại hỉ, kế hoạch của hắn vốn là Nhị Hoa bẻ gãy, thu ba bốn thước là vừa ý rồi. Nhưng mà hiện tại cự nhiên đem Nhị Hoa rút ra, mà lại không có hao phí sức lực. Đồng nghĩa với việc, hắn có nguồn thức ăn phong phú.

Ba bốn phút sau Nhị hoa được Lạc Phi kéo hoàn toàn vào son động. Lạc Phi mới đột nhiên ý thức được, mình tự nhiên có thể làm những việc mà trước nay mình không thể.

Một cái đại gia hỏa lớn như vậy, trọng lượng chỉ ít cũng sáu bảy trăm cân, hấn làm sao có thể đem đi được?

Lạc Phi nằm trên mặt cự hình Nhị Hoa, nhớ tới câu nói của 1 triết nhân nào đó: "con người có tiềm năng vô tận, lúc đối mặt sinh tử, mỗi người đều có thể phát ra lực lượng cường đại!"

Có được thức ăn sung túc, tử vong rời xa, dường như Lạc Phi cũng theo đó mà tan biến.

Lạc Phi lại nghĩ tới kia đầu Cự Long đáng sợ kia, nghĩ đến thanh âm Cự Long mài răng, thân thể không chủ động rung lên.

Người là như vậy, chỉ cần có một tia hi vọng, sẽ không bao giờ từ bỏ.

"Chỉ mong nàng là một đầu ngu Long chi biết đi ngủ, tốt nhất một giấc ngủ ba ngàn năm!"

Tuy biết thời gian Cự Long ngủ rất dài, nhưng hấn vẫn lo lắng. Thế là hấn đứng lên, theo phía trong son động bước đi.

"Khò khè, khò khè..." Vừa vừa vào trong son động, bên tai liền truyền đến tiếng ngáy ầm ầm.

Tâm tình Lạc Phi hơi chút ổn định một chút. Xem ra, lúc đầu Cự Long thức tỉnh còn phải đợi thật lâu.

Son động dài hơn 500 thước, Lạc Phi dùng hơn mười phút mới đi đến hết. Tại bên trong Long Huyệt lớn như vậy, phía trên đồng tải bảo chất cao như núi Cự Long Seth Kaya đang nằm ngủ, nước bọt chảy ra dọc theo khóe miệng.

An toàn, Lạc Phi thở phào một hơi.

Dương quang sáng sớm vượt qua lưng núi, chiếu xạ vào bên trong cự đại Long Huyệt. Trong dương quang thấp thoáng, Cự Long Seth Kaya, cùng với trân bảo trong tòa Long Huyệt do nhiều tiền nhiệm Cự Long trong mấy vạn năm thu thập hiện về lộng lẫy chói mắt, vàng hoàng sắc, bạc bạch sắc, bảo thạch lam sắc, ma hạch lục sắc, từng đồng, từng khối, cả tòa Long Huyệt giống như Thần giới, hiện về mông lung mà lại hoa lệ.

"Những tài bảo này, có thể khiến Thập Hoang Giả trên toàn thế giới biến thành đại phú ông!" Lạc Phi bắt đầu nuốt nước miếng.

Lúc Lạc Phi bị Seth Kaya chộp tới, hấn đang cố giữ mạng, căn bản không có chú ý tới những tài bảo này. Hiện tại, Lạc Phi ăn no, uống đủ, Sinh Mệnh cũng tạm thời được bảo chứng, ánh mắt hấn cũng không thể tránh khỏi bị tòa bảo khố hấp dẫn này.

Truyền thuyết mỗi một tòa Long Huyệt đều là một tòa bảo khố cực lớn, vô luận là ai có được, đều sẽ lập tức biến thành phú khả địch quốc.

Lịch sử đã từng có vô số người dừng cảm, bọn họ muốn giết chết một đầu Cự Long, trở thành Đồ Long dũng sĩ được người kính ngưỡng. Tuy nhiên những người này tuyệt đại đa số bị Cự Long giết chết, nhưng là số ít mấy cái kẻ thành công ly khai Long Huyệt, đều thành đại tài chủ một phương.

Nguyên lai, vinh dự cực lớn là động lực của Đồ Long giả, mà tài phú cực lớn có thể biến thư sinh thành dũng sĩ!

Hoan hô một tiếng, Lạc Phi lao về hướng bảo tàng của Seth Kaya.

Kim tệ, kim tệ tính bằng tấn, mà đều là cổ tệ! Châu bảo, châu bảo chất thành rương, mỗi 1 kiện đều có thể trở thành con cưng của phách mại hành! Ma hạch, bảo thạch, khôi giáp, vũ khí, Ma Pháp trang bị... Từng đồng bày ra ở trước mặt, Lạc Phi xem cơ hồ muốn ngạt thở.

Nhưng mà, Lạc Phi cũng chỉ có thể nhìn, cũng không dám đem 1 kiện nào bỏ vào túi.

Cự Long rất keo kiệt, không có bất cứ người nào dám ở trước 1 đầu Cự Long còn sống lấy đi tài bảo thuộc về hấn. Cự Long gọi là Seth Kaya tuy hiện tại ngủ say, nhưng ai có thể nói chắc chắn nàng tỉnh lại lúc nào. Vạn nhất lúc nàng tỉnh lại phát hiện tài bảo thiếu một món, Lạc Phi rất có thể sẽ lập tức bị xé thành mảnh vụn.

Bởi thế Lạc Phi tìm kiếm không phải trân bảo, mà là dây thừng. Chỉ cần có dây thừng, Lạc Phi liền có thể dựa vào nó từ trên vách đá leo xuống.

Chỉ có xuống mặt đất, mới thật sự là sống sót!

Nhưng mà, Lạc Phi tìm kiếm nửa giờ, mới bị ai phát hiện, một sợi thừng thì không có khả năng là trân bảo, Cự Long cũng không thu thập dây thừng. Tất cả đồ vật ở đây dài nhất chỉ có 1 vũ khí to lớn dài 6 thước mà thôi.

Cuối cùng, ánh mắt Lạc Phi dời đến cái rương to nằm trên mặt đất: "Có lẽ nơi này có đồ vật có gì?"

Lạc Phi đã kiểm tra qua cái rương này, bên trong đầy một rương thư tịch cùng bản vẽ các loại. Những thư tịch cùng bản vẽ đại đa số là dùng các loại da thú chế tác, tuy trải qua mấy ngàn năm, nhưng vẫn y như mới. Nếu đem những thư tịch cùng bản vẽ này xé thành mảnh nhỏ, nối lại với nhau, tựa hồ có thể làm thành dây thừng dài ba bốn trăm thước.

"Hoa lập, hoa lập!" Lạc Phi đem toàn bộ thư bản cùng bản vẽ trong rương ra, so sánh, nhận định xem mình có dự đoán chính xác không.

Nhưng mà, đích kết quả so sánh lại Lạc Phi vô cùng thất vọng. Tất cả thư tịch cùng bản vẽ nặng chừng 3,4 trăm cân, nhưng có thể làm dây thừng không đến 40 cân. Nếu đem những thư tịch cùng bản vẽ này xé ra làm dây thừng, nhiều lắm chỉ hơn một trăm thước.

Mà Long Huyết cách mặt đất, chỉ ít cũng có bốn trăm thước !

"Thật là một đồng phế vật!" Lạc Phi Tuyệt vọng bạo nộ , một cước đem đồng thư tịch trước mắt đá bay.

"Hoa lập!" 1 cuộn da dê hoàng sắc tại không trung dập dờn vài cái, chậm rãi rơi trước mặt Lạc Phi.

Lạc Phi kinh hi đích phát hiện, trên cuộn da dê cư nhiên có mấy cái văn tự hắc nhận thức: Phù Không Chi Vũ!

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Phù Không Chi Vũ.

Phù Không Chi Vũ — một loại Phong hệ Ma Pháp hoa lệ mà thực dụng .

Lạc Phi tuy không phải Ma Pháp Sư, nhưng kinh nghiệm mạo hiểm nhiều năm nay lại khiến hắn đối với cái Ma Pháp thế giới này và vũ kỹ nhiều ít có chút hiểu rõ. Lạc Phi biết Phù Không Chi Vũ là một loại Ma Pháp Phong hệ mà Ma Pháp Sư sử dụng. Loại Ma Pháp này có thể làm cho thân thể trôi nổi trên không, thậm chí có thể phi hành cự ly xa.

Ba năm trước trong quá trình nhất mót, Lạc Phi đã từng nhìn thấy 1 Ma Pháp Sư lợi hại sử dụng Phù Không Chi Vũ từ không trung bay qua, tốc độ so với Thương Ưng còn nhanh hơn.

"Ha ha ha, nếu Lão Tử có thể học được Phù Không Chi Vũ, là có thể bay ra khỏi rặng núi Fanors!" Lạc Phi kích động cầm cuộn da dê lên, cất tiếng cười to: "Thật ngốc a, Cự Long thu thập bảo vật, có kiện nào không phải là bảo vật thể gian khó tìm!"

Lạc Phi lần nữa bắt đầu xem xét đồng thư tịch cùng bản vẽ, trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn vừa rồi không đem xé làm dây thừng, nếu không những ghi chép này bị hủy trên tay mình .

Trong quá trình lục lọi, Lạc Phi chú ý tìm những cái khác, xem có vật nào thích hợp làm dây thừng không, nhưng Lạc Phi phát hiện những cái này đa số là ghi chép những văn tự mà hắn không nhận biết.

Làm 1 trong số những Thập Hoang Giả biết chữ, Lạc Phi tuy đối với văn tự không có nghiên cứu gì, nhưng là hắn vẫn có thể nhận biết là những văn tự này không phải của nhân loại.

Bản năng nói cho Lạc Phi biết, văn tự này nhất định là của Long tộc.

Trong vài trăm loại thư tịch và bản vẽ, có không đến 1 phần mười là văn tự nhân loại. Lạc Phi đem những bản vẽ này bắt đầu nghiên cứu.

“Olympus chiến ký”, là thư tịch miêu tả trận chiến trong nhân loại hơn 700 năm trước, trước mắt không có gì hữu dụng. “Huy Hoàng Nhạc Phổ”, đây nhất định là xướng thi của Thần Thánh giáo đình, cũng không hữu dụng. Trời ạ, cư nhiên là “Ngã Nhĩ Tắc Lạp tàng bảo đồ”! Niên đại quá xa xưa, nghe nói Ngã Nhĩ Tắc Lạp bảo tàng 40 năm trước đã bị người khai quật . Đây là 1 bản “Ma Pháp Dược Tài Đồ Phổ”, không sai, nếu có thể mang theo nó trốn khỏi nơi này, liền có thể đào được tài mà sống .

Tổng cộng hai mươi ba bản, trong đó mười bốn bản Lạc Phi một điểm hứng thú cũng không có, ngoài ra còn có chín bản, lại làm Lạc Phi kích động không thôi.

“Ma Pháp nguyên lý thám mật”, “Cẩm chú Ma Pháp nghiên cứu”, “Luận quan hệ Không gian Ma Pháp cùng Thời gian Ma Pháp”, “Băng Sương kiếm pháp”, “Thần thánh đấu khí tốc thành”, “Luyện Kim Thuật”, “Châu bảo giám định học”, “Ma Pháp trang bị bình cấp phương pháp” cùng “Phù Không Chi Vũ”.

Trời ạ, đây đều là bảo bối a.

Trừ Phù Không Chi Vũ là một cuộn da dê, mặt trên không có ký tên ở ngoài, còn lại tám bản thư tịch khác mặt trên đều có danh tự tác giả . Những danh tự này Lạc Phi có cái nghe nói qua, có cái không có nghe qua. Nhưng chỉ cần là danh tự có nghe qua, không cái nào không như sấm bên tai, trong

thế giới nhân loại có được vang danh truyền kỳ.

Tỷ như “Băng Sương kiếm pháp” tác giả Pu Landa, chính là kiếm thuật đệ nhất cao thủ toàn nhân loại công nhận, hơn bốn trăm năm trước dựa vào một thanh Bích Lạc Tinh Không thần kiếm, đã từng giết chết ba Ma đạo sư.

Tỷ như bản “Luyện Kim Thuật” này tác giả là Rodirigo, chính là Luyện Kim Thuật sĩ vĩ đại nhất hơn một ngàn năm trước, hẳn chế tạo Ma Pháp trang bị đều là cung đình công phẩm. Tuy nhiên sau ngàn năm, đồ vật lưu truyền cũng không nhiều, nhưng là mỗi kiện đều có giá trị liên thành, được coi như thần khí!

Đồ vật tuy đều là hảo đồ vật, nhưng chỉ làm Lạc Phi hưng phấn vài phút, hẳn rất nhanh ý thức được, những thứ này đối với mình mà nói không khác gì giấy lộn. Chưa nói tới việc đem ra ngoài, cho dù là có thể mang đi ra ngoài, chính mình cũng không thể tu luyện.

Lạc Phi kỳ thật là một thanh niên tốt, có khát vọng, hẳn cũng muốn trở thành Ma Pháp Sư hoặc giả là cao cấp Chiến Sĩ được mọi người tôn trọng. Bởi thế trong nhiều năm trước, hẳn đã từng nhiều lần dùng đồ vật có được làm học phí để học tập Ma Pháp hoặc vũ kỹ.

Nhưng mà, kết quả lại làm người cực kỳ thất vọng cơ hồ tất cả lão sư đều đồng thanh nói cho Lạc Phi, tố chất thân thể hẳn không thích hợp tu luyện Ma Pháp, cũng không thích hợp tu luyện vũ kỹ.

"Quản nó có thể hay không, chính mình bị vây khốn không ra được, luyện tập một chút giải sầu, đây cũng là 1 lý do để sống a."

Quyết định chủ ý, Lạc Phi đem Phù Không Chi Vũ cùng tám bản còn lại ra, đem những thư tịch khác bỏ lại trong rương.

Cự Long chính là rất nhạy bén, vạn nhất khiến nàng nhìn ra thiếu mấy bản thư tịch, vậy rất nguy hiểm.

Về đến bên ngoài sơn động, Lạc Phi ngồi bên cạnh cự đại Nhị hoa, bắt đầu chăm chú nghiên cứu Phù Không Chi Vũ.

Đây là một cuộn da dê rất cổ lão, đã có vết thâm đen, văn tự cũng rất mơ hồ. Chẳng qua, nếu từ tế quan sát, cũng có thể nhìn thấy nội dung bên trong. Cuộn nội dung da dê cũng rất đơn giản, chỉ có ba bức họa, không có văn tự thuyết minh.

bức họa đầu là 1 hình người ngồi ngay ngắn. Bộ dáng rất an tường, hai tay đặt trên 2 chân, nhắm mắt lại, tựa hồ trầm tư. Trên thân thể, có 5 đường nét hồng sắc phân biệt từ từ chỉ cùng phần đầu xuất phát tụ tập ở tâm tạng.

Cái động tác này Lạc Phi rất quen thuộc, đây là tư thế lúc Ma Pháp Sư minh tướng, những thầy giáo trước kia cũng Lạc Phi làm như vậy. Lạc Phi suy đoán, đây nhất định là phương pháp tu luyện Ma Pháp Phù Không Chi Vũ.

bức họa thứ 2 là hình 1 người đứng thẳng, hai tay múa mai, những đường hồng sắc thay đổi phương hướng, ngược trở lại.

Không cần hỏi, đây nhất định là phương pháp sử dụng Phù Không Chi Vũ.

Bức họa thứ 3 càng đơn giản, vẽ hình 1 người đang bay. Người này tư thế ngộ nghĩnh, cơ hồ như nằm. Trên thân thể, năm đường hồng sắc tạo thành 5 cái dò án đồng tâm. Không cần hỏi, đây nhất định là sau khi phóng thích Phù Không Chi Vũ, làm thế nào khống chế tư thế trên không.

"Đây là đồ án ai vẽ, sao xấu vậy?" Xem hết cuộn da dê, Lạc Phi không cho là đúng lác lác đâu: "thường nói Ma Pháp đại sư đồng thời cũng là hội họa đại sư, bởi vì bọn họ cũng vẽ các loại các dạng ma pháp trận. Làm sao tên Ma Pháp Sư này vẽ lại thô ráp, tựa hồ dùng ngón tay tùy tiện vẽ?"

Cũng khó trách Lạc Phi không hài lòng, bởi vì này đồ họa trên cuộn da dê đích xác rất thô ráp, Lạc Phi tự tin, nếu chính mình chăm chú một chút, vẽ cũng đẹp hơn bức họa này.

Chẳng qua xấu đẹp không sau cả, sâu cái này đại biểu cho 1 hi vọng.

Bởi thế, Lạc Phi cũng không có bao nhiêu oán hận, ngồi trên tảng đá, án chiếu bộ dáng bức họa đầu bắt đầu minh tướng.

Tư thế rất đơn giản, nguyên lý Lạc Phi ít nhiều cũng hiểu 1 ít, nhưng muốn giống như bức họa, tại thể nội tạo ra năm cỗ ma pháp lực lượng, di chuyển đến tâm tạng là khó trùng trùng.

Từ giữa trưa cho đến đêm khuya, Lạc Phi nhẫn nại minh tướng, khát vọng cảm thụ được loại ba động Ma Pháp thần kỳ này. Nhưng mà, hẳn thất vọng rồi, thân thể hẳn khê nhút nhít, 1 điểm năng lượng cũng không có.

Chẳng qua, trong tâm tạng Lạc Phi, hẳn lại một lần nữa cảm thụ được cỗ khí nóng hồng lưu kia.

Từ lúc nuốt chửng cự đại Nhị Hoa, cỗ lửa nóng thần bí đó đến nay vẫn tồn tại. Nếu Lạc Phi không chú ý, cảm giác cũng không phải rất cường liệt, hẳn thậm chí có thể quên là nó tồn tại. Nhưng là một khi Lạc Phi tập trung chú ý đến tâm tạng, lực lượng của cỗ lửa nóng sẽ lập tức sôi nổi lên, giống như một đồng lửa.

Lạc Phi thật sự là không cách nào hình dung cảm giác chính mình lúc này. Trong thức hải xuất hiện 1 dò hình đáng sợ, tâm tạng bị xuyên thủng, một đồng Liệt Hỏa phát ra tiếng xèo xèo, từng giọt dầu mỡ trong suốt chảy xuống tạo thành 1 tiểu hỏa Miêu.

Nhưng mà, Lạc Phi lại không cảm giác được thống khổ. Hẳn lại cảm giác thoải mái trong lòng.

Chẳng lẽ độc tố Độc Ma Cô không hoàn toàn triệt tiêu, là tu luyện Phù Không Chi Vũ không có hiệu quả?

Lạc Phi không thể xác định, hấn đối với hiện tượng rất hiếu kỳ. Chính bởi vì lòng hiếu kỳ thúc đẩy hấn vẫn ngồi như vậy mình tưởng, nếu không, chưa đến 1 giờ hấn đã buông tha.

Bụng Lạc Phi cũng truyền đến âm thanh kháng nghị ừng ực ừng ực.

"Đói quá, đi ăn chút gì đã." Lạc Phi đứng lên, tiện tay từ bên cự đại Nhị hoa lấy 1 khối, bỏ vào miệng ăn.

Do đã có kinh nghiệm nên Lạc Phi cũng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng là Lạc Phi ăn xong chờ đợi ba bốn phút, cơn đau cũng xuất hiện, hấn vẫn nhin không được gào lên: "Thần a, cho ta lập tức chết đi cho xong!"

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Long Hồn Thảo.

Người là 1 loại sinh vật yếu nhược, đặc biệt là người chưa từng trải qua sinh tử khảo nghiệm như Lạc Phi thì càng yếu nhược.

Lúc đói khát, Lạc Phi sẽ quên đau đớn, lao vào nhai ngấu nghiến Nhị Hoa. Lúc đau đớn truyền tới, Lạc Phi hối hận muốn khóc, hận không thể nhổ ra hết những thứ mình vừa mới ăn.

Trong đoạn thời gian này, Lạc Phi sống rất đơn giản, cũng rất gian nan.

Lúc thanh tỉnh, Lạc Phi lại luyện công, nghiên cứu lai lịch và thuộc tính cổ thần bí hóa diễm. Đói bụng ăn vài ngụm cự hình Nhị Hoa, sau đó đau đớn như tê tâm liệt phế. Mỗi lần, Lạc Phi đều sẽ bị đau đến ngất xỉu, sau đó đánh một giấc, tỉnh lại sau đó tiếp tục lặp lại lịch trình gian khổ này.

Mỗi một lần đau đớn, Lạc Phi đều có xúc động muốn nhảy xuống vực.

Nhưng sự lưu luyện sinh mệnh khiến hấn chùn bước.

Lần thứ mười một tỉnh lại, Lạc Phi phát hiện một hiện tượng kỳ quái, rừng cây đối diện sơn động từ thùy lục biến thành màu hoàng kim, vốn là gió thổi hướng nam nay lại đổi sang hướng bắc, mà nhiệt độ không khí cũng giảm đi rất nhiều.

"Không thể nào, chẳng lẽ đã vào mùa thu?" Nhìn lá cây dòn dập rơi xuống, Lạc Phi trợn mắt há mồm.

Lạc Phi theo gót Mạo Hiểm Giả tiến vào rặng núi là tháng 5, ở trong núi dạo quanh hơn mười ngày, hiện tại nên là tháng sáu. Nhưng nhìn theo hiện trạng thì lại là tháng 9.

Chẳng lẽ mỗi lần ngủ đều hơn 10 ngày?

Cách nghĩ này làm cho Lạc Phi vừa hoan hỉ vừa lo lắng. Hoan hỉ vì, một giấc có thể ngủ đến mười ngày, thời gian hấn sống càng dài. Lo lắng là, cuộc sống như vậy thì còn gì ý nghĩa?

Vì chứng minh chính mình ngủ 1 lần 10 ngày, Lạc Phi lại một lần nữa đi vào sơn động, đem một cái sa lậu cự đại qua. (sa lậu chắc là loại đồng hồ cát)

Cái sa lậu này cao 2 thước, sa từ bên trong chỉ ít cũng 400 cân, trên sa lộ điêu khắc hình 4 cự nhân. Không cần hỏi, đây nhất định là công cụ tính giờ mà Titan Cự Nhân mấy ngàn năm trước từng tung hoành đại lục sử dụng, thời gian tính lên đến 1 tháng.

Đối với việc có thể dễ dàng dời khối sa lậu này qua, Lạc Phi cũng tự cấp cho mình 1 cái giải thích.

Nhất định là do Ma Cô cự đại kia gây ra.

Ma Cô từ phân Cự Long sinh trưởng ra, nhiều ít hấp thu một ít lực lượng Cự Long, sau khi bị mình ăn nên cũng có 1 ít Long Lực.

Đem sa lậu đặt tại cửa động, Lạc Phi từ tế quan sát mấy giờ, xác định mỗi một ngày rót xuống bao nhiêu sa lượng. Lúc thời gian chạng vạng, lúc Lạc Phi chuẩn bị ăn Độc Ma Cô, hấn trên mặt trên sa lậu làm một cái ký hiệu.

Quả nhiên, lúc Lạc Phi lần nữa tỉnh lại, sa từ trong sa lậu đã chảy xuống đi gần một nửa, tính toán sơ qua đại khái khoảng 10 ngày.

Nhìn lại rừng núi bên ngoài, chỉ thấy lá cây cũng rụng gần một nửa.

đây thật là 1 kiểu sinh hoạt kỳ quái, ngủ 1 lần là hơn 10 ngày, nếu đem đại Ma Cô này ăn hết cũng qua 7,8 năm thời gian.

Đương nhiên, tiền đề là Độc Ma Cô không bị hư thối.

Độc Ma Cô này cũng thật thần kỳ, gió thổi mạnh hơn 100 ngày nó vẫn nguyên như cũ, tươi mới, tràn đầy hơi nước. Tựa hồ trên mặt của nó có 1 tầng vật chất thần kỳ, có thể ngăn mất nước cũng có thể ngăn ngoại giới xâm nhập.

"Có lẽ ăn không tới 1 năm ta cũng sẽ ngán và nhảy xuống vực rồi!" Lạc Phi ngồi trên nếp vách đá, nhìn vào rừng núi Fanors nguy nga, trong lòng chợt nghĩ: "Bất kể thế nào, ta cũng tính là đã sáng tạo một kỳ tích, ta là người duy nhất từ trước tới nay có thể ở trong sào huyệt Cự Long sinh hoạt nhiều năm."

Một trận gió lạnh thổi qua, Lạc Phi rung mình 1 cái.

Không có biện pháp, Lạc Phi lập tức tiến vào trạng thái minh tường, tinh thần lực của hắn toàn bộ tập trung ở vị trí tâm tạng, tỉ mỉ xem xét cổ xoắn lưu kia.

Hiện tại, Lạc Phi đã không nghĩ tới việc học Phù Không Chi Vũ, rồi từ trong sơn động bay ra ngoài, hắn ngồi xuống tu luyện với mục đích duy nhất là muốn được thoải mái. Bởi vì chỉ có lúc minh tường đoàn hòa điểm bao bọc tâm tạng mới thiếu đốt, cung cấp cho hắn 1 ít hơi ấm.

Bởi vì có hơn mười lần kinh nghiệm, Lạc Phi có thể trong chớp mắt điều khiển tinh thần lực đến đúng vị trí, cũng có thể trong tích tắc làm đoàn hòa điểm đốt lên, tinh thần lực giống như 1 mối lửa, dưới mệnh lệnh của Lạc Phi tùy ý châm đốt.

Đối với đoàn hòa điểm này hắn đã nghiêng cứu hơn 10 lần, Lạc Phi vẫn không cách nào biết nó là cái quái gì, cũng chẳng biết thuộc tính của nó.

Chẳng qua có 1 việc Lạc Phi chắc chắn, là cổ hỏa điểm và Độc Ma Cô có liên quan với nhau.

Lạc Phi từng thử dùng tinh thần lực đem đoàn hòa điểm đến 2 đầu, để kiểm tra việc mình tăng cường lực lượng có liên quan đến cổ hỏa điểm này hay không. Hắn cũng từng án chiếu phương pháp trước kia Ma Pháp Sư dạy bảo, niệm mấy câu Ma Pháp chú ngữ, hi vọng nó có thể biến thành ma lực, vậy là hắn có thể trở thành một Ma Pháp Sư.

Nhưng mà hết thảy nỗ lực đều không có kết quả, Lạc Phi trừ xác nhận đoàn hòa điểm ẩn chứa lực lượng cường đại ngoài ra không biết thêm được gì.

Tiếp tục minh tường rồi ngủ say. Đông đi xuân tới, hoa nở hoa tàn, Độc Ma Cô bị ăn không còn tới 10 cân, hắn cũng minh tường rồi ngủ say hơn 30 lần. tính toán sơ lược hắn đã bị nhốt ở đây 7,8 năm.

Một ngày kia, trong lúc Lạc Phi đang nghiêng cứu đoàn hòa điểm, thì từ trong Huyệt động truyền tới tiếng bước chân vang dội.

Lạc Phi trong lòng cả kinh, vội vàng đứng lên, thân thể dán chặt lên thạch bích.

Trong chớp mắt, Cự Long Seth Kaya điên cuồng chạy, cái miệng to lớn mở ra điên cuồng hít thở nguồn không khí tươi mới.

Seth Kaya xoay người, 2 chân Cự Long đặt trên 2 tảng đá, "phệt" 1 cái, vài trăm cân phân và nước tiểu lũ lượt trào ra, ào ào trúc xuống.

"Trên đời này, không có sự tình gì thống khoái bằng việc ngủ 1 giấc!" Seth Kaya tự lẩm bẩm, nghiêng đầu nhìn phía dưới Long xỉ.

"Trời ạ, ta tạo ra Long Hồn Thảo à!" Seth Kaya kinh hô một tiếng, triển khai hai cánh, bay lên không.

Seth Kaya tại không trung xoay vòng, trong miệng hưng phấn mà lớn tiếng gầm, tựa hồ giải khai được tâm sự.

Đột nhiên, Seth Kaya trên không trung bỏ nhào xuống, nhào hướng vách đá bên cạnh đích Long xỉ.

"Àm ăm, ăm ăm!" Một đoạn Độc Ma Cô bị ném lên, rơi đến trước chân Lạc Phi. Lạc Phi sợ đến vội vàng lùi về sau, để tránh bị vài trăm cân Ma Cô nện vào. Vài phút sau, Độc Ma Cô dài đến hơn hai mươi thước, trọng lượng chỉ ít bốn năm tấn bị Seth Kaya toàn bộ ném vào sơn động, Seth Kaya cũng hoan hô rồi chui vào.

"Ha ha, Long Hồn thảo, mười vạn năm Long Hồn thảo mới xuất hiện một lần cư nhiên ta gặp phải, ta lập tức liền có thể tiến giai!" Seth Kaya hưng phấn lớn tiếng gào thét, bắt đầu lang thôn hổ yết Độc Ma Cô.

Seth Kaya là một đầu tam giai Băng Strong cự long, thể dài hơn ba mươi thước, trọng lượng trên hai mươi tấn. Cái miệng lớn của Seth Kaya mở ra, chỉ ít cũng rộng 3 thước, có thể một ngụm nuốt xuống vài trăm cân thức ăn. Long Nha dài hơn một thước ma sát vài cái, Độc Ma Cô liền bị mài thành mảnh vụn, thuận theo cổ họng tiến vào Long phúc.

Lạc Phi dựa lưng thạch bích, nhìn vào tướng ăn đáng sợ của Seth Kaya, khắp người không tự chủ được run rẩy. "Thần a, may mà nàng không có ăn ta, nếu không tư cách nhét kẻ răng cho nàng cũng không có!"

Seth Kaya ăn rất nhanh , không đến mười phút, nàng cứ nhiên ăn 1 lượng so với thể tích nàng không kém bao nhiêu. Độc Ma Cô bằng 1 phần 5 trọng lượng cơ thể bị nàng ăn sạch sẽ, thậm chí ngay cả 10 cân Nhị Hoa của Lạc Phi cũng bị ăn mất.

Mỗi khi Seth Kaya vỗ bụng, nàng lại nhảy lên, lắc lắc thân thể, không thể tưởng tượng được là bụng nàng lại nhỏ xuống .

Sau cùng, lúc ánh mắt Seth Kaya dừng trên người Lạc Phi, Lạc Phi mới lấy hết can đảm kêu gào: "Uy, ta không phải Ma Cô, người không thể ăn ta?"

"Di, người còn sống?" Seth Kaya rất đổi kinh nghi, trừng mắt: "Chẳng lẽ ta chỉ ngủ một ngày, người làm sao không bị chết đói a?"

Một ngày, ít nhất là bảy năm a!

Chẳng qua Lạc Phi cũng không dám thừa nhận, bởi vì hắn đã phát hiện, đầu Cự Long này đối với cự hình Ma Cô xem như bảo bối, nếu để nàng biết chính mình đem bộ phận tinh hoa của Độc Ma Cô ăn sạch, nàng còn không đem mình lập tức xé xác sao!

"Đúng, người mới ngủ có 10 giờ." Lạc Phi nói bừa.

"Làm sao có thể? Ta rõ ràng đã mơ 1 giấc, mơ 1 giấc nhiều năm, chẳng lẽ trong lúc ngủ mơ thời gian sẽ kéo dài?" Seth Kaya cảm thấy rất mê hoặc, cự đại Long đầu đứng đưa.

"Tôn kính Long công chúa điện hạ, xin hỏi Cái gì là Long Hồn thảo?" Tuy sợ hãi, nhưng là lòng hiếu kỳ còn là khiến Lạc Phi lá gan to hơn hỏi ra nghi vấn trong lòng: "Như quả ta không nhìn lầm, ngài vừa mới ăn rõ ràng là một gốc đại Ma Cô mà?"

"Ma Cô, người cư nhiên đem thực vật thần kỳ nhất trên thế giới gọi là Ma Cô?" Seth Kaya vui đến ha ha cười lớn: " nhân loại Ngu xuẩn a, các người nhất định không có nghĩ đến, trên cái thế giới này cư nhiên tồn tại lên một loại sinh vật thần kỳ. Long Hồn thảo là đồ vật chỉ sinh trưởng trong sào huyết Cự Long, cả thấy rằng núi Fanors, cách mười vạn năm mới xuất hiện một gốc. Long Hồn thảo bởi vì kề cận Cự Long sào huyết, bởi vì hấp thu dinh dưỡng trong phần Cự Long, qua mấy vạn năm tẩy lễ, từ đó có thể sinh ra 1 ít thuộc tính của Cự Long. Trong Long tộc, chúng ta xem Long Hồn Thảo là Long thực."

"Long thực?" Lạc Phi lần đầu tiên nghe qua danh từ này: "Nó có bản lĩnh gì?"

"Nó không có bản lĩnh gì , chỉ để thể ăn. Một đầu Cự Long, chỉ cần ăn một gốc Long Hồn thảo, trong mười ngày sẽ tiến giai." Seth Kaya đặc ý huy động cánh, cự đại khí lưu suýt nữa đem Lạc Phi thổi bay: "Ta hiện tại ăn Long Hồn thảo, thời gian ta tiến giai thành tứ giai Cự Long chỉ ít cũng giảm bớt 1 ngàn năm!"

Lạc Phi lo lắng bất an hỏi: "nếu là một cái nhân loại ăn Long Hồn thảo, sẽ phát sinh sự tình gì?"

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Long Tộc Lão Xử Nữ.

"Nhân loại?" Seth Kaya lắc đầu: "Trong Long tộc, có thể ăn Long Hồn thảo cũng chỉ có 1 phần ngàn, nhân loại nào có tư cách ăn Long Hồn thảo? Nhân loại đều không biết trên thế giới có loại đồ vật thần kỳ này "

"Chưa chắc, Ta cũng ăn nó rồi đây!" Chẳng qua Lạc Phi chỉ có thể nói thầm không dám nói ra miệng.

"Chẳng qua, ta có thể đoán được nhân loại sau khi ăn sẽ sinh ra phản ứng gì." Seth Kaya đây sát khí nói: "Long Hồn thảo ẩn chứa long lực cường đại, phổ thông Cự Long còn khó hấp thụ. Nếu là người ăn , nhất định nổ tan xác bởi vì không cách nào thừa nhận nguồn năng lượng vô cùng lớn này."

"Long Hồn thảo nặng hơn 1 tấn, 1 nhân loại làm sao có thể ăn hết như vậy?" Lạc Phi mở hơi lạnh đổ ra: "Nếu mỗi ngày chỉ ăn 1 chút, ăn trong 8,10 năm thì có nổ tung không?"

" nhân loại Ngu xuẩn, đều sẽ hỏi vấn đề ngu xuẩn ." Seth Kaya hà hơi một cái, cất bước hướng vào trong bước tới: "Ta ăn Long Hồn thảo, tất phải hảo hảo nghỉ ngơi mấy ngày, chuẩn bị tiến giai ."

"Uy uy, chờ một chút, tôn kính Long công chúa điện hạ!" Lạc Phi lo lắng Seth Kaya một ngủ là nhiều năm, vội vàng cầm lấy cuộn da dê Phù Không Chi Vũ nói: "Cự Long đều là Ma Pháp Sư vĩ đại, ngài có thể nói cho ta, vì cái gì ta ăn chiếu tu luyện Ma Pháp theo mặt trên đồ án, lại không có kết quả?"

"Người, người cư nhiên lại tu luyện cái này?" Seth Kaya tựa hồ nghe được sự kiện buồn cười nhất thế giới, che bụng lằng lộn cười trên mặt đất: "Cười chết ta, thật là cười chết ta, ha ha ha!"

"Có cái gì buồn cười? Người không nguyện ý đưa ta xuống ta chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp!" Lạc Phi đối với Seth Kaya tràn đầy oán hận, bởi thể ngữ khí cũng cứng nhắc hơn.

"hơn Hai ngàn năm trăm năm trước, lúc ta còn là một đầu Nhất giai Tiểu Long, có một lần ta không cẩn thận, trên 1 cuộn da dê vấy bào niệu. Sau đó xuất hiện 3 bức đồ án này." Seth Kaya cười đến dầm va vào đá: "Cuộn da dê trên tay người trừ mấy chữ bên ngoài, còn lại là do bản công chúa làm. Ha ha ha, người cư nhiên đem nó coi như đồ phổ tu luyện Ma Pháp, người nói buồn cười hay không cười?"

Khó trách chính mình tu luyện không thành công, nguyên lai đây là niệu tí a!

Tất bào niệu lại có thể niệu ra đồ án luyện công, Cự Long thật là một chủng sinh vật kỳ quái.

Seth Kaya đi, Lạc Phi lại lâm vào tuyệt vọng.

Lạc Phi cũng không sợ hãi chính mình ăn Long Hồn thảo, thân thể sẽ nổ tung. Lạc Phi lo lắng là thức đã không còn, hẳn còn có thể sống mấy ngày?

Seth Kaya vừa mới ăn đồng Long Hồn Thảo, ngay cả Nhị Hoa của Phi cũng không ưu lại.

"Ăn đi, ăn đi, ghen chết người!" Lạc Phi nguyên rủa Seth Kaya, bắt đầu lục lọi những thứ còn sót lại.

Miệng của Seth Kaya quá lớn nên không thể ăn tử tế như nhân loại được, bởi thế còn sót lại không ít thức ăn. Sau 1 phen tìm kiếm Lạc Phi gom lại được 4,5 cân trong đó có 1 khối khoảng 1 cân.

đây chỉ là thân của Long Hồn Thảo chứ không phải là tinh hoa của nó.

Theo tính toán của Lạc Phi, nếu công hiệu cũng giống như Nhị Hoa, ăn 1 lần ngủ 10 ngày thì có thể sống được 4 tháng.

Buồn bức nhìn ra ngoài rừng cây, Lạc Phi biết bây giờ là mùa hè.

Có lẽ, tới mùa đông, nhân loại duy nhất sống trong Long Huyệt 7,8 năm cũng sẽ chết hóa thành 1 đồng cây khô.

Thân thể bị Long Hồn Thảo cải tạo qua so tăng đá còn cứng hơn, Lạc Phi một quyền nện lên tảng đá tạo ra 1 cái hố to, rơi xuống vài chục cân đá.

cổ Liệt hóa bên trong tâm tạng là long lực, nó đã được Seth Kaya chứng thực.

Một Nhân loại lại có Long Lực đặc hữu của Cự Long thì sẽ phát sinh sự tình gì, Lạc Phi lười suy nghĩ, bởi vì lực lượng có lớn hơn nữa cũng không thể dùng thay cơm, không thể làm cho mình từ 400 thước rơi xuống mà không chết.

Lạc Phi ngồi ngầy ngốc trên vách đá, bên tai truyền tiếng ngáy của Seth Kaya như ầm như hiện, trong lòng một mảnh mê lương.

Đến đêm, Lạc Phi đối, hẳn cẩn thận cầm nửa cân Long Hồn Thảo ăn sạch, sau đó yên tĩnh chờ cơn đau xuất hiện.

Nhưng mà, qua mấy giờ, Lạc Phi một điểm cảm giác đau đớn cũng không có. Ngược lại hẳn cảm thấy mình thanh thanh khí khí, 1 chút uể oải cũng không có, trong cơ thể tràn ngập lực lượng.

Chẳng lẽ ta đã thích ứng với lực lượng của Long Hồn Thảo, hoặc giả phần thân Long Hồn Thảo không có Long Lực?

Lúc mặt trời lên, Lạc Phi đột nhiên ý thức được, từ vong so với trước càng gần, bởi vì hẳn lại cảm giác đói.

Trước kia, một cân tinh hoa Long Hồn thảo có thể giúp hẳn chống đói 10 ngày. Hiện tại, một cân phổ thông Long Hồn thảo lại chỉ có thể làm bụng hẳn thỏa mãn mười mấy giờ. Tình ra hẳn chỉ đủ thức ăn trong hơn 10 ngày nữa. Nếu vận khí tốt, trời đổ mưa thì hẳn có thể sống tới da 1 tháng.

"Đau a, van cầu người cho ta đau ngắt đi!" Lạc Phi tuyệt vọng kêu khóc.

Thống khổ cũng tốt, tuyệt vọng cũng tốt, hiện thực là tàn khốc như vậy, Lạc Phi cũng không có năng lực cải biến hết thảy. Trừ phi là phát sinh kỳ tích, trừ phi lại có 1 gốc Long Hồn Thảo sinh ra, nếu không, Lạc Phi chết đói trên vách đá là kết cục định sẵn.

"Thà rằng ngã chết, cũng không muốn chết đói!" Mười ngày sau, Lạc Phi ăn xong khối Long Hồn Thảo cuối cùng, hẳn đứng trên vách núi chuẩn bị kết thúc cuộc đời mình.

"Uy uy, cho hỏi ta đã ngủ bao lâu rồi?" Đột nhiên, Seth Kaya xuất hiện, đem Lạc Phi lôi vào.

"Mười Ngày!" sắp chết rồi, Lạc Phi cũng không sợ Seth Kaya nữa: "Người là 1 đầu Long ngu xuẩn, cả việc mình ngủ bao lâu cũng không nhớ nữa, đâm đầu chết cho rồi."

"ta thật muốn đâm đầu chết a!" Không nghĩ tới Seth Kaya không có bị chọc giận, hẳn đi đến cửa vào huyệt động, đứng trên vách đá nói: "Mười ngày, ta

lại không có tiến giai thành tứ giai Cự Long, ta không muốn sống."

"Chết đi, chết đi! Chẳng qua trước khi ngườ tự sát, tốt nhất đem ta đưa xuống dưới đi." Lạc Phi không có chú ý tới Seth Kaya đang bị thương, ngữ khí càng cứng ngắt.

"Mười vạn năm mới xuất hiện một cây Long Hồn thảo bị ta ăn sạch, ta vốn là cho là ta nhất định sẽ trở cự long đầu tiên trong 10 vạn năm qua trước 3000 tuổi trở thành tứ giai cự long. Nhưng mà ta sai rồi, ta không đợi Long Hồn Thảo hoàn toàn trưởng thành đã đem nó ăn sạch. Ô ô... cơ hội 10 vạn năm 1 lần lại bị ta lãng phí a!"

Seth Kaya thương tâm muốn chết, nước mắt lớn nhỏ cuộn cuộn chảy xuống.

Không thể nào, ta ở chỗ này bị khốn bầy tám năm mà chưa khóc, người mới ăn một gốc Độc Ma Cô mà lại khóc như vậy, người mà là Cự Long ư, so với tiêu hải tử còn không bằng!

Lạc Phi lớn gan, đi qua vỗ vỗ Long Nha: "Tiểu Long đừng khóc, không tiến giai thì không tiến giai. So với nhân loại chúng ta, Cự Long là chủng tộc có cuộc sống an toàn nhất rồi, cơ hồ không có thiên địch, người muốn cường đại như vậy làm gì?"

"Người biết cái gì a? Tuy 1000 năm chưa chắc đã chiến đấu 1 lần, nhưng không có nghĩa là chúng ta vứt bỏ vũ lực." Seth Kaya dứt khoát nằm tại trên tảng đá, 2 bắp đùi nặng gần 2 tấn dứt khoát đặt trên tảng đá: "Còn có, ta đã 3000 tuổi, trở thành "gái già", nếu còn không tiến giai, thì Hào Long đều bị Long cô nương khác chiếm hết a!"

Cô nương 3000 tuổi đủ già a.

Nhưng là Seth Kaya là một đầu Cự Long, Long tộc có thể sống hơn một vạn năm, Ba nghìn tuổi chẳng qua cũng chỉ là thiếu nữ thôi.

"Muốn tìm nam bằng hữu, đơn giản, người bay ra ngoài, đến Long Huyết khác dạo vài vòng, nói không chừng sẽ câu dẫn vài đầu nam tính Cự Long." Lạc Phi cố ý chọc giận Seth Kaya: "Người sẽ không nói là người thấy cự Long Khác sẽ ỏi mưa nha?"

"Không phải." cái đầu Seth Kaya đung đưa: "Là bởi vì ta đẳng cấp không đủ. Trong Long tộc đạt đến tứ giai mới có thể sinh con đẻ cái. Nếu không đến tứ giai, người cả đời sẽ làm lão xử nữ, xử nam đi. Trong lịch sử, đã từng có rất nhiều Cự Long tự là bởi vì không thể vào tứ giai, một đời cô đơn, đến chết cũng không có con cái."

Nguyên lai là bởi vì cái này, Lạc Phi trong lòng vui vẻ. Chính vì mình sống lâu mấy năm, lại khiến hôn nhân của 1 Cự Long chậm đi vài năm, đúng là có ý tứ.

"Oa... Ta nhớ ra rồi!" Đột nhiên, Seth Kaya gầm một tiếng nhảy dựng lên: "nhân loại Đáng ghét, phải hay không người ăn Long Hồn thảo của ta?"

"Không... Không có!" Lạc Phi từng bước lùi về sau: "Bụng ta nhỏ như vậy làm sao có thể ăn mấy tấn Long HỒn Thảo?"

Seth Kaya cũng không dám khẳng định phán đoán của chính mình, thế là dùng một đôi mắt to trừng mắt Lạc Phi.

"Oa..." Đột nhiên, thiên không trung truyền đến ngoài ra một đầu Cự Long đích gầm gào: "Seth Kaya, nhanh đi Phong Long Đài a, Long Vương muốn phong Long!"

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Phong Long Đài.

"Ron Artest, thật là muốn phong Long sao?" Vừa rồi còn đòi sống đòi chết giờ Seth Kaya lại hướng lên không nói: "Làm sao ta không có nhận được tin tức của Long Vương?"

"Ta đây không phải tới đưa tin tức sao?" Cự Long Ron Artest cùng Seth Kaya song song phi hành: "Ta hiện nhận lệnh làm truyền tín sứ cho đại Vương, chuyên môn phụ trách việc đưa tin cho Cự Long trong rặng núi Fanors."

"Thật sao, quá tốt!" Seth Kaya một trận hoan hô.

Hai đầu Long vỗ cánh, như thiểm điện hướng phía Bắc bay đi, vài phút sau, thân ảnh đã tan biến bên ngoài rặng núi.

"Uy, làm cái gì mà bắt chuyện cũng không cứ vậy bay đi, khi nào thì trở về a?" Nhìn vào phương hướng Cự Long tan biến, Lạc Phi giận dữ giờ lên ngôn giữa.

Phong Long Đài là 1 danh tự thanh danh vang xa, Lạc Phi lúc nhỏ đã nghe nói qua.

Phong Long Đài nằm ở phía bắc rặng núi Fanors, là 1 đỉnh núi bằng phẳng cực lớn. Đỉnh núi cao hơn bốn trăm thước, diện tích bình dài hơn 1 km vuông, mặt đất phẳng như đao cắt, Tương truyền là do Long thần thời viễn cổ làm.

Gọi là phong Long, là có 2 nghĩa, loại hàm nghĩa thứ nhất là sắc phong cự long làm tọa kỵ cho Long Kỵ sĩ. Loại thứ hai là Long vương tuyển chọn Long cung vệ đội, người chiến thắng sau cùng trở thành Long tộc thủ hộ Chiến sĩ, được sắc phong là Long sứ.

Hơn ba ngàn năm trước, thống trị cả thấy Bang Tuowu đại lục là Titan Cự Nhân cường hãn. Mỗi một cái thành niên Titan thân cao chỉ ít năm thước, cao nhất đến mười thước, bọn họ có lực lượng vô cùng lớn, có Lôi Điện hệ Ma Pháp, hơn nữa miễn dịch đối với đại đa số ma pháp công kích. Cường giả trong tộc Titan, thậm chí có thể cùng Cự Long so bì.

Tương truyền, có một năm Long Vương Parrott đang trên Long đài, đột nhiên bị thập đại cường giả tộc Titan công kích thiếu chút nữa là bỏ mạng. Vừa khéo Thánh ma đạo sư Dea đi ngang qua nơi này, hắn thấy Long Vương gặp nguy hiểm nên ra tay giúp đỡ, qua ba ngày 3 đêm huyết chiến cuối cùng cũng đánh bại thập đại cường giả tộc Titan, cứu được Long Vương Parrott.

Long Vương Parrott cảm kích ân cứu mạng của Dea, đem trấn tộc chi bảo của Long tộc——bảy khóa Long Châu tặng cho Dea.

Parrott cùng Dea ước định, vô luận lúc nào, một khi nhân loại cần trợ giúp của Long tộc, chỉ cần cử 1 cường giả cầm 1 khóa Long Châu, đi tới Phong Long Đài, có thể yêu cầu Long tộc phái ra bảy đầu Cự Long đến thế giới nhân loại làm tọa kỵ cho Long Kỵ Sĩ nhân loại, phục dịch kỳ hạn năm năm.

Cái này là nghi thức phong Long của nhân loại.

Năm thứ 2 kể từ khi Dea có được Long Châu, ở Phong Long đài đã cử hành nghi thức Phong Long cho nhân loại, 1 lần sắc phong 7 Cự Long ngũ giai. Dea dựa vào thất đại Long Kỵ Sĩ này đánh bại Titan, lần đầu tiên trên Bang Tuowu đại lục xác lập địa vị thống trị của nhân loại, kiến lập Đại Đế quốc——Der Rohe Đế Quốc.

Dea là Quân Vương khai quốc thống trị Der Rohe Đế Quốc ba mươi tám năm, sau khi hắn chết 300 năm, thất đại Long Kỵ Sĩ đại biểu Thất đại gia tộc bắt đầu tranh đoạt quyền thống trị Der Rohe Đế Quốc, lịch sử gọi nó là thất vương chi loạn. Cuối cùng, hậu nhân của Dea bị đồ lặc gần hết, Đại Đế quốc cũng chia ra làm bảy.

sau khi Der Rohe Đế Quốc phân liệt thành bảy quốc gia, vương thất mất đi 6 khóa Long châu. Trong đó 5 khóa được sử dụng, Vương thất nhân loại tổng cộng sắc phong được 35 Long Kỵ Sĩ. Sau mỗi lần nghi thức phong Long, sẽ có bảy Long Kỵ Sĩ xuất hiện, một quốc gia đều có thể bảo chứng bá quyền năm năm. Nhưng mà, khi Long Kỵ Sĩ hết hạn kỳ,, Cự Long sẽ ly khai thế giới nhân loại, đại lục lại lâm vào hỗn chiến.

Hơn hai ngàn ba trăm năm trước, một Quốc vương sử dụng Long Châu sau cùng, đi đến Phong Long đài, chuẩn bị lần nữa sắc phong bảy Long Kỵ Sĩ, nhưng sự kiện ngoài ý muốn phát sinh. 1 nhóm cường đạo tập kích đội ngũ của Quốc vương, Quốc Vương bị giết, 3 cao cấp chiến sĩ, 4 cao cấp ma pháp sư chuẩn bị làm Long Kỵ Sĩ cũng bị giết, Long Châu không biết tung tích.

Đối với sự cố lần này, nhân loại có rất nhiều suy đoán, có người nói là Quốc Vương bị địch nhân biết được ý đồ, từ đó mai phục trọng binh tiêu diệt. Cũng có người nói là địch quân đội của Quốc Vương phát sinh nội loạn, từ đó làm cho nghi thức Phong Long thất bại.

Nhưng là thuyết pháp đáng tin cậy nhất là, Long Vương Parrott đã phiền chán nhân loại không ngừng chém giết, không nguyện ý tiếp tục sai phái tộc nhân mạo hiểm tham dự chiến tranh nhân loại, bởi thế mới nguy trang thành một nhóm cường đạo, đem sau cùng đoạt đi viên Long Châu cuối cùng.

Thời gian đã qua hơn hai ngàn năm, Thương Hải Tang Điện, truyền kỳ vĩ đại phát sinh tại Phong Long Đài đã dần dần bị nhân loại quên lãng, viên Long Châu sau cùng cũng chẳng biết đi đâu, nhưng là Phong Long Đài vẫn là thánh địa của nhân loại.

Bởi vì, nhân loại tuy đã đánh mất quyền lợi phong Long, nhưng là Long Vương Parrott vẫn tại Phong Long Đài phong Long.

Từ lần Phong Long cuối cùng của nhân loại thất bại, Long Vương Parrott bắt đầu lịch sử phong Long của chính mình. Mỗi cách ba bốn trăm năm, Parrott đều sẽ đem Long tộc triệu tập đến Phong Long Đài, tiến hành một trận thi đấu kinh thiên, tuyển chọn 7 đầu Cự Long trẻ tuổi cường đại nhất, sắc phong là Long sứ, quản lý tất cả Cự Long.

Lạc Phi biết, phong Long theo lời Cự Long tín sứ Ron Artest, là Long Vương Parrott tự thân chủ trì một trận Long tộc tỷ võ đại hội. Hắn cũng biết, phương bắc hơn một ngàn cây số ở là 1 tòa đỉnh núi bằng phẳng, trên đó sẽ diễn ra trận so đấu kịch liệt.

Nhưng mà, sự tình đó đối với Lạc Phi lại không chút hứng thú.

Seth Kaya rời đi, Long Hồn thảo ăn sạch, sau này sẽ phát sinh sự tình gì, Lạc Phi cũng không muốn biết.

Ba ngày, năm ngày, nhiều nhất cũng chỉ là bảy ngày, Lạc Phi chết đói trên vách đá, trở thành thi cốt nhân loại duy nhất trong Long Huyết.

Chức nghiệp của Lạc Phi là 1 nghề có độ nguy hiểm cao, hắn xem chết nhiều lần, nhưng từ trước tới nay hắn chưa từng nghĩ rằng mình sẽ chết đói. Ôm lấy núi tài bảo rồi chết đói, Lạc Phi có thể nói là 1 Thập Hoang Giả hoang đường nhất.

Nằm trên tảng đá lạnh buốt Lạc Phi cố gắng giảm thiểu hoạt động nhằm duy trì tính mạng của mình.

"Oa oa..." Trên không trung đột nhiên truyền đến tiếng chim kêu. Lạc Phi phát, có 2 con Thương Ưng bay xung quanh miệng Long Huyệt.

Bảy tám năm qua đây là lần đầu tiên Lạc Phi thấy sinh vật tiến vào Long Huyệt. Trong dĩ vãng, bởi vì Seth Kaya tồn tại nên nơi này là 1 vùng đầy Long tức đừng nói là chim bay, cho dù là thú hoang hay gà rừng cũng không dám bén mảng lại gần.

Hiện tại, Seth Kaya đi Phong Long Đài, Long tức giảm mạnh, một ít loài chim lớn mật mới dám bay lại gần.

"Ưng a ưng, Ưng bảo bảo, van cầu người ăn ta đi!" Lạc Phi lặng lẽ cầu khẩn: "Mau tới đây, ta bảy tám năm không có ăn thịt a!" Lạc Phi thấy dị tượng, vọng tưởng dùng thân thể chính mình làm mồi dụ Thương Ưng xuống.

Có lẽ là thương ưng không có nhìn đến Lạc Phi, lại có lẽ trong Long Huyệt, Cự Long khí tức còn không có tan hết, 2 con Thương Ưng trên trời chỉ lo lắng mà bay xung quanh, không dám bay vào.

Trước khi thấy Thương Ưng, hắn không hề nghĩ đến thịt, đại não chỉ nghĩ đến chết đói.

Nhưng mà hiện tại, thấy 2 con Thương Ưng trên trời, không thể bắt được, hắn lại cảm thấy khó chịu. Đại não Lạc Phi không ngừng xuất hiện hình ảnh thịt nướng, ý niệm muốn cắn 1 miếng thịt nướng khiến hắn dày vò muốn điên.

"Nghe nói Ưng có thị lực rất tốt, có thể thấy con chuột ở ngoài 1000 thước còn có một đặc điểm chúng nó thích ăn động vật bị thương. Đánh cược 1 phen: "mụ nội nó, bắt chúng nó máu phải trả bằng máu!"

Lạc Phi từ trên đất nhắt lên một khối đá sắc nhọn, rạch 1 nhát thật sâu trên ngực. Lạc Phi vứt bỏ tảng đá, dùng 2 tay chà xát lên ngực, làm cho ngực đầy máu me, muốn hấp dẫn sự chú ý của Thương Ưng.

Vài phút sau, ngực Lạc Phi đã 1 mảnh huyết hồng, hắn nằm trên đất, làm bộ thụ thương rất nghiêm trọng, ngẫu nhiên sẽ vận vẹo thân thể 1 cái, chứng minh mình chưa chết thịt còn tươi mới.

Phương pháp này quả nhiên hữu hiệu, Thương Ưng đã phát hiện Lạc Phi. Thương ưng hạ thấp độ cao, xoay vòng trên đầu Lạc Phi không đến 100 thước, miệng oa oa kêu loạn lên, tùy thời đều có khả năng nhào xuống.

Lạc Phi khẩn trương chờ đợi, hắn cầm 1 khối đá lớn trong tay, chuẩn bị một khi thương ưng lao xuống, hắn sẽ công kích, hạ gục Thương Ưng.

Thậm chí, Lạc Phi còn có ý tưởng đột phá. 2 con Thương Ưng này cũng đủ lớn, sải cánh hơn 3 thước, nói không chừng có thể chịu được trọng tải của 1 người. Nếu không giết nó mà bám vào bắp đùi Thương Ưng, có lẽ sẽ ra khỏi được Long Huyệt a.

Suy nghĩ 1 hồi, hiện thực lại xa vời. 2 con thương Ưng đột nhiên vùng cánh, như thiểm điện bay về phương xa. Nhìn chúng kinh hoàng có thể thấy là chúng phát hiện 1 loài nào đó khủng khiếp.

"Trở về a!" Không tiếc tổn hại thân thể để dụ Thương Ưng, lại có kết quả như thế này, Lạc Phi đứng là khóc không ra nước mắt.

Thịt Ưng không có, gió lại lạnh buốt, Lạc Phi đành hướng của động bước vào.

Đột nhiên, Lạc Phi cảm giác ánh sáng yếu dần, 1 cỗ cuồng phong ập đến.

Lạc Phi vội vàng quay đầu lại vừa nhìn: "Mụ nó, Kim Sắc Hóa Liệt Điều!"

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Long Uy.

Liệt Hỏa Điều là loại phi hành hệ ma thú tồn tại rộng khắp ở rặng núi Fanors. Liệt Hỏa Điều dựa theo màu sắc chia làm 3 loại, hội sắc kém nhất, là nhất giai ma thú, hồng sắc cường đại hơn hội sắc, là Nhị Cấp ma thú. Mà Liệt Hỏa Điều hoàng kim sắc, là siêu cấp Liệt Hỏa Điều, thực lực tương đương với tứ giai ma thú.

Trong rặng núi Fanors, tứ cấp ma thú nhiều vô số kể, biết bay cũng không ít. Nhưng nhân loại lại đặt cho Hỏa Liệt Điều 1 cái danh hiệu-máy xay thịt trên

không. Bởi vì Liệt Hỏa Điều tàn nhẫn hiếu sát, đặc biệt là ưa thích săn giết nhân loại. Trước kia lúc Lạc Phi còn trong núi nhật mọt, đã từng tận mắt nhìn thấy Kim Sắc Liệt Hỏa Điều phun ra Liệt Hỏa, đem một cái Mạo Hiểm Giả nướng thành thịt quay.

Kim sắc Hỏa Liệt Điều này sảy cánh hơn 4 thước, nặng hơn 30 cân, là một đầu Liệt Hỏa Điều trắng niên.

Dạng Liệt Hỏa Điều này, Mạo Hiểm Giả kinh nghiệm phong phú cũng khó có thể đối phó, huống hồ là kẻ không biết gì như Lạc Phi. Lạc Phi chỉ nghĩ dẫn dụ Thương Ưng xuống thôi, ai dè Thương Ưng không có xuống, lại đưa tới một con Hỏa Liệt Điều đoạt mệnh. Khó trách hai con Thương Ưng lại hoảng hốt tháo chạy, bởi vì chúng nó cũng không muốn làm điểm tâm cho Hỏa Liệt Điều.

Đợi đến lúc Lạc Phi phát hiện nguy hiểm, Hỏa Liệt Điều còn cách không tới 3 thước. Kim Sắc Liệt Hỏa Điều vươn ra một cặp móng vuốt cực lớn, đang chuẩn bị một trào đem đại não Lạc Phi trào vụn.

"A!" Lạc Phi sợ hãi lớn tiếng kêu khóc, đồng thời đôi mắt cũng gắt gao nhắm lại: "thì ra chính mình không phải chết đói, mà là bị Liệt Hỏa Điều xé xác!"

Sợ hãi cực độ cơ hồ khiến tư tưởng Lạc Phi đình chỉ vận chuyển, tim hấn kịch liệt nhảy lên, một cỗ nhiệt huyết cấp tốc tràn ngập toàn thân.

"Hô!" Lạc Phi nghe được tiếng không khí lưu động 1 cách kỳ quái, phảng phất có một cỗ cường đại khí áp trút xuống.

"Nhất định là Liệt Hỏa Điều từ trên trời lao xuống!" Lạc Phi tuyệt vọng chờ đợi.

Nhưng mà, bốn năm giây trôi qua, Lạc thấy mình bị Liệt Hỏa Điều xé xác mà lại nghe được 1 âm thanh kỳ quái.

Khiếp đảm mở ra 2 mắt, Lạc Phi nhìn thấy 1 việc mà nằm mơ cũng không thấy.

Liệt Hỏa Điều cường đại kia đáp xuống cách Lạc Phi 2 thước, không dùng móng vuốt trào hấn, cũng không phun lửa đốt hấn, mà là khắp người run rẩy, hai mắt lộ ra vẻ kinh khủng, thân hình lung lay sắp ngã.

"Hiện tại không chạy, còn chờ đợi lúc nào?" Đối mặt cơ hội tìm lại cái mạng, Lạc Phi phát huy ra kỹ năng chạy trốn tối cao của Thập Hoang Giả, hấn không do dự một giây phút nào, lập tức nghiêng đầu, hướng phía trong sơn động điên cuồng chạy: "Bên trong sơn động khí tức Long tộc còn rất nồng nặc, chỉ mong Hỏa Liệt Điều không dám tiến vào!"

"Phốc thông!" Lạc Phi vừa chạy ra hơn mười thước, sau người truyền đến 1 thanh âm làm người điên đảo.

Quay đầu nhìn lại, Liệt Hỏa Điều kia đã ngã xuống đất, nó đích ánh mắt đã bắt đầu tán loạn, hô hấp cũng đình chỉ, miệng nó mở thật lớn, máu từ trong miệng chảy ra.

Lạc Phi thất thần: "Không thể nào, chẳng lẽ Hỏa Liệt Điều chết rồi?"

Lạc Phi đứng yên năm phút đồng hồ, hấn cuối cùng xác định con Liệt Hỏa Điều này đích xác là đã chết rồi. Không quan Hỏa Liệt Điều vì cái gì chết, Lạc Phi đã tâm hoa nộ phóng, một khối thịt thật to a, có thể ăn 1 tháng. Trước khi chết có thể ăn được 1 miếng thịt đó là hạnh phúc nhân sinh a!

Vì phòng ngừa Liệt Hỏa Điều sống lại, Lạc Phi bước nhanh tới bên người Hỏa Liệt Điều, nhặt lên một khối đá lớn đập điên cuồng vào đầu Liệt Hỏa Điều.

Lạc Phi đi vào động, tìm đến nơi để Khố Kỳ Rương Bao, từ bên trong lấy ra một ít muối ăn cùng gia vị. Sau đó, Lạc Phi đem cái rương đựng thư tịch đẩy qua, vức toàn bộ thư tịch và bản vẽ ra rồi đặt thi thể Liệt Hỏa Điều vào.

Nếu muốn ăn thịt, thì phải ăn 1 bữa thịt nướng thật ngon a, tuyệt đối không thể ăn thịt sống.

Lạc Phi thành thực nhỏ lỏng, dùng 1 thanh bảo kiếm không biết tên của Seth Kaya cắt rời 2 cánh. Sau đó lại đem mộc rương chém thành mảnh vụn, dùng tài liệu bên trong Khố Kỳ Rương để nhóm lửa, một bên điên cuồng nướng nước miếng, một bên nướng thịt.

Tám năm, lần đầu tiên trong 8 năm Lạc Phi được nếm mùi vị của thịt, Lạc Phi kích động chảy nước mắt: "Hạnh phúc a, lập tức chết ngay cũng đáng!"

Tính toán sơ lược, Liệt Hỏa Điều có khoảng 30 cân thịt. Vì không muốn thịt bị hư thối, sau khi Lạc Phi ăn xong thịt nướng, từ Khố Kỳ Rương Bao lấy ra một ít muối ăn chuẩn bị ướp khô phần thịt còn lại.

Bảo Kiếm sắc bén nhẹ nhàng vung lên, một đao cắm vào lồng ngực Liệt Hỏa Điều. Ngay 1 khắc này, bỗng nhiên Lạc Phi thất thần.

Trong lồng ngực Liệt Hỏa Điều xuất hiện đầy khối máu đông lại.

Lạc Phi cuối cùng đã minh bạch Liệt Hỏa Điều chết như thế nào, tim ứ huyết cao độ mà chết, kết quả này chỉ có thể do nó phải chịu uy áp cực đại từ 1 sinh vật vô cùng cường đại mà ra.

Liệt Hỏa Điều đáng thương cư nhiên bị hù chết.

Nhưng mà xung quanh đây đâu có cái gì làm Liệt Hỏa Điều như vậy.

Chẳng lẽ bị chính mình hù chết?

Nếu không phải bị mình hù chết vậy thì là ai, là cái gì hù chết Liệt Hỏa Điều

Nhìn vào tim Liệt Hỏa Điều, Lạc Phi bất chợt nhớ tới nguồn năng lượng hồng sắc bên trong tim mình.

Chẳng lẽ do mình vô ý phát xuất ra luồng năng lượng hồng sắc mà hù chết Liệt Hỏa Điều.

Men theo lối suy nghĩ này Lạc Phi đã biết được cái hù chết Liệt Hỏa Điều-Long uy.

Ở trên thế giới này, mỗi một siêu cấp cường giả đều có 1 khí tức riêng, đều có thể làm cho kẻ yếu hơn mình sợ hãi. Cao cấp Ma Pháp Sư phát ra uy áp gọi là vòng xoáy ma lực, cao cấp Chiến Sĩ phát ra gọi là sát khí. Mà Cự Long phát ra đó chính là Long UY.

Loại khí tức này mọi sinh vật đều có thể cảm nhận. Long uy xuất hiện nơi nào chứng tỏ Cự Long xuất hiện nơi đó, đối với những kẻ yếu nhược thậm chí có thể bị Long Uy hù chết. Liệt Hỏa Điều trong rừng núi Fanors là phi hành hệ ma thú, nó rất ít thiên địch, Nhưng nó tối sợ hãi là Long tộc a!

Chẳng lẽ, đoàn hòa điểm quanh tim là Long uy?

Chẳng lẽ sau khi ăn Long Hồn thảo, chính mình có thể phát ra Long uy ?

Long uy này có thể hù chết Liệt Hỏa Điều thì có thể hù chết sinh vật khác hay không. Nếu có loài chim nào khác bay đến đây liệu có thể dùng Long Uy để đi săn ?

Nếu có thể dùng Long Uy đi săn thì lo gì chết đói.

1 chuỗi giả thuyết xuất hiện trong đầu Lạc Phi làm hắn muốn điện lên, hắn chạy ra ngoài cửa động bắt đầu thử nghiệm.

Bởi vì Seth Kaya không có trong Long Huyết, nên khí tức Cự Long xung quanh rất nhạt, bởi thế trên trời có không ít chim bay. Từ quỹ tích phi hành của chúng mà nói, cho dù Lạc Phi có thành công hù chết cũng không có khả năng xác nó rơi vào sơn động.

Làm thế nào đây? Ánh mắt Lạc Phi hướng lên đỉnh núi.

sào huyết Cự Long Seth Kaya tuy nhiên cách mặt đất hơn bốn trăm thước, nhưng là cách đỉnh núi chỉ có 30 thước, mà đường từ hang động lên đỉnh là 1 dốc thoải, mọc không ít cây cối, lấy năng lực Lạc Phi, hoàn toàn có thể từ cửa động leo lên.

Vì nghiệm chứng suy đoán chính mình chính xác hay không, Lạc Phi bò lên đỉnh núi.

Hơn mười phút sau, Lạc Phi lên tới đỉnh núi, trong tiếng gió thét gào bên tai, Lạc Phi kích động gào lên: "Điều a điều, mau tới đây cho ta dọa nào!".

Lần này Lạc Phi khá may mắn, hắn chỉ đợi hơn nửa giờ, đã có 2 con Thương Ưng bay đến đỉnh núi, lấy Lạc Phi làm tâm, bán kính 400 thước trên không trung xoay vòng. Xem hình dáng 2 con Thương Ưng, không ngờ là 2 con bị Liệt Hỏa Điều hù chạy, nhưng không cam lòng, lần nữa quay lại xem con mồi còn hay không.

"Có lòng tham thì phải trả giá!" Lạc Phi nằm trên tảng đá lần nữa chờ bọn chúng lao xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Kiểm Mang.

Chờ đợi thật là lâu, nhưng mà đáng giá. Hai con Thương Ưng trên không trung bay mấy chục vòng, cuối cùng cũng không ngăn được sự cảm dỗ của mỹ thực, bắt đầu hướng về phía Lạc Phi bay xuống.

Hai con Thương Ưng này chắc là 1 trống 1 mái, 1 đôi phu thê Ưng, chúng nó phối hợp rất căn kẽ, phối hợp lao về hướng Lạc Phi. Chúng nó chỉ sợ dĩ không có lập tức lao xuống công kích Lạc Phi, chính là muốn xem xem Lạc Phi có bị thương thật hay không còn năng lực phản kháng không.

Ba trăm thước, hai trăm thước, một trăm thước, năm mươi thước. Lúc 2 đầu Thương Ưng cách Lạc Phi còn không đến 20 thước, Ưng trao cùng miệng Ưng đã thấy rõ ràng, làm cho Lạc Phi thấy trầm trọng.

Lạc Phi không khỏi lo lắng, hấn thẳm mắng chính mình quá lỗ mạng.

Việc mình có thể phát động Long Uy rốt cuộc chỉ là 1 suy đoán, Long uy có thể hù chết Thương Ưng cũng chỉ là suy đoán, vạn nhất đến lúc đó Lạc Phi không thể phát động Long uy, hoặc giả Long uy không thể đem Thương Ưng hù chết, là phải chính diện đánh nhau với Thương Ưng nha.

Thương Ưng trong rừng núi Fanors đều đáng sợ, chúng rất cường đại, thậm chí còn mạnh hơn lang hổ. Một con Thương Ưng thành niên có thể dễ dàng như giẫm cấp bay lên 1 con miên dương, mõ ung trong nháy mắt có thể đập vỡ hộp sọ. Muốn đối phó một con Thương Ưng, thực lực chỉ ít phải đạt tới Nhị Cấp Chiến Sĩ đích, chứ như Lạc Phi thì 7,8 tên cũng không đối phó được 1 con thương Ưng.

Cuối cùng, 1 con Thương Ưng cất tiếng rít, hướng về phía đầu Lạc Phi với tốc độ nhanh hơn thiểm điện

"Long uy, hù chết nó đi!" Lúc Thương Ưng cách Lạc Phi không tới 20 thước thì hấn dột ngột nhảy lên.

Lạc Phi đem tất cả tinh thần lực hướng về tim, cổ thần bí hòa điểm trong nháy mắt thiêu đốt, một cỗ năng lượng ba động lấy Lạc Phi làm trung tâm, hướng 4 phía xung quanh tuông trào.

Không gian tựa hồ động lại, áp lực tăng lên mấy chục lần.

Thương Ưng đang tấn công bị hù dọa, nó giãy giụa muốn thoát đi nhưng thân thể không thể điều khiển, "Phù phù" một tiếng, nó rot xuống cách Lạc Phi 7,8 thước.

"Oa, thành công !" Lạc Phi đại hỉ, lập tức giờ đại kiếm trên tay lên, lập tức cắt đầu Thương Ưng.

Thương Ưng đáng thương không biết vì sao mình chết, vì cái gì mà con mồi bị thương ngay lập tức có thể phát ra Long tức. Thân thể Thương Ưng không đầu lắc lư vài cái cuối cùng bất động.

"Oa..." Chính lúc Lạc Phi đang đắc ý thì 1 tiếng rống giận vang lên, con Thương Ưng còn lại từ trên trời lao xuống.

"dân thức ăn tận miệng! haha càng nhiều càng tốt!" Lạc Phi ngao nghể ngẩng đầu, chuẩn bị phóng thích Long uy.

Nhưng, lúc tinh thần lực Lạc Phi thăm dò đến bụng tim, lại phát hiện đoàn hỏa điểm bên trong kia yếu đi rất nhiều, phát ra Long Uy nhỏ hơn khi này gấp trăm lần.

Chỉ còn bao nhiêu đó Long uy làm sao hù chết con Thương Ưng này?

Đáp án là không thể nào. Ngươi yêu của con Thương Ưng này bị mình giết chết, lá gan của nó cũng lớn hơn hời này nhiều. Mà đối với loại Long Uy hư vô mờ mịch này, đảm bảo số lượng mới là biện pháp tốt nhất

Bởi thế con Thương Ưng này không hề giữ hình tượng, lao thẳng vào Lạc Phi. Tuy nhiên, lúc máu chót, Lạc Phi kịp thời né qua bên trái, trốn sau tang cây, nhưng bả vai hấn bị Thương Ưng trào 1 cái.

"Mụ nội nó, lão tử trong tay có kiếm, không tin đánh không lại ngươi!" Lạc Phi đau đến khắp người run rẩy, hấn triệt để bị chọc giận, từ trong tang cây lao ra, chêm. Diên cuồng về phía Thương Ưng.

"Ồng!" Một tiếng vang lên, trong lúc nóng giận, Lạc Phi tình cờ rút Long uy vào thanh bảo kiếm không biết tên, bảo kiếm phát ra 1 đạo hàn quang, phát ra từng tiếng "ong gong", kiếm phong còn chưa chạm vào thân thể, Thương Ưng đã bắt đầu tan rã.

Không có tiếng kêu thảm chí có 1 trời huyết vũ, Thương Ưng hơn 20 cân bị kiếm quang làm cho vỡ nát.

"Không thể nào, sao lại thế này?" nhìn vào đồng thịt nhão, Lạc Phi tức giận giậm chân.

Nguy hiểm giải trừ, Lạc Phi đích cũng từ từ bình tĩnh trở lại, hấn mới bắt đầu nghĩ đến những việc vừa phát sinh.

Long uy tuy cường đại nhưng cũng rất hao phí năng lượng, bởi thế Long Uy không có khả năng liên tục phóng thích. Sau mỗi lần phóng thích Long Uy phải chờ 1 thời gian, cho lực lượng dần dần hồi phục, mới có thể phóng thích Long uy 1 lần nữa. Đây là điểm mà Lạc Phi biết được, bởi vì hấn cảm giác được cỗ hỏa điểm đang dần dần lớn lên.

Mà thanh kiếm xảy ra chuyện gì, vì sao có thể phát ra cự đại quang mang?

Thanh kiếm này là Lạc Phi thuận tay từ bảo khố Seth Kaya mang ra, nguyên bản là dùng đến cắt xé Liệt Hỏa Điều, vì muốn tăng thêm hiệu suất săn giết Thương Ưng, Lạc Phi mới đem theo thanh bảo kiếm này.

Một thanh bảo kiếm dài 3 thước, không có hao văn điêu khắc hoa lệ, cũng không có khảm nam bảo thạch sang quý, nó không có 1 điểm trân quý, không hề thu hút ánh mắt người khác. Lạc Phi sở dĩ chọn thanh kiếm này, tựa là thanh kiếm này rất phổ thông, Seth Kaya rất khó phát hiện.

Nhưng mà thanh kiếm này, sau khi rút vào Long Lực lại phát ra kiếm mang, kiếm mang cư nhiên đánh 1 con Thương Ưng thành bột phấn.

Là do thanh kiếm này là Thần Kiếm, hay là do Long Uy?

Làm Thập Hoang Giả, Lạc Phi đã từng thấy rất nhiều cao thủ đầu võ, hần cũng từng nhìn thấy kiếm mang. Lạc Phi biết, làm xuất ra kiếm mang chỉ có 2 cách, một cái là bảo kiếm có 1 loại thuộc tính Ma Pháp nào đó, là Ma Pháp trang bị. Tình huống còn lại là do thất cấp đã ngoài Chiến Sĩ tạo ra, bọn họ đem tự thân đầu khí rót vào bên trong kiếm, cũng có thể làm bảo kiếm phát ra quang mang

Lần nữa rót Long Uy vào bảo kiếm, kiếm mang lại xuất hiện. Bảo kiếm phát ra tiếng "Ong Ong", tựa hồ là nó có ý thức, thập phần khát vọng công kích một cái nào đó.

"Giết!" Lạc Phi hai tay cầm kiếm, chém xuống khối đá trước mặt.

"Phanh!" Một tiếng nổ vang, khối đá vài trăm cân bị chém vỡ nát, mảnh vụn văng tứ phía.

Mà thanh kiếm kia bởi vì không cách nào thừa nhận được lực lượng này nên vỡ thành 7,8 mảnh.

"Nguyên lai không phải là một thanh thần kiếm a!" Lạc Phi thất vọng, thuận tay cầm chuỗi kiếm quăng xuống vách đá.

Hiện tại đã có thể xác định, có thể làm bảo kiếm phát xạ kiếm mang là Long uy. Có nghĩa miễn là vũ khí, chỉ cần Lạc Phi rót vào một ít Long uy, liền có thể đề cao rất lớn lực công kích cho vũ khí.

Vũ khí Phổ thông đã như vậy thì thần Kiếm sẽ ra sao?

Hôm nay thu hoạch đúng là rất phong phú, Lạc Phi có được 1 con Liệt Hỏa Điều và Thương Ưng, giải quyết vấn đề thức ăn trong 1 tháng. Hần cũng tìm được 1 phương pháp săn bắt hữu hiệu, sau này chỉ cần Seth Kaya không ở chỗ này, chỉ cần có chim bay từ đỉnh núi bay qua, Lạc Phi có thể săn giết lấy thịt.

Càng trọng yếu là, Lạc Phi biết chính mình đã không còn là phổ thông Thập Hoang Giả, hần có thể phóng thích Long uy, có thể khiến các chủng vũ khí gia tăng lực công kích, hần đã bước vào hàng ngũ cao thủ.

Cao thủ, một cái danh hiệu được nhiều người hâm mộ!

Trong dĩ vãng, Lạc Phi chỉ có thể dùng ánh mắt hâm mộ nhìn vào những cao thủ phơi bài bản lĩnh, trong lòng tự hỏi mình vì sao không được như họ?

Hiện tại, Lạc Phi cũng đã trở thành cao thủ, mà lại là có thể phóng thích Long uy, là cao thủ có thể phóng thích kiếm mang.

Phải biết là, Thiết Huyết Mân Côi Mạo Hiểm Giả đoàn đội trong lòng Lạc Phi là vô cùng cường đại, nhưng người cường đại nhất trong bọn họ cũng chưa phóng thích được kiếm mang.

Thực lực tăng thêm, khát vọng sống tiếp càng cường liệt.

Hiện tại, ăn thịt nướng đã không thể thỏa mãn Lạc Phi, hần lần đầu tiên bắt đầu tự hỏi, làm thế nào để rời khỏi Long Huyệt đây.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có 1 cách duy nhất đó là bắt được Thương Ưng, hoặc giả sinh vật biết bay có thể tích tương tự Thương Ưng, sau đó bám lấy nó từ trên vách đá nhảy xuống.

Nói là làm, Lạc Phi lập tức phản hồi son động, đem 4 cái rương bảo bối của Seth Kaya, đem lên đỉnh núi.

Bốn cái rương này rương nhỏ nhất ước chừng chứa 5 cân trân bảo, lớn nhất ước chừng ba mươi cân trân bảo. Lạc Phi suy xét, tương lai án nếu bắt được sinh vật có thể chịu đựng nổi trọng tải, phải xem xét đến việc mang theo 1 rương ly khai.

Nhưng mà, qua hơn 10 ngày thời gian Lạc Phi nhìn chăm chăm lên trời, ngay 1 con Ảnh Tử cũng không có. Tựa hồ tất cả tất cả loài biết bay đều nhận được tin tức, nơi này rất nguy hiểm, nơi này có một tên muốn bắt tụi nó, dừng lại đây.

Ngày thứ 13, Lạc Phi không thể đợi chim bay đến, mà lại đợi được Seth Kaya cùng Ron Artest phản hồi từ Phong Long Đài.

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Thịt Nướng Mỹ Vị.

"Seth Kaya tiểu thư mỹ lệ, ta chỉ có thể tiễn ngươi đến đây thôi. Dựa theo quy củ của Long tộc, nam tính Cự Long không được phép tiến vào khuê phòng của nữ tính Cự Long từ tam giai trở xuống." Cự Long Ron Artest tru nhả nói: "Hi vọng ngươi hảo hảo tu luyện, mau chóng tiến giai thành tứ giai Cự Long. Đến lúc đó chúng ta có thể mỗi ngày ở cùng 1 chỗ."

"Ron Artest, ngươi yên tâm, ta sẽ hảo hảo tu luyện. Ta đã ăn Long Hồn thảo, ta cảm giác được loại lực lượng thần kỳ này, ta tin tưởng rất nhanh ta sẽ tiến giai. Đến lúc đó ta sẽ bồi tìm ngươi chơi đùa, ngươi cũng không thể không để ý tới ta nga?" tư thế phi hành của Seth Kaya càng ưu mỹ, nàng ý ôi bên người Ron Artest, trong ánh mắt tràn đầy tình cảm

"Ta tin tưởng ngày này sẽ đến rất nhanh." Ron Artest lưu luyện nhìn một cái Seth Kaya: "tiểu thư Seth Kaya Mỹ lệ, theo chỉ thị của Long Vương, phạm là Cự Long trở thành Long sứ, đều phải tiến hành ba trăm năm thử luyện. Ta đi lần này, là phải đến biển lớn phương Nam. Nghe nói nơi đó có rất nhiều bảo vật thần kỳ, lúc ta trở về ta sẽ mang lễ vật cho ngươi."

"Đi đường cẩn thận nha!" Seth Kaya nhìn vào bóng lưng Ron Artest đang xa dần, muốn bay theo nhưng cuối cùng cũng nhẫn nhịn quay trở về Long Huyệt.

"Ồ ô..." Hơn mười phút sau, tiếng khóc của Cự Long Seth Kaya bắt đầu vang vọng trong sơn cốc.

Tuy nhiên Seth Kaya tận lực áp chế chính mình, làm cho tiếng khóc nhỏ đi, nhưng là cổ họng Cự Long nào dễ dàng áp chế như vậy, nghe như tiếng sấm bên tai.

Trên đỉnh núi, Lạc Phi nghe tiếng khóc của Seth Kaya sợ đến mồ hôi lạnh trực trào.

Truyền thuyết Parrott mỗi một lần phong Long, thời gian kéo dài liên tục hơn 3 tháng, bởi thế Lạc Phi mới dám ở chỗ này hồ nháo, mới dám đem rương bảo thạch của Seth Kaya lên trên đỉnh núi. Nhưng Seth Kaya lại đột nhiên đã trở về, xem ra tâm tình lại không tốt, vạn nhất nàng phát hiện thiếu một vài món bảo bối, còn không xông tới đem Lạc Phi xé xát a!

"Chim nhỏ a, mau tới cứu ta đi!" Lạc Phi khát vọng hướng không trung tìm kiếm.

Nhưng mà trên trời bởi vì Cự Long vừa đến, nên phụ cận bán kính 1km không có 1 con chim nào dám bay, thậm chí cả tiểu động vật trên mặt đất cũng bắt đầu bỏ chạy.

"Seth Kaya vừa mới đi Phong Long Đài, nàng nhất định rất mệt mỏi, nói không chừng sẽ lập tức tiến vào ngũ say, mà lần ngũ say này kéo dài tới 300 năm!" Toát mồ hôi lạnh, Lạc Phi không ngừng an ủi chính mình.

Nhưng mà Seth Kaya lại không có ngủ, liên tục trong 7 ngày ngay cả hiện tượng buồn ngủ cũng không có. Nàng một mực khóc lóc, thanh âm liên tục đứt đoạn, tràn đầy bi ai, thậm chí còn có một tia phẫn nộ.

Mà Lạc Phi nhưng không thể không từ đỉnh núi đi xuống, bởi vì thịt ung đã ăn sạch, hẳn tất phải đem thịt Liệt Hỏa Điều lên.

"Đặng đặng đặng..." Chính đang Lạc Phi nâng lên hơn mười cân thịt Liệt Hỏa Điều đã phơi khô, lúc chuẩn bị lần nữa bò lên đỉnh núi, một trận tiếng bước chân trầm thấp từ trong sơn động vọng tới, cái đầu to của Seth Kaya đụng Lạc Phi ngã nhào.

"Di, ngươi cư nhiên còn còn sống, cư nhiên còn có thịt ăn?" Tuy nước mắt chưa khô, nhưng là Seth Kaya bị lòng hiế kỳ hấp dẫn, nàng đưa mũi tới gần người Lạc Phi ngửi ngửi, đầu lưỡi khẽ chuyển, sau đó cuốn lấy phần thịt trên tay Lạc Phi.

"Miếng Thịt khô này là ta tỉ mỉ chế biến a!" Lạc Phi hận không thể nhào lên cùng Seth Kaya giành ăn.

Mười cân thịt khô chỉ đủ để nhét kẽ răng, Seth Kaya vốn có thể trực tiếp nuốt xuống. Nhưng mà một lần này Seth Kaya lại ăn rất chậm, nàng đem miếng thịt khô từng chút từng chút xé nhỏ, dùng đầu lưỡi cuốn trong miệng chậm chậm thưởng thức phát ra thanh âm ô ô, vẻ mặt rất là đắc ý.

"Ăn ngon, đây là cái gì, ta trước nay chưa từng ăn qua!" Ăn xong thịt khô, Seth Kaya tròn mắt sáng ngời: "Còn có hay không, cho ta đi?"

"Ngu xuẩn Long a, ngươi đương nhiên không có ăn mỹ thực của nhân loại rồi, các ngươi chỉ là một quần sinh vật máu lạnh dã man!" Lạc Phi bị tức suy nghĩ, cư nhiên bắt đầu chửi rủa Long tộc.

"Đây là ngươi làm?" Trước sức hút của mỹ vị, Seth Kaya tạm thời bỏ qua sự mạo phạm của Lạc Phi, nàng nhìn đến trên mặt đất có mấy cái long của Liệt Hỏa Điều, bỗng nhiên đại ngộ nói: "Nga, đây là thịt Liệt Hỏa Điều a? Ngươi là làm sao bắt được một con Liệt Hỏa Điều? Ngươi dùng bảo rương của ta đựng thịt nướng"

Lạc Phi lúc này mới ý thức được phiền toái, Seth Kaya nếu truy cứu trách nhiệm, rất có thể đem hắn coi như khô thịt ăn sạch.

"Đúng a, là một chích váng dầu Liệt Hỏa Điều, không biết vì cái gì đựng dầu chết ở chỗ này." Lạc Phi bắt đầu túa mồ hôi: "Ta cảm thấy cái này một rương không có dùng làm việc gì, nên dùng để nướng thịt. Trời đất chứng giám a, ta chỉ ăn một bộ phận rất nhỏ, còn lại đều là lưu cho ngươi hưởng dụng rồi!"

"Thật sao? Ngươi chờ đó, ta đi bắt Liệt Hỏa Điều!" Seth Kaya hoan hô một tiếng, hướng nơi xa bay đi.

"Sống ba ngàn năm, còn không bằng một cái tiểu nữ hài tử hiểu chuyện, thật là một đầu ngốc Long." Nhìn vào hướng Seth Kaya rời đi, Lạc Phi thờ dãi

một hơi.

Từ biểu hiện của Seth Kaya, nàng nhất định là rất muốn Lạc Phi làm thịt khô cho nàng ăn, vì được ăn mỹ vị nên nàng bỏ qua truy cứu trách nhiệm của Lạc Phi.

Hiện tại Cự Long đã trở về, thiên không sẽ là nơi cắm bay, không khả năng sẽ có con chim khác bay vào. Lạc Phi nếu muốn có thức sung túc chỉ còn đường theo cách của Seth Kaya thôi. Làm món thịt khô ngon nhất, hấp dẫn vị giác của nàng, chỉ cần nàng không đi ngủ, chính mình sẽ không bị chết đói.

Sau khi phân tích xong tình huống, Lạc Phi lại leo lên đỉnh núi, đem 4 cái rương xuống, để lại vào bảo khố của Seth Kaya.

Không đến một giờ, tiếng Long ngâm lại vang vọng trong sơn cốc, thân ảnh Seth Kaya đã xuất hiện trong tầm nhìn.

Nhìn xa xa, dưới chân Seth Kaya là 1 đồ vật bong sáng. Đến khi vừa tầm mắt, thì Lạc Phi biết nguyên lai là do hơi nước của Băng Sương ma Pháp thả ra, bên trong tầng hơi nước tựa hồ có vật gì đó.

"Liệt Hỏa Điều đây!" Seth Kaya quát to một tiếng, đem vật trong đoàn hơi nước hướng cửa động ném vào.

"Ghé đặng, ghé đặng..." Sau 1 trận ồn ào, hơi nước tán đi, cửa động xuất hiện hơn ba mươi chiếc Liệt Hỏa Điều. Những Liệt Hỏa Điều này đều nặng hơn 30 cân, lông vũ đã tiến hóa thành kim hoàng sắc, nhưng tựa hồ mới nở, lông vũ còn chưa khô. Những Liệt Hỏa Điều này trên người đều không có vết thương, tựa hồ toàn bộ là chết cứng.

"Quá tàn nhẫn, người sẽ không giết một gia tộc Liệt Hỏa Điều chứ?" Lạc Phi rừng mình một cái.

"Liệt Hỏa Điều là thức ăn ưa thích của ta, mỗi lần đều là ăn cả nhà." Seth Kaya đáp xuống cửa động, một bên nuốt nước miếng, một bên thúc giục nói: "Nhanh lên, ta muốn ăn món thịt Liệt Hỏa Điều như lúc này."

Ăn 1 bữa 5,6 trăm cân, thật là một vua ăn nha. Chẳng qua thấy thể tích nặng gần 10 tấn của Seth Kaya, Lạc Phi không thể không thừa nhận, đây chỉ là 1 bữa ăn bình thường của Cự Long thôi.

Lạc Phi nhìn vào một đại đội Hỏa Liệt Điều, trong lòng bắt đầu tính toán thể nào lợi dụng tổ cơ hội lần này: "Ở đây không đủ củi khô, không bằng chúng ta xuống dưới chân núi đi, ở đó có đủ củi khô. Ta bảo đảm người sẽ ăn được món thịt nướng mà cả đời khó quên."

"Muốn củi khô à, ta đi tìm." Seth Kaya 1 chút cơ hội cũng không cấp cho Lạc Phi, nhưng người bay đi tìm củi khô.

Không đến hai mươi phút, 1 tấn bị Seth Kaya đem lên, Lạc Phi lần nữa nói: "Còn cần phải Thanh Thủy, đem ta dẫn tới bên hồ đi ta không nghĩ là người sẽ ăn thức ăn dính đầy bùn chứ?"

"Tướng gì, ta là Băng Sương Cự Long, người muốn bao nhiêu nước ta cũng có thể cung cấp." Seth Kaya nói xong, lập tức phóng ra một cái long ngữ. Ma Pháp mười mấy giọt nước to như bồn rửa mặt từ trên trời giáng xuống, trong đó một cái nện vào đầu Lạc Phi, làm hắn giống như chó mất mửa.

Xem ra không thể gấp gáp được. Lạc Phi thu hồi suy nghĩ, hướng về phía 30 con Liệt Hỏa Điều bắt đầu làm việc.

Hơn 2 tiếng sau, Lạc Phi mới đem long vũ và nội tạng xử lý xong, rồi dùng bốn cây to xiên qua mấy con Liệt Hỏa Điều bắt đầu nướng thịt.

Rất nhanh, thịt Liệt Hỏa Điều bắt đầu chuyển vàng, mỡ rơi xuống phát ra tiếng xèo xèo. Lạc Phi mở ra Khố Kỳ Rương Bao, đem tất cả gia vị bên trong lấy ra, bôi quét lên thịt Liệt Hỏa Điều. Đây là gia vị mà Thiết Huyết Mân Côi mạo hiểm đoàn chuẩn bị dùng trong 1 tháng, Lạc Phi đem tất cả ra sử dụng mới miễn cưỡng đủ dùng.

Còn không đợi thịt nướng nướng chín, Seth Kaya cũng đã nhịn không được, nàng quơ lấy một chuỗi thịt nướng, từng ngụm từng ngụm ăn: "Rất ngon, thêm 1 xâu nữa."

Không đến hai mươi phút, bốn xâu thịt nướng bị Seth Kaya ăn ba xâu. Khi móng vuốt Seth Kaya vươn đến chuỗi thịt nướng sau cùng, Lạc Phi cũng không nhịn được nữa, cắt ra một miếng khoảng 4,5 cân, không hài lòng nói: "Người là 1 đầu ngu Long, tham ăn Long, thịt còn chưa nướng chín, thịt như vậy sẽ không ngon."

"Không có a, ta thấy ăn rất ngon mà."

"Ăn ngon? chờ một lát người sẽ hối hận!" Lạc Phi dùng thân thể yểm hộ, chậm rì rì nướng con Liệt Hỏa Điều sau cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Già* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Cự Long Khóc Lóc.

Hơn nửa canh giờ sau, Lạc Phi cuối cùng cũng nướng xong con Liệt Hỏa Điều cuối cùng, chính mình ăn hai cánh, còn lại đều tặng cho Seth Kaya, hẳn mới biết được, nguyên lai hồi hận không phải Seth Kaya, mà là hắn.

Thịt mà Lạc Phi tỉ mỉ nướng quá ngon, sau khi Seth Kaya ăn xong 3 phút, liền gầm lên: "A, ăn ngon, ta lại đi bắt Liệt Hỏa Điều!"

"Còn muốn ăn? Thật là muốn ta là đầu bếp sao!" Lạc Phi vươn ra cánh tay đau nhức, đặt mông ngồi trên đất.

Nếu 1 lần nữa nướng 500 cân thịt, mùi vị sẽ không tốt, nhưng đối với Seth Kaya mà nói, đây là mỹ vị chưa từng được ăn trong 3000 năm qua.

Nhưng Lạc Phi chợt phát hiện, hắn cuối cùng cũng tìm ra cách để rời khỏi nơi này —— dùng Mỹ thực lừa Seth Kaya, khiến nàng mang theo chính mình ra ngoài tìm gia vị.

Thế là, đêm đến, Seth Kaya lại một lần nữa mang theo vài chục chiếc Hỏa Liệt Điều trở về Long Huyết, Lạc Phi không có đem toàn bộ Liệt Hỏa Điều chế biến, mà lựa chọn 1 con trung đẳng hồng sắc Liệt Hỏa Điều, sử dụng kỹ xảo, dùng những gia vị cuối cùng trong Khố Kỳ Rương Bao, nướng 1 món ngon đặc sắc.

Lúc Lạc Phi đem phần mỹ vị này tặng cho Seth Kaya, thì đầu Cự Long phát hiện ra 1 việc —— nàng sống uống 3000 năm

Ba ngàn năm nay, Seth Kaya không biết đã ăn mấy ngàn con Liệt Hỏa Điều, nhưng chưa từng ăn loại thịt Liệt Hỏa Điều như thế này, càng không nghĩ qua sau khi Lạc Phi xử lý qua, cư nhiên có thể tán phát ra hương vị dụ hoặc như vậy.

"Ăn, ta còn muốn ăn!" Seth Kaya chép miệng, vô cùng khát vọng nhìn vào Lạc Phi.

"Ta không làm được !" Lạc Phi xòe 2 tay ra, nhìn Khố Kỳ Rương Bao bĩu môi: "Xem đi, gia vị đều dùng hết, không thể nướng món thịt có hương vị như thế nữa."

"Oa..." Seth Kaya phẫn nộ một cước giẫm nát Khố Kỳ Rương Bao.

Trùng trùng quả nhiên trống trơn. Nhưng mùi gia vị lưu lại vẫn còn nồng nặc, Seth Kaya ngửi thấy mùi hương vị, gấp đến độ gầm lên: "Làm sao lại như thế này, nhanh đi tìm nguyên liệu cho ta!"

"Nguyện ý cống hiến sức lực vì ngài!" Lạc Phi trong lòng cuồng hỉ, lập tức đứng lên, sửa sang lại y phục: "Thỉnh tôn kính Seth Kaya tiểu thư đem ta đưa đến rìa rừng núi Fanors, ta sẽ vào thôn trang nhân loại thu mua đại lượng tài liệu, rồi sẽ trở về nướng thịt cho người."

"Hào a, chúng ta lập tức đi." Seth Kaya triển khai hai cánh, tỏ ý cho Lạc Phi nhảy lên lưng nàng: "Một giờ là có thể bay ra, hơn 1 giờ nữa ta sẽ có thịt nướng ăn."

Nhưng mà, chính lúc Lạc Phi đang vui mừng vì quý khách của mình thực hiện được, chuẩn bị rời đi, Seth Kaya lại đột nhiên khẽ uốn đầu: "Không được, không được, ta không thể để cho người cười."

"Vì cái gì?" Lạc Phi ngây dại: "Không thể nào, làm sao sẽ lúc then chốt thời này lại thay đổi?"

"Bởi vì người không phải Long Kỳ Sĩ của ta." Seth Kaya than thở một tiếng, vô bi lưu luyến nhìn phần cặn bã thịt nướng: "Xem ra, ta chỉ có thể đi vào sơn mạch tìm nhân loại, đem bọn họ ăn sạch, cướp đoạt gia vị."

"Này rất đơn giản a, người cho ta làm kỳ sĩ là được rồi!" Lạc Phi buộc miệng, cư nhiên muốn làm Long Kỳ Sĩ.

"Người... Người cũng xứng làm Long Kỳ Sĩ?" Seth Kaya nhìn Lạc Phi tràn đầy khinh bỉ: "Cự Long là chủng tộc kiêu ngạo nhất trên thế giới, tuy nhiên Long thần quy định nhân loại muốn Cự Long làm tọa kỵ thì trước hết phải đánh bại Cự Long trước đã".

Lạc Phi biết chính mình không thể được, tuy có thể đánh bại đầu cự long này, thế nhưng Seth Kaya sẽ biết Lạc đã ăn tinh hoa của Long Hồn Thảo, lúc đó hẳn không thể thừa nhận nỗi con thịnh nộ của Cự Long.

"Không làm Long Kỳ Sĩ thì không làm, làm gì dư vậy? Người nghĩ rằng ta muốn làm Long đích kỳ sĩ của con ngốc Long người sao?" Lạc Phi nói chuyện một điểm cũng không khách khí: "Ta thừa nhận ta đánh không lại người, nhưng là ta lại có rất nhiều bản lĩnh mà người cả đời cũng học không hết. Tỷ như làm thức ăn ngon. Thịt nướng tính cái gì, ta trước kia thật sự là lười làm món bỏ đi này. Nếu ta có đủ thời gian, đủ tài liệu, ta còn có thể làm ra càng nhiều món ngon hơn."

Nhìn thấy Seth Kaya không có phẫn nộ, Lạc Phi dứt khoát nằm xuống, gối lên một thanh gỗ: "Thật rất hoài niệm a, Thanh Diệp tâm giòn giòn, tôm Tiểu Long xào, salad quả 3 màu, còn món bánh cứng 1 miếng đã chảy mỡ. A... Nếu thêm 1 bình rượu ủ ba mươi năm, thật đúng là hưởng thụ a!"

Kỳ thực Lạc Phi nói đích cái này đồ vật, đều là hắn thấy trên thực đơn, chưa từng ăn qua. Chẳng qua, lừa 1 đầu ngu Long, cũng có thừa rồi.

"Ba tháp, ba tháp..." nước miếng chảy xuôi, Seth Kaya đã bị hấp dẫn : "Nhân Loại các ngươi có nhiều món ăn ngon như vậy?"

"Đó là đương nhiên, nếu chỉ nói về tên món ăn, ta có thể liên tục nói ra một vạn. Nhân loại là chủng tộc biết hưởng thụ nhất trên thế giới, chúng ta có thể đem đồ vật trên tay chế biến thành vô số món ăn ngon. Chúng ta không giống các ngươi, cái gì cũng ăn sống, quả thực là uổng phí của trời." Lạc Phi thêm một mồi lửa: "Ta hiện tại mới biết được , vì cái gì Cự Long các ngươi không hưởng thụ, một lần ngủ là dài mấy trăm năm . Vì các ngươi sinh hoạt không thú vị, cảm giác rất nhàm chán , mới dùng thời gian để ngủ."

"Oa oa... Bọn họ khi phụ ta, ngươi cũng khi phụ ta!" Seth Kaya đột nhiên đặt mông xuống đất, khóc lớn lên.

tiếng khóc Cự Long kinh thiên động địa, tuy nhiên Lạc Phi kịp thời che kín lỗ tai, nhưng là y vẫn bị chấn đến đông ngả tây nghiêng.

Seth Kaya phản ứng như vậy là ngoài ý liệu của Lạc Phi. Lạc Phi vốn là cho là, chính mình nói ra nhiều tên món ngon như vậy, Seth Kaya nói không chừng sẽ chủ động nhận chính mình là Long Kỵ Sĩ, mang theo hần ly khai Fanors rằng nói: "Uy uy, nhỏ giọng chút được không, đã Ba nghìn tuổi , còn như 1 tiểu hài tử, không biết thẹn sao?"

"Ta vốn chính là một cái tiểu hài tử mà, án chiếu tuổi của Long tộc chúng ta tính toán, ta muốn lại qua hơn năm trăm năm nữa mới tính là thành niên!" Seth Kaya thương tâm muốn chết, nằm trong huyết động lệ như suối trào: "Bởi vì ta tuổi còn nhỏ, phong Long đại hội ta chỉ có thể nhìn. Bởi vì ta tuổi còn nhỏ, Ron Artest đều không nguyện ý vào nhà ta làm khách"

Lạc Phi sớm đã nhìn đi ra , từ lúc Seth Kaya từ Phong Long Đài trở về tâm tình rất khó chịu, chủ yếu là do ở Phong Long Đài bị đã kích.

Một cự Long cô nương ba nghìn tuổi, án chiếu theo tiêu chuẩn của nhân loại chính là tới tuổi trưởng thành, cũng có khát vọng. Seth Kaya đối với Ron Artest như vậy, nguyên nhân bởi vì năng niên kỷ không đủ, hoặc giả là bởi vì năng đẳng cấp không đủ, năng chỉ có thể nhìn Ron Artest rồi đi.

Lạc Phi hỏi: "Chẳng lẽ phong Long đại hội thượng chỉ cho phép cao cấp Cự Long đi được? Ngươi không phải Long công chúa sao, lão ba ngươi không chiếu cố cho ngươi sao?"

Một câu nói này càng làm Seth Kaya thương tâm, nước mắt như mưa : "Nếu ta là Long công chúa chân chính, ta còn có sống ở nơi khi ho cò gáy này sao, ta sớm đã đi Long cung cư trú . Ô ô, bốn ngàn năm trước mẹ mẹ cùng Long Vương nhận thức, bọn họ sống chung hơn một ngàn năm. Đến lúc Vương Hậu tình ngu , năng không cho mẹ mẹ cùng Long Vương cùng một chỗ, đem mẹ mẹ đuổi đi. Đến sau, mẹ mẹ ở chỗ này sinh hạ ta, không lâu sau cũng chết!"

Seth Kaya càng nói càng thương tâm.

Đây là tin tức kinh người a, nguyên lai Long tộc cũng có dạng sự tình này.

Nhìn vào thân ảnh Seth Kaya rồi đi, bên tai truyền đến tiếng khóc, Lạc Phi trong lòng cũng có 1 điểm canh cánh. "Thật là một đầu Long cô nương đáng thương, ba ba không cần năng , mẹ mẹ cũng đã chết, Long Hồn thảo không dễ gì bồi dưỡng ra cũng bị ta ăn , ba ngàn năm qua lần đầu tiên ưa thích 1 đầu Long lại bởi vì chính mình đẳng cấp không đủ mà không thể cùng một chỗ, thật là đáng thương."

Nghĩ đến nhân sinh thâm của chính mình, so với Seth Kaya còn khá hơn, Lạc Phi đối với đầu Cự Long này hận ý giảm bớt không ít. Đều là mạng khổ, sau này cho dù là chính mình phát đạt , cũng không nên tìm đến tìm đầu ngu Long đáng thương này báo thù .

Lạc Phi đoán là Seth Kaya khóc xong là tốt rồi, rất nhanh sẽ quên mất sự thương tâm. Rót cuộc Seth Kaya vẫn còn là một cái tiểu hài tử không hiểu chuyện, sự chú ý của năng rất nhanh thay đổi.

Nhưng mà Lạc Phi lại sai rồi, Seth Kaya khóc ba ngày ba đêm, lại không có dấu hiệu dừng lại.

Trong ba ngày ba đêm đó, cả thầy son cóc đều vang vọng tiếng khóc lời mình. Những đã thú nghe được tiếng khóc, ào ào tháo chạy.

Sáng ngày thứ tư, Lạc Phi như muốn sụp đổ đi tới trước mặt Seth Kaya, giờ lên một con Liệt Hỏa Điều mới nung lớn tiếng nói: "Không được khóc nữa, nếu không lỗ tai ta sẽ bị điếc mất !"

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Long Thần Trối Buộc.

Seth Kaya lập tức ngưng tiếng khóc, cái lưỡi dài cuống miếng thịt nướng vào miệng, nhai nuốt vài cái lại thổ đi ra: "Phi, không ngon như lần trước, ô ô..."

Miệng há ra, lại muốn khóc tiếp.

"Người dứt khoát ăn ta đi!" Đại nãi Lạc Phi kêu ong ong.

"Ăn người?" Seth Kaya bắt đầu mải răng: "Người chẳng lẽ so với thịt nướng ngon hơn, ừ, để ta nếm thử?"

Lạc Phi nào dám để cho Seth Kaya ăn chính mình, thế là liên tục lùi về sau nói: "Ta tình nguyện chết chứ không muốn nghe người khóc nữa. Người chính là một cái Long cô nương à, còn không có tìm được nam bằng hữu, cả ngày khóc lóc, một điểm thực nữ cũng không có." Truyện Hàng Long Giả

"Chỉ cần có thịt nướng ăn, ta cũng không thèm làm cái gì thực nữ". Seth Kaya căn bản không để ý, hỏi: "Cái gì là thực nữ?"

"Sợ người, ngốc Long!" Lạc Phi tức muốn điên lên."Nói cho người, ta suy nghĩ mấy ngày, cuối cùng nghĩ 1 phương pháp làm cho người ăn được thịt nướng, lại không vi phạm quy định của Long Tộc các người. Chỉ cần người không khóc, ta lập tức nói cho người."

Seth Kaya lập tức lau nước mắt: "Nói mau, ta nghe đây."

"Ta đã nhìn ra, nếu không cho người ăn thịt nướng, người sẽ bị chết đói. Ta là một người nhân từ, thấy người rất đáng thương, chuẩn bị giúp đỡ người." Lạc Phi ngẩng đầu ưỡn ngực, tựa hồ chính mình là cứu thế chủ: "Bởi thế ta nghĩ đến 1 phương thức, mà người có thể đem ta đến thế giới nhân loại mà người không phải trở thành Long tọa Kỵ của ta."

"Biện pháp gì? ta thôi một hồi, đem người từ đỉnh núi thổi xuống?" Seth Kaya lắc đầu: "Người không có cánh, cũng không biết phi hành Ma Pháp, sẽ ngã chết."

"Ngốc Long, thật là đại ngốc Long." Lạc Phi cũng lắc đầu: "Long thần của các người quy định Cự Long chỉ có thể cho Long Kỵ Sĩ cưỡi, đúng không? Nếu người dùng móng vuốt nắm chặt ta, là không phải cưỡi, cũng không có vi phạm quy tắc?"

"Quy củ đúng là không có nói như vậy." Seth Kaya nước mắt lại bắt đầu tràn lan: "Nhưng chỉ cần thân thể chúng ta cùng nhân loại có tiếp xúc, hơn nữa mang theo nhân loại trên không trung bay lượn, thì tính là vi phạm quy tắc."

"Cái này càng dễ giải quyết, người bỏ ta vào 1 cái mộc rương rồi đem đi thì đâu có tiếp xúc thân thể?" Vì có thể lý khai nơi này, Lạc khổ tâm tự hỏi ba ngày, mỗi tình huống đều đã nghĩ tới: "Nếu đây cũng tính là vi quy, thì ngày người đưa ta lên đây, người đã trở thành tọa kỵ Long của ta."

"Đúng rồi, ta làm sao không có nghĩ đến." Seth Kaya vừa nhảy lên, đầu đụng mấy tảng đá: "Lạc Phi, người thật là một trí giả."

"Không phải ta thông minh, mà là người rất ngốc." Lạc Phi cường ép sự xúc động, bất động thanh sắc nói: "Cái mộc rương này đã bị người làm vỡ, người có thể dưới lấy 1 ít dây mây và kinh điều, ta đan thành cái giỏ là có thể xuất phát."

Seth Kaya cũng gấp gấp, lập tức xông ra huyết động, chỉ chốc lát công phu, mang theo vài trăm cân dây mây cùng kinh điều trở về.

Đang giỏ là bản lĩnh của Thập Hoang Giả, bọn họ vì có phương tiện nhất mót, nên đã tự chế rất nhiều công cụ.

Trải qua gần hai giờ nỗ lực, một cái giống như ghế nằm được Lạc Phi làm ra. Lạc Phi dùng sáu cọng dây mây làm dây thừng, đem cái giỏ và chân Seth Kaya buộc cùng một chỗ. Sau đó nằm trong cái giỏ, tỏ ý có thể xuất phát.

Nhưng mà lúc này, cái đầu Seth Kaya lại đột nhiên thông minh lên, nàng tịnh không có bay, mà là nghiêng đầu nhìn trái nhìn phải: "Lạc Phi, nếu ta đem người đưa đến cạnh biên rừng núi, người lại đào tẩu, không trở lại thì làm thế nào? Mụ Mụ ta nói, nhân loại đều rất giả hoạt, bọn họ không giống Long tộc chúng ta, tối trung thành với lời hứa."

Đương nhiên là muốn trốn đi, Lạc Phi không có nghĩ cả đời lại ở nơi này.

Nhưng Lạc Phi không dám nói vậy: "Đào tẩu, ta làm sao lại đào tẩu? Ta là một người sợ chết, cũng không thừa nhận sự phản nộ của Cự Long. Ta hướng Quang Minh thân phát thệ, nếu ta không trở lại làm thịt nướng cho Seth Kaya tiểu thư, thì cho ta xuống Địa ngục."

Lạc Phi nói trong lòng, địa ngục so với Long Huyết còn đáng yêu hơn nhiều.

Truyện Hàng Long Giả

"Quang Minh thần là thần của các người trong Long tộc không thông dụng." Seth Kaya đi vài bước: "Không được, tất phải tìm đến một loại phương pháp vạn vô nhất thất."

Nhìn thấy Seth Kaya trước mặt lúc ẩn lúc hiện, tựa hồ hi vọng đào tẩu đã không thành, Lạc Phi khẩn trương tìm đập nhanh: "Nếu không, người cùng ta đi vào thành trấn nhân loại?"

"Không được, ta không phải Long sứ, ta không có tư cách lý khai rừng núi Fanors, nếu không Long Vương sẽ tù cầm ta." Seth Kaya lắc đầu.

Căn cứ quy củ Long tộc, chỉ có hai loại Cự Long có thể lý khai nơi nghỉ ngơi của Long tộc, đi đến thế giới nhân loại. Một là Long sứ Cự Long, bọn họ tại thế giới nhân loại thử luyện mấy trăm năm. Ngoài ra một loại là Cự Long của Long Kỵ Sĩ, bọn họ có thể theo gót Long Kỵ Sĩ đi vào thế giới nhân loại. Một khi Long Kỵ Sĩ tử vong, Cự Long phải lập tức phản hồi.

Chính là bởi vì quy định này, mới hạn chế Seth Kaya hoạt động, nếu không, Seth Kaya sớm đã xông vào thôn trang nhân loại, cướp đoạt gia vị.

"Người len lén ly khai mấy ngày, không có Long biết a?" Lạc Phi dẫn dụ nói: "Người ngấm lại xem, người ở chỗ này sinh hoạt mấy ngàn năm, nhìn thấy qua Cự Long khác sao, Cự Long quan tâm sự sống chết của người sao? Còn có lão ba của người, hẳn có từng đến thăm người chưa?"

Seth Kaya bi ai nói: "Chính là, cạnh biên rừng núi có Long thần kết giới, ta một khi đến gần trong phạm vi 100 cây số, sẽ có Cự Long biết, sẽ có Cự Long đi ra ngăn trở ta."

Khó trách rằng núi Fanors được xưng là Long viên, cũng rất ít có Cự Long bị nhân loại phát hiện, vì nơi này có 1 Long thần kết giới mà nhân loại không biết.

"A, ta có biện pháp!" Đột nhiên, Seth Kaya hoan hô một tiếng: "Ta có thể dùng Long Thần Trói Buộc hạn chế hành động của người, vô luận người trốn tới nơi nào, ta đều có thể đem người bắt về."

Lạc Phi da đầu tê dại: "Long Thần Trói Buộc? Cái món này nghe như là 1 loại Ma Pháp."

"Long Thần Trói Buộc là 1 chủng Long Ngữ Ma Pháp đặc hữu của Long tộc chúng ta, là 1 loại Ma Pháp khổng lồ, sinh mệnh lực sẽ bị Long tộc ta khống chế, trong thời gian quy định phải quay lại bổ sung Long lực, hoặc giả giải trừ Ma Pháp, nếu không sẽ rất khó nói. Nếu kẻ làm phép nguyên ý, còn có thể trực tiếp triệu hoán." Seth Kaya nói: "Nghe nói, ba vạn năm trước, chúng ta Long tộc sinh ra một cái đại hoại đản, thường đi ra ngoài làm hại chúng sinh. Long thần vì hạn chế hắn hoạt động, thế là sáng tạo loại Ma Pháp này, chỉ cần hắn vừa ly khai nơi tụ tập của Long tộc, Long thần sẽ đem hắn triệu hoán về."

"Đây không phải khế ước Ma Pháp sao?" Lạc Phi mở rộng tầm mắt, làm sao Cự Long cũng có thể dùng khế ước để khống chế sinh vật khác?

"Không không không, đây không phải khế ước Ma Pháp. Khế ước Ma Pháp là 1 chiều, kẻ làm phép cùng bị làm phép có quan hệ chủ tớ. Long Thần Trói Buộc là 2 chiều, kẻ làm phép nếu muốn Triệu hoán người bị làm phép, thực lực tất phải lớn hơn ít nhất 2 lần, nếu Triệu hoán không thể thành công. Ngược lại, nếu người bị làm phép có sức mạnh lớn hơn ít nhất 2 lần người làm phép, người bị làm phép sẽ trở thành người làm phép có thể triệu hồi kẻ kia." Seth Kaya đã gấp không chịu nổi: "Đứng vững, ta cấp cho người Long Thần Trói Buộc."

Cứ nhiên có loại ma pháp kỳ quái này, Lạc Phi hôm nay có thể tính là mở rộng tầm mắt.

Làm thế nào? Là tiếp thụ Seth Kaya kiến nghị, đi ra bên ngoài hít thở, sau đó bị Triệu hoán trở về tiếp tục chịu khổ? hay là cự tuyệt Seth Kaya, thừa nhận sự phẫn nộ của đầu ngu Long này?

Đột nhiên, Lạc Phi nghĩ đến một vấn đề, chính mình cũng có thể phóng thích Long uy, nó cũng tương đương với năng lực của Cự Long. Nếu long lực của chính mình có hơn 1 nửa so với long lực Seth Kaya, Seth Kaya đứng hay không không thể triệu hoán chính mình?

Suy nghĩ thêm 1 chút, nếu long lực của chính mình gấp 2 lần Seth Kaya, chính mình chẳng phải có thể Triệu hoán Seth Kaya, biến tướng trở thành Long Kỳ Sĩ? Nếu đem Seth Kaya Triệu hoán đến thành thị nhân loại bán lấy tiền mình có khả năng giàu sụ a.

Tuy nhiên ý tưởng thái quá này dù sao cũng chỉ là hi vọng thôi.

"Đại ngọc Long, ta có thể đáp ứng người sử dụng Ma Pháp Long Thần Trói Buộc, nhưng là ta có một điều kiện, nếu không ta cự tuyệt làm việc cho người." Lạc Phi giấu mặt sau đồng trần bảo khiến cho Seth Kaya ném chuột sợ vỡ bình, không dám xông qua bắt hắn.

"Nề mặt mấy món ngon, ta đáp ứng." Seth Kaya hết cách.

"Phóng thích Long uy của người 1 lần." Lạc Phi nói: "Nhưng không thể quá lớn, dùng ¼ thực lực của người thôi."

"Long uy, người không muốn sống?" Seth Kaya lắc đầu liên tục: "Ngu xuẩn nhân loại a, người kiến thức qua chân chính Long uy chưa? Đừng nói ¼ cho dù 1/10, người đều sẽ chết. Nhớ lúc ta mới ra sinh không lâu, mẹ bắt một nhân lên, ta dùng trông mắt hơi trùng, hắn lập tức liền bị uy nghiêm của ta hù chết."

Long uy chẳng lẽ lợi hại như vậy? Lạc Phi khiếp đảm: "Vậy thì phóng thích một phần mười là." Tất phải kiểm nghiệm một cái, nếu không chết cũng không nhắm mắt.

"Người xác định?" Vì để Lạc Phi nhanh tìm gia vị, Seth Kaya cái gì cũng đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Cuối Cùng Có Thể Đi.

Nếu thế giới này có thuốc hồi hân hân sẽ mua 1 liều uống, vì lúc này hân đang hồi hân muốn chết.

Sau một tiếng long ngâm của Seth Kaya, một cỗ năng lượng bằng bạc như gió bão nháy mắt đem Lạc Phi đánh gục .

Lạc Phi hiện tại mới biết được, chân chính Long uy không chỉ là áp lực không khí tăng thêm gấp bội, cũng không chỉ là lực phủ ngũ tạng nhảy loạn, mà là 1 loại run rẩy phát ra từ linh hồn.

Lạc Phi muốn trốn, chính là hân không nhất chân nổi. Hân đã không thể mở nổi cái miệng. Lạc Phi giống như 1 bãi bùn nhão, cước bộ xiêu vẹo, ho khan hai tiếng, 2 miếng thịt nướng vừa mới ăn vào trực chờ muốn ra ngoài theo lối mới đi vào.

"Long lực của Long tộc ta cường đại không, Long uy của bản công chúa cường đại không?" Seth Kaya đắc ý ha ha cười lớn: "đây mới là 10 giây, nếu ta duy trì 1 phút, nói không chừng gan mật ngươi cũng phun ra."

Lạc Phi vô lực khoát khoát tay, nội tâm thất vọng cùng cực.

Vốn nghĩ là lấy Long lực của chính mình có thể ngăn cản được 1 lúc. Nhưng hiện tại mới biết được, chính mình bản lĩnh còn kém rất xa. Lạc Phi cuối cùng cũng biết được tâm tình của Liệt Hỏa Điều.

"Lấy danh nghĩa Long thần, ban cho ngươi thần thánh trời buộc!" Seth Kaya sợ Lạc Phi lại dong dài, trước khi hân đứng lên liền phóng ra Ma Pháp: "Cho ngươi một năm thời gian, mang cho ta 1 tấn gia vị nếu không, ta đem ngươi tặng cho Kiến Vương, trên vạn con kiến sẽ đem ngươi ăn sạch."

"Rất ác độc a!" Lạc Phi xoa xoa đại não, nơi đó là nơi lạc ấn Ma Pháp vẫn ần ần đau nhức

Tuy bị thi triển Ma Pháp trời buộc, nhưng tâm tình Lạc Phi có chuyển tốt, bởi vì Seth Kaya cấp cho hân một năm thời gian. Đối với nhân loại mà nói, một năm hơn 300 ngày, có thể làm rất nhiều việc, có thể hào hào hưởng thụ một phen. Mà đối với Cự Long mà nói, một năm chẳng qua là thời gian đánh 1 cái rắm

Bởi thế cũng không phải Seth Kaya không nóng nảy, mà là quan niệm thời gian của nàng với nhân loại có sai lệch.

Lạc Phi ổn định tâm tình, vươn ra tay phải nói: "Tốt rồi, ta đi ngay, đưa tiền đây."

"Tiền, tiền gì?" Seth Kaya không minh bạch.

"Đền độn, đương nhiên là tiền mua gia vị." Lạc Phi tham lam nhìn đồng tiền bảo chất thành núi: "Nhân loại cùng Long tộc các ngươi không giống nhau, đồ vật gì cũng phải mua bằng tiền. Ngươi muốn 1 tấn gia vị, không đưa ta tiền ta làm sao mua?"

"Ngươi... Ngươi cư nhiên hưởng một đầu Cự Long đòi tiền?" Seth Kaya lập tức bạo怒: "Nga, vĩ đại Long thần a, người có nghe hay không, cư nhiên có 1 nhân loại vô tri hướng Cự Long đòi tiền!"

Tất cả Cự Long đều có Tam đại yêu thích, thu thập bảo vật trong suốt kiếp luân, ngủ 1 giấc thật lâu cùng ăn mỹ vị. Tương đương với 3 tính cách của Cự Long là keo kiệt, lười biếng cùng trung thành.

Mỗi một đầu Cự Long từ sinh ra tới lúc lớn lên, đều đối với các dạng tài bảo có được thiên tính chiếm hữu. Bởi thế, mỗi một tòa Long Huyệt đều là một tòa bảo tàng, mỗi một tòa bảo tài phú đều có thể dùng phú khả địch quốc để hình dung. Đối với những bảo tàng này, Cự Long xem với Sinh Mệnh chính mình còn trọng yếu hơn, trước nay chưa nghe nói qua một đầu Cự Long sẽ đem đồ vật của mình tặng cho nhân loại.

Thậm chí tài phú trước mặt, Cự Long đối với Long Kỳ Sĩ cũng chỉ biết đòi lấy, trước nay không chia sẻ.

Lạc Phi không phải không biết tính tình Cự Long keo kiệt, nhưng là làm một cái thâm niên Thập Hoang Giả, đi tới một tòa cự đại bảo khố lại tay không mà về, hân thật sự là không cách nào tiếp thụ.

Bởi thế, tuy nhìn đến Seth Kaya đã tức giận, nhưng vẫn cố lấy dũng khí la lên: "Đưa tiền, nếu không ngươi vĩnh viễn cũng không thể có thịt nướng mà ăn."

"Ừng ực!" Nhắc tới thịt nướng, Seth Kaya bắt đầu nuốt nước miếng.

Trước mặt mỹ vị, Seth Kaya nước mắt chảy xuống, vô cùng lưu luyến nhìn một chút chông trăn bảo, cắn răng nghiêng lợi nói: "Được rồi, ta cho ngươi một nắm kim tệ . Có đủ hay không ta không quản, ta muốn mấy tấn gia vị."

"1 nắm?" Lạc Phi thất vọng.

Nhưng là Lạc Phi đã không dám bức bách Seth Kaya nữa , bởi vì hân đã nhìn thấy Seth Kaya run rẩy, hân nghe tiếng Seth Kaya thờ dốt, vạn nhất đem nàng bức bách , nàng vứt bỏ ăn thịt nướng thì sao?

Nhưng mà, lúc Seth Kaya dùng 1 kiện hắc sắc y phục đựng một nắm kim tệ đưa đến trước mặt Lạc Phi, Lạc Phi lại từ thất vọng chuyển thành cuồng hi. Bởi vì Seth Kaya nói một nắm không phải là 1 nắm của nhân loại mà là 1 nắm của Cự Long.

Trời ạ, cư nhiên là mấy trăm mai cổ tệ, ước chừng hơn 10 cân.

Càng làm Lạc Phi kinh hi là, Seth Kaya tiện tay cầm lấy kiện trang phục đựng kim tệ, đây không phải là kiện trang bị bình thường, mà là 1 kiện có thêu hoa văn phức tạp, khảm nạm lên vài chục khóa bảo thạch. Lạc Phi tuy không là Ma Pháp Sư, nhưng là hắc cũng biết, kiện Ma Pháp áo choàng này nhất định đã từng có được 1 chủ nhân vô cùng cường đại, giá trị của nó so với số cổ tệ này không chừng còn nhiều hơn.

Lần này, đến lượt Lạc Phi lo lắng Seth Kaya đổi ý, hắc vội vàng ôm Ma Pháp áo choàng nhảy lên ghế nằm: "Đại ngốc Long, nhanh nhanh lên, nhanh lên nếu không mặt trời xuống núi đó."

"Oa..." Nương theo sau một tiếng long ngâm, Seth Kaya bay lên, thẳng tắp hướng Nam Phương bay đi.

Lần đầu tiên trên không trung phi hành, mà lại là dạng phi hành tiền vô cổ nhân hậu vô lai già, Lạc Phi hưng phấn mà oa oa kêu lên.

"Thần a, ta đã sáng tạo kỳ tích!"

"Nắm chặt, ta muốn tăng tốc !" Seth Kaya hận không thể lập tức đem Lạc Phi đưa đi, tốc độ không ngừng đề thăng.

Rất nhanh, Lạc Phi không hô gọi nữa, bởi vì Seth Kaya tốc độ quá nhanh, hắc vừa mở miệng sẽ có luồng khí lưu mạnh mẽ tràn vào miệng, làm hắc sắc chết đi sống lại. tốc độ cao cũng làm việc phi hành càng thêm đáng sợ, Lạc Phi lo sợ chính mình một không cẩn thận té xuống, nên liều mạng nắm chặt dây mây.

rặng núi Fanors nguy nga dài vài ngàn cây số, so với bất kì quốc gia nào trên đại lục đều lớn hơn. Tuy Seth Kaya dạng đề cấp Cự Long này không có sinh hoạt tại khu vực hạch tâm, nhưng là sào huyệt của năng cũng cách biên giới rặng núi gần ngàn cây số.

Cự Long không hổ là sinh vật phi hành nhanh nhất trên thế giới, hơn ngàn dặm đích cự ly chỉ dùng không đến một giờ.

Lúc một tòa vách núi cao ngất xuất hiện trong tầm mắt, Seth Kaya phi hành chậm dần: "Phía trước là vị trí Long thần kết giới, ta chỉ có thể đưa ngươi đến chỗ này, nếu bay xa hơn, Long viên thủ vệ sẽ ra ngoài can thiệp."

"Ngươi sẽ không đem ta ném ở chỗ này chứ?" Nhìn vào vách đá dựng đứng cùng rừng rậm rạp, Lạc Phi nghĩ đến một vấn đề đáng: "Đây chính là địa phương ma thú tung hoành, ta có thể đi ra khỏi rừng rậm sao?"

"Yên tâm, ta sớm đã chuẩn bị cho ngươi rồi!" Seth Kaya bắt đầu trên không trung xoay vòng: "Địa phương Có Cự Long tồn tại, ma thú đều sẽ trốn xa."

"Ngươi... Ngươi sẽ không..." Lạc Phi đã đoán được Seth Kaya muốn làm cái gì, vội vàng che kín lỗ tai.

"Oa..." Tiếng Long ngâm đỉnh tai nhức óc vang lên.

Long ngâm —— không phải đơn giản là Cự Long kêu gào, đó là hỗn hợp của Long lực và Ma Pháp. Mỗi một đầu Cự Long, lúc hắc tiến giai đến tam giai, sẽ sử dụng được long ngâm. dưới tình huống bình thường, chỉ có lúc Cự Long phát nộ, lúc hướng đối thủ thị uy, mới sử dụng long ngâm.

Long ngâm thanh âm cường độ không phải rất lớn, nhưng mà lực xuyên thấu lại rất lớn, có thể lan đến 100 cây số. Bởi vì lẫn vào long lực, long ngâm có hiệu quả của Long uy, sinh vật thực lực hơi kém một chút nghe được long ngâm, sẽ cảm thấy run sợ, dùng tốc độ nhanh nhất thoát khỏi phạm vi Long ngâm.

Long ngâm vang lên tới mới vài giây thời gian, mặt dưới sơn cốc như sôi trào, các dạng động vật từ mọi hướng lao ra hướng xa xa bỏ chạy. Tại giải đất cạnh biên rặng núi Fanors, ma thú tồn tại đẳng cấp không cao, bọn chúng bị Long ngâm bức bách, nào dám ở lại.

Tuy lúc Seth Kaya phóng thích long ngâm, đã vì Lạc Phi tạo 1 tầng cách âm, Lạc Phi vẫn cảm giác tâm thần lung lay, màng nhĩ sắp thủng.

"Ha ha, đây chính là lực lượng của Long tộc chúng ta!" Seth Kaya dương dương tự đắc: "Ta đem ngươi thả xuống, mỗi cách một cái giờ tự phóng thích một lần long ngâm, liên tục bảy ngày, ngươi còn sợ hãi ma thú tập kích ngươi sao?"

"Không sợ !" Lạc Phi thờ dãi một hơi: "Đem ta lên đỉnh núi kia đi, đỡ phải phí sức leo núi."

"Không được, đỉnh núi là cạnh biên kết giới, ta không dám đi tới gần." Seth Kaya một bên xoay vòng một bên hạ thấp độ cao: "tầng đá trên Lưng núi kia thế nào? Đó là 1 vùng địa thế bằng phẳng, ngươi leo lên cũng không mất nhiều sức."

"Chỉ có thể như vậy." Lạc Phi nhún nhún vai: "Nhớ kỹ, phải chờ ta đứng vững ngươi mới đáp xuống. móng vuốt của ngươi quá lớn, vạn nhất bóp mạnh 1 cái ta và ngươi đều hồi hận không kịp."

"Yên tâm, giẫm chết ngươi, còn không bằng ăn ngươi!" Seth Kaya hiện tại đều nghĩ tới đồ ăn.

"Ta và ngươi liều mạng !" lúc mà tổ hợp kì quái Long-nhân loại sắp đáp xuống, sau tầng đá xuất hiện 1 nhân loại tay cầm ma pháp trượng.

Trong tiếng gầm tuyệt vọng, 1 đạo bạch quang xung thiên bay lên.

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chuyện Cũ Thương Tâm.

Đối với Thiết Chùy mạo hiểm đoàn đội mà nói, đây là một ngày bọn họ suốt đời khó quên.

Thiết Chùy mạo hiểm đội là một chi đoàn đội mạo hiểm chuyên môn sưu tập ma thú tinh hạch, bao gồm đoàn trưởng Thiết Chùy, tổng cộng mười một thành viên. Đừng xem chi mạo hiểm đoàn đội này quy mô rất nhỏ, nhưng là thành viên lại rất cường đại, cũng rất khoa học. Đoàn trưởng Thiết Chùy là 1 bát cấp Ải nhân Chiến Sĩ, ba vị phó đoàn trưởng, Umar là 1 trung cấp Phong hệ Ma Pháp Sư, Garcia là trung cấp Tinh Linh Ma Cung Thủ, Sauron là một cái sơ cấp không chế sư. tám người Còn lại, có năm Kiểm Sĩ lực công kích rất mạnh, có hai Cung Tiến Thủ ưu tú, cuối cùng là 1 người đến từ Thần Thánh giáo đình Tam Cấp Quang Minh mục sư Nhưộc Lan.

Dạng tổ hợp này, tuy nhiên không đủ để đi từ vong đàm lầy thắm dò yêu vu cổ mộ, nhưng là đến rặng núi Fanors săn giết một ít ma thú bốn năm cấp trở xuống thì dư dả có thừa.

Từ lúc mạo hiểm đoàn đội tại Thiết Chùy thành lập tới nay, trong ba năm chi đoàn đội này đã từng sáu lần thâm nhập rặng núi Fanors, săn giết trên trăm đầu trung, đề cấp ma thú, mỗi người đều có ít nhất 500 kim tệ thù lao.

Đây là lần thứ bảy Thiết Chùy mạo hiểm đoàn tiến vào rặng núi Fanors, chuẩn bị săn giết vài con Thổ hệ ma thú Xuyên Sơn Giáp. Theo tiền lệ, bọn họ mang theo 1 Thập Hoang Giả hơn 40 tuổi, nhìn có vẻ rất có khí lực tên là Teluni.

Vào núi hơn 1 tháng, mạo hiểm đoàn thu hoạch khá phong phú, chẳng những thành công săn giết mười một con Xuyên Sơn Giáp, còn ngoài ý muốn giết được 2 con hồng sắc Liệt Hỏa Điều. Nếu đem những ma bì cùng tinh hạch này đem bán, chỉ ít có thể đổi lấy một ngàn năm trăm kim tệ, đủ cho cả bảy thành viên mạo hiểm đoàn rất thoải mái sinh hoạt hơn một năm.

Mạo hiểm đoàn thu hoạch phong phú, Thập Hoang Giả cũng cùng hưởng phước, Teluni được chia bốn túi mật Xuyên Sơn Giáp cùng một trăm hơn năm mươi phiến lân giáp Xuyên Sơn Giáp. Cái này tuy chỉ có thể bán được mười mấy kim tệ, nhưng là cũng đủ Teluni tại tửu quán uống rượu 2 tháng.

Bởi thế Teluni rất cao hứng, hắn rất cảm kích mạo hiểm đoàn đội, vì biểu thị cảm kích của mình, hắn chẳng những chủ động yêu cầu vác thể mạo hiểm đoàn 1 ít đồ vật nặng, lại còn chạy trước làm người dò đường. Tuy Teluni là một Thập Hoang Giả hèn mọn, nhưng hắn là người Chalker. Mà người Chalker là chủng tộc có cái mũi linh mãnh nhất đại lục, nghe nói khứu giác của bọn họ so với chó săn còn linh mãnh hơn.

Có Teluni trợ giúp, mạo hiểm đoàn càng dễ dàng phát hiện vật săn, bởi thế trong thời gian ngắn ngủi 1 ngày, bọn họ cứ nhiên giết đến ba đầu Xuyên Sơn Giáp. Thiết Chùy đoàn trưởng cao hứng, khảng khái đem một mai tinh hạch Xuyên Sơn Giáp giá trị bảy tám chục kim tệ tặng cho hắn Teluni.

Nhưng mà, giữa trưa hôm nay, Teluni mang theo mạo hiểm đoàn rượt đuổi một đầu Xuyên Sơn Giáp, vượt qua một ngọn núi, hắn lại không nguyện ý đi về phía trước.

"Đoàn trưởng, chúng ta tốt nhất không nên qua sừng núi bên kia. Bên kia là địa phương Cự Long thường qua lại, đi qua sẽ có nguy hiểm." Teluni nhìn vào trong sơn cốc rậm rạp, khỏe mắt lộ ra một tia sợ hãi: "Mấy năm trước, tại nơi này, ta tận mắt nhìn thấy một đầu Cự Long đem một cái mạo hiểm đoàn toàn thể thành viên giết sạch."

"Mấy năm trước? Người không phải nói đây là người lần đầu tiên nhặt mót?" mục sư Tuổi trẻ Nhưộc Lan không cao hứng đích nói: "Trời ạ, người nói láo, vĩ đại Quang Minh thần sẽ trừng phạt người."

Lúc Mạo hiểm đoàn đội tuyển chọn Thập Hoang Giả, thường thường ưa thích tuyển chọn những tân thủ không có kinh nghiệm, bởi vì những tên có kinh nghiệm sẽ nhặt mót rất sạch sẽ, thậm chí còn đem 1 ít bảo bối lên lên che giấu đi. Bởi thế có lúc, mạo hiểm đội trở về, Mạo Hiểm Giả thu hoạch còn nhiều hơn Mạo Hiểm đội.

Teluni sờ sờ trên miệng túi, nơi đó chứa tinh hạch hôm qua Thiết Chùy tặng cho hắn. mai tinh hạch có thể khiến hắn thoát ly hàng ngũ Thập Hoang Giả, có thể sống 1 cuộc sống khá giả. Chính là bởi vì mai tinh hạch này, Teluni có đủ dũng khí, quyết định nói thẳng: "Các người đem ta coi như bằng hữu, mà người Chalker vĩnh viễn cũng sẽ không lừa gạt bằng hữu của mình. Ta đã làm Thập Hoang Giả tám năm, mà tám năm qua ta chỉ tiến hành hai lần công tác nhặt mót. Tám năm trước, ta lần đầu tiên nhặt mót đích, là đệ nhị Thập Hoang Giả, chính là tới nơi này."

Gọi là đệ nhị Thập Hoang Giả, là một loại xưng hô rất uyển chuyển, bọn họ là những Thập Hoang Giả không được Mạo Hiểm Giả đội ngũ đồng ý cho đi theo, lên lên đi theo sau Mạo Hiểm Giả đội ngũ. Bởi vì đệ nhị Thập Hoang Giả lục tìm đồ vật đều là thứ đệ nhất Thập Hoang Giả lục tìm thừa, bởi thế

bọn họ không khả năng có nhiều nhiều tài vật, so với đệ nhất Thập Hoang Giả cuộc sống càng thêm khó khăn.

Teluni khuôn mặt rung động, hần tựa hồ nhớ lại 1 sự tình đáng sợ: "Đó là lần nhất môt mà ta suốt đời khó quên, bởi vì ta nhìn thấy một đầu Cự Long!"

"Cự Long?" Mạo hiểm đoàn đội hít một ngụm khí lạnh.

"Đúng, lúc đó ta theo gót một mạo hiểm đoàn đội mười bốn người dạo quanh hơn nửa tháng, đệ nhất Thập Hoang Giả vác theo một cái Khố Kỳ Rương Bao, bọn họ đem cơ hồ tất cả đồ vật đáng tiền đều mang đi, ta thu hoạch ít đến thảm thương, kiếm không được 1 kim tệ."

"Vẫn là theo chúng ta thì tốt hơn?" Thiết Chùy rất đặc ý, hần cảm thấy chính mình so với mạo hiểm đoàn đội kia khá hơn nhiều.

"Ta cảm thấy rất thất vọng. Cho nên ta quyết định cùng theo bọn hần 1 ngày nữa, nhưng vẫn không có thu hoạch, ta liền ly khai bọn họ." Teluni lần nữa hướng son cốc nhìn sang, tựa hồ nơi đó tùy thời đều nhảy ra 1 đầu siêu cấp ma thú: "Nhưng mà quyết định này của ta, lại cứu tính mạng ta. Chính cái son cốc này, ngay tại nơi cách chỗ này không tới 300 thước, cái Mạo Hiểm đội kia lọt vào công kích của Cự Long. Rất đáng sợ, đầu Cự Long đột nhiên từ trời giáng xuống, dấu hiệu xuất hiện 1 điểm cũng không có. Nó chỉ phát động 1 lần tấn công, cả thấy mạo hiểm đoàn đội mười bốn thành viên, tính cả đệ nhất Thập Hoang Giả liền xong đời."

"Cự Long thật sự lợi hại như vậy?" Phó đoàn trưởng Umar có điểm không tin tưởng: "Bọn họ đều chết hết, người làm sao còn sống?"

"Ngàn vạn không nên xem thường Cự Long, Long tức của bọn nó so với Ma Pháp của người còn mạnh hơn." Vì biểu thị chính mình không có nói hoang, Teluni nói: "Ta là người Chalker, ta theo dấu của bọn họ nhờ vào cái mũi, vì không cho bọn họ phát hiện, ta cách bọn họ 700 thước."

Tinh Linh Ma Cung Thủ Garcia nói: "Mạo hiểm đoàn thành viên đều chết hết, người hần là có đại thu hoạch nha?"

"Ta sao lại không muốn, ta là một Thập Hoang Giả, vốn hần là nên được những tài vật kia." Teluni hiện vẻ rất hưng phấn: "Không sai, ta đích xác phát tài. đầu Cự Long kia giết chết toàn thể thành viên mạo hiểm đoàn s, chỉ mang đi cái Khố Kỳ Rương Bao, còn lại nó không thêm nhìn. Ta một mực đứng yên tại chỗ 1 ngày, xác định là đầu Cự Long đã đi ta mới ra. Tuy đồ vật mạo hiểm đội săn được đều để ở Khố Kỳ Rương Bao, nhưng là ta lục tìm trang bị trên người họ cũng phát tài. Trong đó có một chuỗi kiếm gia tăng hiệu quả Phong hệ, ta bán được năm mươi kim tệ. Dựa vào những tài vật này, ta sống tốt trong 8 năm. Mấy ngày trước tài sản vừa dùng hết, ta mới làm lại nghề cũ, cùng các người tiến vào rừng núi nhất môt."

"Chờ một chút? Tám năm trước, một chi mạo hiểm đoàn mười bốn người thần bí mất tích, trong đó có 1 người sử dụng một thanh phong thuộc tính tinh thiết kiếm?" Đột nhiên, mục sư Nhựt Lan bước đến trước mặt Teluni, thần tình kích động nói: "Người nói cho ta, này thanh tinh thiết kiếm trên chuỗi kiếm phải hay không khảm nam lên một bảo thạch hồng sắc? chi mạo hiểm đoàn tên gọi phải hay không gọi là Thiết Huyết Mân Côi?"

"Nhựt Lan tiểu thư, người nhận biết 1 người trong bọn họ sao? Khi đó, người mới chưa đến 10 tuổi mà?" Teluni hiếu kỳ đánh giá Nhựt Lan: "Người nói không sai, thanh bảo kiếm này trên mặt trên đích xác có khảm nam lên một khóa bảo thạch hồng sắc, hình lục giác. Còn vếtên gọi đoàn đội, tựa hồ đúng là Thiết Huyết Mân Côi."

"Phụ thân!" Nhựt Lan kêu thảm, ngất xỉu.

Garcia liền vội khom lưng đỡ Nhựt Lan dậy: "Nhựt Lan muội muội, người làm sao vậy?"

"Tám năm trước, lúc ta còn là 1 nữ hài 9 tuổi, là học sinh năm nhất Thần học viện. phụ thân tên là Tát Cách Lạc Bố, là Thiết Huyết Mân Côi mạo hiểm đoàn trưởng. Vào tháng 4 tám năm trước, lúc phụ thân ta cho ta sinh hoạt phí, hần nói hần muốn dẫn Thiết Huyết Mân Côi vào rừng núi Fanors săn thú. Kết quả là 1 đi không trở lại, cùng hần đi còn có nhóm thúc thúc a di cũng không có trở về" Nhựt Lan không tự chủ được nước mắt tuông rơi: "Các người biết vì cái gì ta tham gia Thiết Chùy mạo hiểm đoàn? Một cái Quang Minh mục sư tốt nghiệp Thần học viện tùy tiện gia nhập một chi mạo hiểm đoàn không hề có danh tiếng?"

Nhựt Lan là thành viên cuối cùng Thiết Chùy mạo hiểm đoàn, là ngày cuối cùng trước khi hành động yêu cầu gia nhập đội ngũ.

Đối với Mạo Hiểm Giả, có được 1 mục sư thì có ý nghĩa trọng đại như thế nào. Tuy Nhựt Lan chỉ là Tam Cấp mục sư, nhưng tác dụng của nàng so với cao cấp Chiến Sĩ còn trọng yếu hơn. Có mục sư, bọn họ không cần lo lắng độc trùng độc vụ trong núi, tựa không cần lo lắng thụ thương sinh bệnh.

Trên thực tế đây là lần Thiết Chùy mạo hiểm đoàn trả giá nhỏ nhất, lúc xuất phát là 11 người, đến bây giờ vẫn là 11 người, trạng thái vẫn sinh long hoạt hổ, sức chiến đấu vẫn như lúc đầu.

Bởi thế, mạo hiểm đoàn chủ động đãi ngộ của phó đoàn trưởng.

Chính là Nhựt Lan lại cự tuyệt, nàng không làm phó đoàn trưởng, cũng không muốn thù lao gì, yêu cầu duy nhất của nàng là ở trong núi dạo quanh mấy ngày, tìm tội phạm vi lớn 1 chút.

Đối với yêu cầu của Nhựt Lan, mọi người đều rất mê hoặc, hiện tại, mọi người đều đã minh bạch: "Người muốn tìm phụ thân người?"

"Đúng, ta là tới tìm phụ thân ta, chính là ta vẫn chưa tìm thấy." Nhựt Lan ôm đầu vai Garcia khóc lóc: "Nếu ta không đến đây ta sẽ không biết việc này, trong lòng ta vẫn sẽ tồn tại hi vọng."

"Teluni, đi phía trước dẫn đường, đến địa phương đầu Cự Long kia xuất hiện đi." Thiết Chùy là một Ái nhân tính tình nóng nảy, hần rất không muốn nhìn thấy nữ nhân rơi nước mắt: "Chúng ta tuy không thể làm người chết sống lại, nhưng là chúng ta có thể đi cùng tế 1 phen, giúp Nhựt Lan muội muội tìm

lại thi cốt của phụ thân nàng."

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Thiết Chùy Mạo Hiểm Đội.

Đối với đề nghị của Thiết Chùy, đa số thành viên đều phản đối

Với thực lực của bọn họ mà muốn xông vào lãnh địa của Cự Long không phải là đi tìm chết sao?

Thiết Chùy là đoàn trưởng, lời nói của hắn có chút uy vọng, mệnh lệnh không có nghi vấn. Mà Nhược Lan tuy chỉ là một đội viên lâm thời, nhưng là mấy ngày qua mọi người đều đã từng tiếp nhận trị liệu của nàng. Trong lòng mọi người đều phân vân nên tất cả đều lựa chọn trầm mặt.

Có lẽ đầu Cự Long đó chỉ đi ngang qua, 7,8 năm trôi qua nó không chừng nó đã đi mất .

Càng trọng yếu mọi người đều không quá tin lời Teluni, chỉ là một cái đệ nhị Thập Hoang Giả mà thôi, làm sao có thể tránh được sự công kích của Cự Long?

Mọi người đều ôm lấy một tia may mắn, Teluni dẫn đường đi xuống sơn cốc.

Nhưng mà, chỉ mới qua 5 phút đồng hồ, mọi người đều biết rằng mình phạm phải 1 cái sai lầm trí mạng: nơi này thật đúng là có Cự Long!

"Triệt thoái!" Thiết Chùy tuy là Ái nhân kiều ngạo quật cường, nhưng là lúc đối mặt Cự Long, hắn cũng không tự chủ được run rẩy .

Không cần Thiết Chùy ra lệnh, các thành viên khác đã điên cuồng chạy . Một hàng mười người giống như 1 trận gió, nhanh chóng leo trở lại, nhanh chóng rời xa phạm vi Cự Long gào thét.

Mọi người không có chú ý tới, có 1 người lại đi ngược lại, hướng sơn cốc mà đi.

người này, chính là Nhược Lan.

Nhược Lan tuy cũng rất sợ hãi, nhưng sự nhớ nhung phụ thân đã cho nàng dũng khí, cho dù chết cũng phải đi vào tìm được tro cốt của phụ thân. Tuy nhiên Nhược Lan minh bạch là một khi bị Cự Long phát hiện, chính mình cũng sẽ chết giống phụ thân, tuy trong lòng nàng thập phần rõ ràng, lấy thực lực của chính mình không cách nào bao thủ cho phụ thân. Nhưng mà nàng vẫn muốn đi qua, đối với nàng mà nói, nhìn qua bộ dáng cừu nhân cũng là cấp cho phụ thân trên trời 1 cái an ủi.

3 phút ngắn ngủi, lúc Nhược Lan chạy đến phía sau tảng đá, Tiếng Long ngâm thứ 2 lại bắt đầu. Giương mắt nhìn về hướng Bắc, giữa thiên địa là 1 cái thân ảnh không lồ như thiên điện bay tới. Chỉ là nhìn một cái, Nhược Lan bắt đầu co quắp . Nàng vốn cho là chính mình có thể đối mặt với Cự Long, nhưng mà nàng biết là nàng đã sai rồi, trước mặt Cự Long ngay cả can đảm ngẩng mặt lên nhìn cũng không có.

Theo bản năng, thân thể Nhược Lan thu lại trốn sau tảng đá.

"Đầu Cự Long này chỉ đi ngang qua mà thôi, nó rảnh rồi nên gào vài tiếng đuổi thú chạy chơi." Nhược Lan tự dối gạt mình, nàng cầu nguyện trong lòng: "Cự Long không có nhìn thấy ta, Quang Minh thần phù hộ, Cự Long thật sự không nhìn thấy ta!"

Chỉ đáng tiếc Quang Minh thần không có nghe thấy Nhược Lan cầu nguyện, đầu Cự Long thẳng tắp hướng cự thạch bay lại, không đến 10 giây, đã cách cự thạch không đầy 50 thước, cường đại Long uy cơ hồ khiến Nhược Lan ngạt thở .

"Vẫn bị phát hiện!" Một tia tuyệt xuất hiện trong đầu Nhược Lan.

Kỳ thực Nhược Lan cũng không phải là 1 người nhát gan, nếu không nàng cũng không 1 mình đến rừng núi Fanors tìm kiếm phụ thân. Làm Nhược Lan cho là Cự Long đã phát hiện nàng, lúc chính mình sắp bị Cự Long thôn phệ, tuyệt vọng đã hóa thành dũng khí, nàng nhảy ra, dùng ma pháp cường hãn nhất của mình hướng Cự Long công kích.

"Vi phụ thân!" Nhược Lan trợn tròn, phóng ra Quang chi nhận.

Đây chẳng qua chỉ là Nhị Cấp Ma Pháp, dùng để chiếu sáng hoặc giả giết thú, nhưng là đối với Cự Long mà nói, căn bản xem như không tồn tại.

Nhược Lan cũng biết điều này, nhưng là nàng vẫn muốn phóng ra. Trng giờ khắc này, trong lòng bỗng xuất hiện 1 ý niệm thần thánh: Trước mặt Cự Long không thể đánh mất tôn nghiêm, Quang Minh thần không phải dạy chúng ta như vậy sao?

Có thể cùng phụ thân chết cùng một chỗ, cũng tính là hạnh phúc!

"Dừng tay!" Đột nhiên, trên không truyền đến 1 tiếng quát của nam tử.

Nhược Lan chấn kinh phát hiện, đến đây không phải đơn thuần là Cự Long, dưới chân của Cự Long còn buộc dây mây, trên đó có 1 người đầu tóc bù xù, râu quai nón.

Quái nhân đang đứng trên khung dây mây, dùng sức múa may cánh tay.

"Dừng tay, hần kêu ta dừng tay!" Nhược Lan lúc này phát hiện não không đủ dùng: "Chẳng lẽ hần sợ quang chi nhận của ta?"

Chẳng qua rất nhanh, Nhược Lan liền biết, quái nhân kia không phải là hết mình, mà là không muốn Cự Long làm thương tổn chính mình.

Trời ạ, điều này sao có thể, một Cự Long nắm chặt nhân loại, làm sao nhân loại dám trách mắng Cự Long?

Nhược Lan tuy chưa từng gặp qua Long Kỵ Sĩ, nhưng là nàng cũng biết, tất cả đích Long Kỵ Sĩ đều là cười trên lưng Cự Long. Bởi thế, lúc nàng nhìn thấy nhân loại bị Cự Long đang dùng trảo chụp lấy nhân loại, phản ứng đầu tiên của nàng là nhân loại này là thức ăn của Cự Long.

Nhưng mà cái nhân loại sắp bị Cự Long làm thịt này lại dám trách mắng Cự Long, chẳng lẽ hần muốn chết sớm sao?

Càng làm Nhược Lan chấn kinh là, đầu Cự Long bị trách mắng kia không hề tỏ ra phẫn nộ, cánh tay chuẩn bị xé xác nàng cũng thu về, Cự Long trên không trung xoay 1 vòng, đáp xuống dưới tầng đá, đứng vững rồi thả khung bằng dây mây xuống, đem tên nhân loại kỳ quái kia cùng cái khung dây mây thả xuống. Động tác kia rất ôn nhu tựa hồ sợ làm nhân loại kia bị thương.

Đây không phải là sự thật, Cự Long bạo ngược cư nhiên nghe lời nhân loại chỉ huy!

Người này tự nhiên là Lạc Phi, hần trong Long Huyết 7,8 năm, quần áo đã sớm rách nát, miễn cưỡng có thể kiếm đủ một mảnh che đủ những chỗ máu chót, những chỗ còn lại chỉ có thể để lộ.

Long ngâm khu trục dã thú, lúc Seth Kaya chuẩn bị đem Lạc Phi thả xuống, Nhược Lan đột nhiên tập kích. Lấy tính tình của Seth Kaya, đối với hết thảy mọi thứ dám khiêu chiến uy quyền của Cự Long thì không thể tha thứ, phải giết chết.

Nhưng mà Lạc Phi không cho nàng vậy, bảy tám năm, lần đầu tiên nhìn thấy đồng loại, làm sao có thể để cho nàng chết đi. Càng trọng yếu hơn là, người này chắc chắn không thể đi 1 mình mà là đi chung với đội ngũ, nếu có thể gia nhập vào đội ngũ này thì khả năng thoát khỏi đây càng lớn.

Bởi thế Lạc Phi kịp thời ngăn trở Seth Kaya đang phẫn nộ, vì tăng thêm hệ số bảo hiểm, hần còn nói khề với Seth Kaya: "Người chẳng lẽ trước khi chia tay ăn 1 lần thịt nướng sao? Trên người nàng có khả năng là có gia vị?"

Vừa nghe nói có gia vị, Seth Kaya lập tức tâm hoa nộ phóng, mới vừa đáp xuống thì cái đầu lớn liền quay về phía Nhược Lan: "gia vị, đem gia vị ra!"

Tiếp xúc với Cự Long ở vị trí gần, cảm giác chính mình đem nhét kẻ răng của Cự Long còn không đủ, Nhược Lan sợ đến mức sắp sụp đổ, nàng đứng yên tại chỗ, không dám nói lời nào.

"Bộ dáng của nó rất đáng sợ, sẽ làm người ta sợ đó!" Lạc Phi đi tới, đẩy cái đầu Cự Long ra, đi đến gần Nhược Lan nói: "Tiểu cô nương, không muốn bị Cự Long ăn thì hãy lấy đồ ăn ra."

Nhược Lan cù cù cạc cạc kêu lên: "cái.. cái gì..đồ gia vị gì?"

"Đàn độn, chẳng lẽ đi trong núi người toàn ăn thịt sống?" Lạc Phi sợ Lạc Phi không hiểu: "Hồi Hương, đại liều, hoa tiêu, còn có muối, hết thầy lấy ra."

Một dã nhân cùng một đầu Cự Long, làm ra động tĩnh lớn như vậy chỉ vì tìm gia vị, Nhược Lan cảm giác cái thế giới này quá điên cuồng.

mỗi 1 đội mạo hiểm giả khi đi mạo hiểm sẽ mang theo 1 số gia vị nhất định, Thiết Chùy mạo hiểm đội cũng không ngoại lệ. Chỉ bất quá những đồ vật này bình thường sẽ đưa cho Thập Hoang Giả, nữ tử như Nhược Lan, lại là 1 mục sư, làm sao có thể đem theo thứ đó chứ.

Nhược Lan kêu lên: "Đồ gia vị... Không... Không có, chỉ có muối."

"Cái gì, người không có đồ gia vị?" Seth Kaya lập tức bạo hòa: "Người thấp lên hi vọng của ta lại đập ta xuống Thâm Uyên, ta...ta muốn ăn người!"

"Câm miệng, đại ngốc Long, người không nghe nàng nói sao, nàng có muối, muối cũng là 1 loại gia vị, chỉ cần có muối cũng có thể làm ra thịt nướng mỹ vị!" Lạc Phi biết tông tính tình Seth Kaya, mình bạch chỉ cần dùng mỹ thực dụ hoặc, Seth Kaya sẽ nghe lời.

Chính là lời nói này lọt vào tai Nhược Lan, lại là vô cùng chấn kinh: trời ạ, cái quái nhân này lại mắng Cự Long chẳng lẽ hần thật là một Long Kỵ Sĩ!

Quả nhiên, vừa nghe nói có thịt nướng, Seth Kaya lập tức an tĩnh lại, khát vọng nhìn vào Lạc Phi, nước miếng to bằng cái tô nhiều xuống. Vì có thể ăn

thịt nướng, Seth Kaya thậm chí còn nằm sấp trên tảng đá, tận lực kéo gần khoảng cách, cái đuôi to lớn quẫy quẫy lam nững.

"Thần a, ta thấy được 1 Hàng ong Giả!" Nhược Lan kích động lệ nóng doanh tròng.

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hàng Long Giả.

Hàng Long giả, một cái danh xưng so với Long Kỵ sĩ còn được người ái mộ hơn.

Từ xưa tới nay, có 2 cách trở thành Long Kỵ Sĩ. Cách thứ nhất là thông qua Phong Long đài, thực lực của những Long Kỵ Sĩ này không quá cao, Cự Long chẳng qua là thực hiện thỏa hiệp của Long vương trước đây. Bởi thế Long Kỵ sĩ thông qua Phong Long đài sẽ không nhận được quá nhiều kính trọng, mọi người tôn kính chính là toa kỵ của hắn. Do ấn chiếu theo ước định với Long Vương thì chỉ cần đem theo 1 khóa Long Châu thì 1 tên trời gà không chặt cũng có thể thành Long Kỵ Sĩ. Loại Long Kỵ Sĩ này có đôi khi còn phải nghe lời Cự Long.

Ngoài ra còn có 1 loại Long Kỵ Sĩ khác là thông qua con đường chiến đấu, lấy võ lực hoặc giả mỵ đức giành được thừa nhận của Cự Long. Cự Long cam tâm tình nguyện kí kết khế ước. Đây mới là Long Kỵ Sĩ đích thực, mới có thể được đến nhân loại kính ngưỡng thật tâm, bởi vì mỗi Long Kỵ Sĩ đều có sức mạnh ngang bằng với Cự Long. Trong tổ hợp này, Long Kỵ Sĩ và Cự Long là ngang hàng.

Nhưng mà cùng với Hàng Long Giả so sánh, Long Kỵ Sĩ còn thấp hơn 1 bậc.

Gọi là Hàng Long giả, bởi vì bọn họ có thực lực siêu quần, có thể lấy ưu thế tuyệt đối chống lại Cự Long. Hàng Long giả tuy không phải Long Kỵ Sĩ, nhưng lại có thể cưỡng bách Cự Long làm việc cho mình. Trong tổ hợp này, Hàng Long Giả có tuyệt đối cường thế, có thể làm cho Cự Long sợ hãi.

Người có thể làm cho Cự Long sợ hãi thì sao mà không thể nhận được sự tôn trọng?

Nhược Lan đem Lạc Phi coi như Hàng Long giả, làm cho tâm tình nàng không khỏi rung động.

Lạc Phi lại không có chú ý tới điểm này, hắn còn tưởng rằng Nhược Lan bị Cự Long dọa ngu, bởi thế đi tới khẽ vươn tay nói: "Muối, có bao nhiêu, mau lấy ra?"

Nhược Lan thật đúng là mang theo một bao muối, tuy chỉ có một ít. Là do nghề nghiệp yêu cầu, trong lúc chữa thương thì đôi khi cũng cần dùng.

Hàng Long giả muốn, Nhược Lan sao dám không cấp?

Nhược Lan lập tức lấy ra bao muối ăn, hai tay đưa qua.

Lạc Phi ước lượng bao muối, quay đầu nói với Seth Kaya: "Tuy không nhiều, cũng có thể cho người giải nghiện, mau hành động, bắt về 1 con Xuyên Sơn Giáp, Sâm Lâm Lang, Độc Giác Chiến Trư gì đó đi."

"Hào a, ăn thịt nướng !" Seth Kaya hoan hô một tiếng, hai cánh cự đại vung lên vỗ cánh bay vút vào trong rừng.

Cự Long đi rồi, Lạc Phi mới lần đầu tiên chăm chú đánh giá Nhược Lan, đây là lần đầu tiên trong 7,8 năm Lạc Phi thấy được đồng loại, hắn có một loại cảm giác, nhìn thế nào cũng không đủ.

Nhược Lan bị nhìn đến sợ hãi: nhân thần hắn rất hung hãn... Rất bí ối, hắn chẳng lẽ muốn ăn ta, hoặc giả...

"Tôn kính Đồ Long giả đại nhân, thần Thánh giáo đường kiến tập mục sư Nhược Lan ra mắt Đồ Long giả đại nhân!" Nhược Lan chịu không nổi sự yên lặng, hai tay xoa ngực, lấy thân phận Mục Sư hướng Lạc Phi hành lễ.

"Hàng Long giả?" Lạc Phi sững sờ.

Người này cư nhiên xem mình là Đồ Long giả, ta có chỗ nào giống Đồ Long Giả? Quay đầu nhìn lại khung dây mây Seth Kaya mang đến, Lạc Phi không nhìn được cuồng tiếu. Chính mình bị Cự Long đuổi xuống núi, lại không có cười trên Cự Long, người bình thường nhìn thấy, phát sinh hiểu lầm này cũng là bình thường.

Xem lại bộ dáng của chính mình, trần truồng **, chỉ có phần eo có một khối vải che giấu, sau lưng vác theo một cái bao lớn màu đen, râu ria xồm xàm, đầu tóc rối bời đón gió tung bay, nhìn giống cao nhân giáng thế.

Lạc Phi vốn muốn cùng Nhực Lan nói chuyện hỏi xem nàng đến từ phương nào, có thể hay không dẫn hắn ly khai rừng núi Fanors. Nhưng hiện tại, Nhực Lan cứ nhiên xem hắn là Hàng Long giả, thì vấn đề này dễ hơn nhiều. Tuy mình chỉ giả vờ là Hàng Long Giả, nhưng ai dám bảo đảm sao này mình không có 1 đầu Cự Long, cho cô nương này 10 lá gan cũng không dám tìm Seth Kaya chứng thực.

"Ân ân." Nếu muốn giả mạo Hàng Long giả, thì cũng phải giả cho giống. Lạc Phi ngồi trên tảng đá, cúi người nhìn Nhực Lan, dùng lời nói tự nhận à có uy nghiêm: "Tên, quê quán, Nhiều tuổi, từ nơi nào đến, đi đâu, đồng bạn có mấy người, biết loại Ma Pháp gì?"(điều tra hộ khẩu ^^) bộ dáng của Lạc Phi giống như là điều tra tội phạm.

Nhực Lan là nhân viên thần chức Thần Thánh giáo đình, ngày thường quen nhìn khuôn mặt thành kính của giáo đồ, cho dù là những lão gia giàu có và có thể lực cũng không dám hướng nàng vô lễ. Nhưng trước mặt là Hàng Long giả, hành vi của hắn không tính là vô lễ, mà là đương nhiên.

"Tôn kính Hàng Long giả đại nhân, ta gọi Nhực Lan - Kapp - North, quê quán Andorra hành tinh, năm nay mười bảy tuổi, là thần Thánh giáo đường kiến tập mục sư, đẳng cấp Tam Cấp, chúng ta một nhóm mười một người tạo thành Thiết Chùy mạo hiểm đội, từ Fares đến đây săn bắt ma thú, đang chuẩn bị trở về." Nhực Lan hai tay đứng nghiêm, giống như là học sinh đang hỏi đáp giáo sư

Nguyên lai là từ Fares tới.

Bảy tám năm trước, Lạc Phi theo gót Thiết Huyết Mân Côi mạo hiểm đội vào núi, cũng là từ Fares tới.

Lạc Phi nhìn 4 phía 1 chút: "Mười một người vậy những người khác đâu?"

"Bọn họ... Bọn họ nhìn thấy tôn kính Hàng Long giả đại nhân cùng Cự Long của ngài, nên trốn rồi."

"Hừ, vực bỏ đồng đội của mình 1 mình chạy trốn, là 1 bọn bỏ đi!" Lạc Phi gật gật đầu, là ra tư thế mà hắn cho rằng rất là oai nghiêm

Nhưng 1 trận gió thổi qua, thổi mảnh vải che phía dưới lên, khiến hắn lạnh run. (bị teo lại)

Nhực Lan nhìn thấy lập tức thẹn tới mặt đỏ bừng.

Lạc Phi cũng là lúng túng vô cùng, dù nói thế nào ta cũng là Hàng Long giả, trang bị này lại quá mức túng thiếu!

Lạc Phi đưa tay chỉ vào cái túi của Nhực Lan: "Y phục!"

Lạc Phi muốn là hỏi Nhực trong ba lô có hay không y phục của đồng đội trong mạo hiểm đội, chính là lọt vào tai Nhực Lan lại bị coi là kêu nàng cởi quần áo. Quả nhiên giống như mình lo lắng, Hàng Long giả đại nhân lâu năm ở thâm sơn nên nhìn thấy mỹ nữ là tâm hoa nộ phóng.

Nhực Lan khắp người run rẩy, nàng muốn phản kháng, chính là biết chính mình trước mặt Hàng Long căn bản không có lực phản kháng. Nàng muốn cầu khẩn, chính là nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽ của Hàng Long, 1 câu cũng không nói nên lời.

Lạc Phi không biết tâm tư của Nhực Lan, hắn đã không thể bêu xấu trước mặt tiểu hài tử nữa, thế là trực tiếp hướng cái bao sau lưng Nhực Lan.

"Hàng Long giả đều là người cao quý a!" Nhực Lan sợ đến ngã trên đất, tuyệt vọng kêu lên: "Phù nguy trợ khốn, đừng cảm chính trực, là mỹ đức của Hàng Long giả, đại nhân, người không thể a!"

"Người nghĩ đi đâu thế, ta là muốn là cái bao sau lưng người, xem coi có y phục thích hợp không." Nguyên lai bị coi là sắc lang, Lạc Phi trong lòng cười khò, không khỏi khinh thường nhìn một chút Nhực Lan đang 2 tay che ngực, một trảo lấy được cái bao sau lưng nàng, không thêm quan tâm nói: "Người muốn làm gì thì làm, bản Hàng Long giả một điểm hứng thú cũng không có."

Nguyên lai là hiểu lầm, Nhực Lan càng xấu hổ, còn có suy nghĩ: Trong mắt Hàng Long Giả ta rất xấu sao?

Lạc Phi là lời thật, trong mắt Thập Hoang Giả tốt nhất là vai to eo tròn, hắn phụ mong đất béo mập, bởi vì chỉ có dạng nữ nhân này trong lúc nhặt mót mới có thu hoạch, cũng có thể sinh cho Thập Hoang Giả nhiều hài tử.

Nếu trong giới quý tộc, Nhực Lan đích xác có thể tính là tiểu mỹ nữ, làn da trắng bạch, ngũ quan tinh trí, mắt to tròn, người nhìn thấy sẽ động tâm. Nhưng là trong mắt Lạc Phi, dạng nữ nhân này chỉ biết ăn làm cho cuộc sống càng thêm khốn khổ.

Đương nhiên còn có 1 điểm càng trọng yếu, Lạc Phi tâm tư căn bản không có đặt trên người Nhực Lan, hắn cấp thiết muốn tìm 1 mảnh vải để che thân, hắn không muốn tiêu đệ đệ mình tiếp tục hống mát.

Tring mảnh vải tinh trí, bên trong đầy các đồ trang điểm của nữ nhân. Đối với mấy cái đồ này, Lạc Phi không thêm nhìn. Lục tìm 1 hồi Lạc Phi thực sự thất vọng.

"Làm sao đều là y phục nữ?" Lạc Phi một bên lục lợi một bên chửi rủa, hắn cũng không hi vọng nhiều, đây là bao lưng của nữ hài tử, làm sao có thể có y phục nam nhân?

Quần lót bảy tám cái, ném đi, áo lót năm sáu kiện, ném đi, áo khoát nữ hài tử 2 cái, tuy nhiên có thể sử dụng nhưng màu sắc lại rất sắc sỡ, cũng ném đi. "Di, đây là cái gì?" Lạc Phi đột nhiên lấy ra 1 mảnh vải màu trắng hơn 1 thước, để xuống eo ước lượng thử.

"Trời ạ, đó là mảnh vải buộc ngực của ta, hần... Hần cư nhiên để ở địa phương đó!" Nhựợc Lan xấu hổ vô cùng, nàng hận không thể lập tức tìm 1 cái lỗ chui xuống.

May là Lạc Phi ném đi , không phải buộc ngực không đủ dài, mà là ghét màu trắng của nó. Dù nói thế nào, eo của Hàng Long giả cũng không thể quần lấy một khối vải trắng như thế mà lác lư?

Hoàn hảo, Lạc Phi phát hiện 1 thứ: 1 kiện áo choàng hôi sặc.

Đây là trang bị chế thức kiến tập mục sư của Nhựợc Lan, do thần Thánh giáo đường thống nhất cấp phát, tại Bang Tuowu đại lục, đây là tượng trưng cho thân phận, vô luận người nào chỉ cần nhìn thấy áo choàng này, sẽ biết Nhựợc Lan là một cái mục sư, giáo đồ đều cung kính hành lễ. Bởi vì đi lại trong rừng cây, áo choàng rất trở ngại, Nhựợc Lan mới đem áo choàng này để ở dưới đây, không nghĩ tới bị Lạc Phi phát hiện .

"Món đồ này, có thể sửa lại thành đoản khó!" Không nghe phản búa, Lạc Phi thuận thế xé áo choàng Mục sư ra, bắt đầu theo thẩm mỹ của mình cải tạo.

Nhựợc Lan nhìn thấy, tâm tình đau xót: "Thần a, tha thứ cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Nước Mắt Cự Long.

Không đến năm phút đồng hồ, 1 cái quần cộc giản dị đã hoàn thành, Lạc Phi mặt trên người nhảy nháy, tuy dừng quần không còn cảm thấy lạnh nữa , nhưng lại cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Lạc Phi nhìn 4 phía 1 chút, lại lần nữa cảm lấy bao lung Nhựợc Lan đem đồ vật trong đó toàn bộ đồ ra, sau đó cảm lấy 1 cái áo choàng, đem cổ tề đồ vào ba lô.

Lạc Phi khoác lên áo choàng, lúc đứng trên cự thạch đón gió, trong lòng hần lập tức nảy sinh 1 cỗ hào khí: cao thủ a, đây mới là bộ dáng của Hàng Long giả!

Nhựợc Lan tròn mắt há mồm nhìn hết thấy, não bộ nàng cơ hồ đình chỉ vận chuyển.

Đây thật là 1 Hàng Long Giả sao, nhìn thế nào cũng thấy hần là 1 tên ác ôn a!

Dùng áo choàng Mục Sư làm quần cộc, nếu để Thần thánh giáo đường biết, sẽ tạo nên phong ba lớn cỡ nào a!

Chẳng qua, Nhựợc Lan cũng bị tài phú của Lạc Phi làm cho kinh hãi.

Những kim tệ cất vào ba lô Nhựợc Lan không nhận thức được, nhưng là kim tệ cư nhiên phát ra từ sắc quang mang, nàng có thể trăm phần trăm đích khẳng định, đó là tứ kim tệ. Một mai tứ kim tệ tương đương với hai mươi lăm mai Hoàng Kim tệ, cất vào ba lô ít nhất 3,4 trăm mai, cũng có nghĩa là tài phú của Hàng Long Giả tùy thân đem theo hơn vạn Kim tệ.

Một vạn kim tệ là loại khái niệm gì? Đủ để 1 người sống cả đời, có thể dùng tiền tệ để mua được chức tử tước trở xuống, vào núi săn bắt ma thú lấy tinh hạch là 1 nghề nghiệp thu hoạch rất khá, chính là mười mấy người mạo hiểm sinh mạng trong 1 tháng, mỗi người cũng chỉ được mấy chục kim tệ. Nếu vận khí tốt tối đa chỉ khoảng trăm kim tệ thôi.

Nhìn lại chiếc áo choàng, mặt trên đính đầy bảo thạch, ma tinh, kia tuyệt đối là 1 kiện áo choàng cấp đại sư, giá trị chỉ ít cũng là một vạn kim tệ. Càng trọng yếu là, Nhựợc Lan mặc du trong hệ thống học tập biết được rất nhiều kiến thức, nhưng nàng không cách nào nhìn ra áo choàng này làm bằng loại vật liệu gì. Nhìn mềm mại, nhưng gió núi gào thét, long tơ áo choàng vẫn bất động, vững như 1 bức tường.

Cao nhân đứng là cao nhân, một khắc này Nhựợc Lan sản sinh ra cảm giác ngưỡng mộ vô bì.

Uy phong đủ rồi, Lạc Phi khom lưng đá đá cái bao lung: "Long Huyết có nhiều đồ như vậy, nếu lấy thêm 1 ít thì tốt rồi!"

Trời ạ, hần cư nhiên cảm Cự Long tài bảo! Nhựợc Lan cơ hồ muốn té xỉu .

Đột nhiên, một ý niệm nảy sinh trong đầu Nhựợc Lan: tên Hàng Long giả này, hần có thể từ sào huyết Cự Long lấy ra tài bảo, còn sai bảo 1 đầu Cự Long, nếu như có thể kết quan hệ với Hàng Long Giả đại nhân này, nói không chừng Hàng Long giả sẽ trợ giúp ta điều tra đến cùng là đầu Cự Long nào

giết phụ thân mình, thậm chí thế có thể báo thù vì mình cũng không chừng.

Nhược Lan nỗ lực làm ra biểu tình hoàn hảo: "Tôn kính Hàng Long giả đại nhân, xin hỏi ngài ở tòa đại sơn này đã bao lâu?"

Lạc Phi đang tâm tình rất tốt: "khoảng mười năm."

Nhược Lan trong lòng đại hi, xem ra Hàng Long giả này có khả năng biết chuyện năm xưa: "Tôn kính Hàng Long giả đại nhân, vùng này có bao nhiêu Cự Long?" Nhược Lan chăm chú nhìn, Nếu Lạc Phi nói nơi này chỉ có một đầu Cự Long, hi vọng tìm đầu Cự Long kia báo thù coi như vứt bỏ.

Hàng Long giả không phải Đồ Long giả, đầu Long kia tựa hồ cùng Hàng Long giả rất quen thuộc, Nhược Lan cũng không hi vọng xa vời Hàng Long Giả có thể vì mình giết chết đầu Long kia.

"Đàn độn, nơi này là Long viên, tự nhiên có rất nhiều Cự Long!" Lạc Phi cảm thấy Nhược Lan hỏi 1 câu rất ngu ngốc.

Bị trách mắng, Nhược Lan ngược lại rất cao hứng: "Như vậy, tôn kính Hàng Long giả đại nhân, ngài có biết hay không tại tám năm trước, là đầu Cự Long nào tập kích mạo hiểm đội tại nơi này?"

"Người có quan hệ gì với mạo hiểm đội đó?" Lạc Phi sững sờ, nàng làm sao biết việc này, chẳng lẽ nàng quen thành viên Thiết Huyết Mân Côi hoặc giả nhận ra mình đang giả bộ?

Nhược Lan hỏi đáp nói: "Phụ thân ta là đoàn trưởng Thiết Huyết Mân Côi."

Nguyên lai là nữ nhi Guillian, Lạc Phi trong lòng lập tức ra lên một cỗ lửa giận.

Năm đó Lạc Phi lấy thân phận đệ nhất Thập Hoang Giả theo gót Thiết Huyết Mân Côi mạo hiểm đội tiến vào rặng núi Fanors, đã từng nhiều lần bị đoàn trưởng Guillian sỉ nhục, chẳng những đối với hấn hùng hùng hồ hồ, còn bắt hấn vác hàng hóa nhiều hơn quy định, lại chỉ lưu lại cho hấn đồ vật ít đến đáng thương.

Bởi thế từ ngày thứ 2 khi tiến vào núi, Lạc Phi bắt đầu chửi rủa Guillian trong lòng. Trong ngày cuối cùng, Lạc Phi là người duy nhất không lạc đường, nhưng là hấn không nói cho bọn Guillian. Hấn hi vọng nhóm này chết trong rừng sâu, như vậy hấn càng được nhiều đồ vật.

Có lẽ là Thiên Thần cảm ứng được lời nguyện rủa của Lạc Phi, Cự Long Seth Kaya đột nhiên xuất hiện, đem thành viên Thiết Huyết Mân Côi mạo hiểm đoàn toàn bộ giết chết.

Hiện nay, nữ nhi Guillian cũng đi tới nơi này, còn hỏi hấn là ai giết chết phụ thân nàng, Lạc Phi không cần nghĩ cũng minh bạch, Nhược Lan muốn tìm đầu Cự Long đã giết chết phụ thân nàng báo thù.

Một Tam Cấp mục sư cũng dám làm Đồ Long giả? Lạc Phi cảm thấy cái thế giới này quá điên cuồng.

Kỳ thực Lạc Phi nghĩ sai rồi, Nhược Lan tất nhiên khát vọng báo thù rửa hận, nhưng là tịnh không có tính toán khiêu chiến Cự Long. Ngu sao, nhân loại đi tìm Cự Long báo thù? Làm Mạo Hiểm Giả, vận mệnh bọn người Guillian kỳ thực sớm đã được quyết định, không bị Cự Long giết chết, sớm muộn cũng sẽ bị cao cấp ma thú giết chết. Chẳng lẽ nói Roc bị một con thỏ giết chết, Nhược Lan cũng muốn từ trong ngàn vạn con thỏ giết nó trả thù? Làm nữ nhi của Mạo Hiểm Giả Nhược Lan tự nhiên rất rõ ràng việc này.

"Người nói sự kiện này, bốn Hàng Long giả quả thật có biết. Tám năm trước, đúng là có 1 chi mạo hiểm giả tiến vào nơi này, bọn họ muốn trộm đi tài bảo trong Long Huyệt, kết quả bị Long sư tuần thị lãnh địa Long sư Ron Artest phát hiện, đem bọn họ toàn bộ ăn sạch." Lạc Phi nói bừa, đem tội lỗi đẩy lên đầu tên Long sư Ron Artest.

Tuy Lạc Phi đối với Guillian tràn đầy oán hận, nhưng người ta dù sao cũng đã chết, cũng không nên đem lửa giận trút lên đầu của nữ nhi người ta. Rốt cuộc, năm đó nếu không phải do mình tác quái, mạo hiểm đội cũng sẽ không tiến vào nơi này.

Nếu cho Nhược Lan biết Seth Kaya là người giết cha nàng, nàng vạn nhất làm cái gì mạo phạm Seth Kaya, Lạc Phi cũng không thể ngăn trở Seth Kaya ăn Nhược Lan.

"Ron Artest!" Nhược Lan đem cái này danh tự khắc ghi ở trong lòng.

"Oa oa..." Tiếng lời mình xuất hiện trên không trung, Seth Kaya quay lại.

Lạc Phi ngẩng đầu nhìn: "Oa, nhiều như vậy?"

Mới đi hơn 20 phút thôi, Seth Kaya dưới chân có tới 4 đầu dã thú, một đầu Xuyên Sơn Giáp, một đầu Sâm Lâm Lang, một đầu Độc Giác Chiến Trư, còn có một đầu La Hùng (chả biết con này là con gì). Đặc biệt là đầu La Hùng kia, cư nhiên là thất cấp, một mạo hiểm đội gặp con ma thú này cũng chỉ biết bỏ chạy.

"Thịt nướng, thịt nướng!" Seth Kaya đem vật săn ném lên cự thạch đồng thời, những giọt nước miếng cực lớn cũng rơi xuống.

Chỉ có một ít muối làm sao có thể nướng nhiều thế được?

Lạc Phi nhìn trái nhìn phải, cuối cùng chọn đầu Sâm Lâm Lang từ trên người Nhực Lan lấy ra cây trùy thủ, bắt đầu lột da và lấy nội tạng. "Nhanh đi, tìm củi khô về." Lạc Phi một bên bận rộn, một bên hướng Nhực Lan ra lệnh: "Sau đó, đem mấy cái này xử lý, lấy ma tinh ra, Lân phiên Xuyên Sơn Giáp nhỏ xuống, ừ, còn có con đại Hùng kia, mặt gấu càng không thể vứt bỏ. Người dùng da sói làm túi, vác theo những thứ này, từ giờ bắt đầu, người là đệ nhất Thập Hoàng Giả của ta."

"Đem ta coi như Thập Hoàng Giả?" Nhực Lan xúc động muốn khóc.

Nhưng mà không biện pháp, trước mặt Cự Long và Hàng Long giả, nàng làm gì có tư cách phản bác?

Nướng thịt không tới 2 giờ, Nhực Lan án chiếu phản phó của Lạc Phi, 1 bên ngồi lột da rút gân ma thú một bên thở hổn hển đem những thứ đáng tiền thu thập, thịt Sâm Lâm Lang đã nướng xong, Seth Kaya cũng chảy ra đầy 1 bồn.

Lạc Phi cắt xuống một cái chân sói, phần còn lại đưa cho Seth Kaya bấu môi: "Ăn đi."

"Oa, ăn thịt nướng!" Seth Kaya đầu lưỡi liếm 1 cái, nguyên con lang nướng lột vào miệng.

Lập tức, tiếng nhai như lời minh truyền đến.

Lạc Phi một bên gặm chân sói, một bên nói: "Ăn chậm thôi, ăn rồi là hết đó."

Tuy Seth Kaya tận lực ăn chậm lại, nhưng là một đầu lang nướng 5,6 mui cân không đến 3 phút đã chui toàn bộ xuống bụng Cự Long. Đã không còn Lang nướng, Seth Kaya tròn trĩnh mắt nhìn cái chân sói trong tay Lạc Phi, nước miếng ừng ực ừng ực chảy xuống, ánh mắt tràn đầy nhiệt hỏa.

"Sợ người!" Lạc Phi thật sự là nhìn không được, đem chân sói nướng ném cho Seth Kaya.

"Lạc Phi, người đi sớm về sớm a!" Seth Kaya ăn xong chân sói, phun xương ra.

"Yên tâm, nhiều lắm một năm ta sẽ về tìm người. Người đi về ngủ một giấc, rất nhanh ta sẽ về." Lạc Phi trong lòng cầu khẩn: "Đi ngủ đi, tốt nhất ngủ 1 giấc ba trăm năm, thế là ta không cần trở về."

"Ta, ta sợ ta nhớ người quá, ngủ không được!" Seth Kaya nức nở, trên trời rơi xuống những vật thể trong suốt óng ánh.

Nhực Lan hò hét trong lòng: "Thần a, đây không phải thật đích, Cự Long rơi lệ!"

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Người Là Người Của Ta.

Seth Kaya biến mất vô ảnh vô tung, Lạc Phi cũng thở dài một hơi, tự lẩm bẩm: "Cuối cùng cũng tự do!" Đột nhiên nhớ đến bên người còn có Nhực Lan, vội vàng sửa lời nói: "đầu đại ngọc Long, cả ngày ồn ào, phiên muốn chết, ta đã muốn sớm đuổi nàng đi."

Nhực Lan đối với thân phận Hàng Long Giả của Lạc Phi không hề nghi ngờ, vô cùng sùng kính nhìn vào hắn: "Hàng Long giả đại nhân, chúng ta ly khai nơi này sao?"

"Ly khai, bảo vật còn chưa có thu thập xong thì sau có thể ly khai?" Lạc Phi lắc đầu liên tục.

Sau đó, Nhực Lan thần kinh tiếp tục bị dày vò, bởi vì tôn kính Hàng Long giả đại nhân đột nhiên biến thành 1 người khác, nhân thần cao ngạo đã không còn, thay vào là 1 loại ánh mắt đầy tham lam hằn nhào vào thi thể ma thú bắt đầu quá trình vơ vét.

Tất cả lân phiên Xuyên Sơn Giáp rơi trên mặt đất đều được nhặt lên, độc giác của Độc Giác Chiến Trư cũng bị nhỏ tận gốc, Sâm Lâm Lang nhấc cầu, La Hùng hung bị, cả 4 cái hung chương cũng không tha. Thu thập xong cũng nặng khoảng 7,8 cân, làm cho cái túi căn phòng.

Trời ạ, đây là Hàng Long giả sao, làm sao mà so với Thập Hoàng Giả Teluni còn muốn tham lam hơn.

Nhực Lan nào biết, Lạc Phi vốn chính là một Thập Hoàng Giả, mà lại là một cái lâu năm Thập Hoàng Giả, hắn mới vừa giành được tự do, thói quen nhặt mớ nổi lên.

Nhìn vào, Nhực Lan không khỏi lo lắng: Hàng Long giả đại nhân kêu mình là đệ nhất Thập Hoàng Giả, nhiều đồ vậy làm sao đem hết a!

Nhưng mà Nhực Lan lo lắng dư thừa, Lạc Phi không có giao cho Nhực Lan, đây toàn là bảo bối của hắn giao cho Nhực Lan làm gì.

Cười gì mà cười, đây đều là tiền đó, đưa cho người khác làm sao yên tâm?

Thu thập xong hết thầy, Lạc Phi vai trái vác theo túi làm bằng da gấu, vai phải vác bao lưng của Nhực Lan, hướng Nhực Lan bữu môi nói: "Nếu người nhặt một, thì động tác phải nhanh, chúng ta một khắc sau lên đường."

"Đại nhân, chỉ còn sót lại thịt thôi." Không thể nào, người đã vơ vét sạch sẽ hết thì còn gì cho ta?

"Thịt không phải tiền sao? Những thịt ma thú này bán ít nhất 15 đồng tệ 1 cân." Lạc Phi đầu tìm nói: "Người là cái đại phú ông sao, người trên đường không ăn cái gì à, nhiều thịt tươi như vậy, lãng phí là hành vi đáng xấu hổ a!"

Nhực Lan cơ hồ muốn khóc, đường đường Tam Cấp mục sư cư nhiên đi trong núi lại mang theo túi thịt.

Chính là nàng có biện pháp nào, đây là mệnh lệnh của Hàng Long giả đại nhân, nàng dám phăng kháng sao? Ngoài ra, Hàng Long giả đại nhân nói cũng đúng, từ nơi này đến Fares chỉ ít cần năm ngày hành trình, trên đường không mang theo thức ăn thì làm sao sống. Chỉ bất quá Nhực Lan rất kỳ quái, lấy bản lĩnh của Hàng Long giả đại nhân, tùy tiện tại trên đường giết vài mảnh thú là không thành vấn đề a, cần gì phải đem theo thứ này?

Vô luận nghĩ thế nào, tóm lại Nhực Lan vẫn khuất phục, nàng khom lưng xuống, đem chân sau Độc Giác Chiến Trư chặt xuống. Thấy Lạc Phi ánh mắt có chút bất mãn, khẽ cắn môi, lại chém xuống cái chân còn lại. Hai chân heo chỉ ít năm mươi cân, Nhực Lan chỉ có thể miễn cưỡng đi chuyển.

Thế là cảnh tượng kỳ quái xuất hiện, Lạc Phi vác theo hung bị cản phòng, như 1 Cự Hùng đang đứng thẳng bước đi. Mà Nhực Lan mềm yếu cầm 2 cái đuôi lợn, thở hắt hắt đi theo phía sau. Truyện Hàng Long Giả

"Trời a, ngàn vạn lần đừng cho người quen nhìn thấy ta, nếu không xấu hổ chết!" Nhực Lan trong lòng cầu khẩn.

Kỳ thực Nhực Lan lo lắng là dư thừa, bởi là lúc này, Thiết Chùy mạo hiểm đội thành viên đã rời xa mấy chục cây số. Không phải bọn hắn vác bỏ Nhực Lan không quản, mà là Cự Long Seth Kaya trong sơn cốc bay mười mấy vòng, thỉnh thoảng lại gầm 1 lần, nên bọn họ nghĩ là Nhực Lan sớm đã bị Cự Long ăn sạch.

Cũng chính bởi vì như thế, Nhực Lan gánh càng nặng.

Thiết Chùy bọn họ vì mau chóng chạy khỏi địa bàn Cự Long, nên dùng tất cả sức lực, còn tận lực giảm bớt sức nặng, bắt đầu là thức ăn sau đó là quần áo, sau đó những thứ mà họ sẵn được, nếu không lo lắng bị ma thú tập kích trên đường thì cả vũ khí bọn họ cũng ném luôn.

Vừa khéo là, Lạc Phi cũng men theo lộ tuyến Thiết Chùy đào tẩu, bởi thế trên đường nhặt được vô số thứ.

Nhực Lan đi theo sau Lạc Phi, càng nhìn càng chán kinh: trời a, Hàng Long giả này khí lực quá lớn!

Nhặt được bao lưng của Teluni, bao lưng của Thiết Chùy cũng nhặt được luôn, sau cùng ngay cả bao lưng của Garcia cũng nằm trên tay của Lạc Phi luôn. Lạc Phi dùng dây mây đem mấy cái bao lưng buộc cùng 1 chỗ, thành ra nhìn hắn như đang vác 1 cái núi nhỏ, chỉ ít cũng năm trăm cân hàng hóa.

Vác nhiều đồ vật như thế, Lạc Phi giống như không có việc gì, 1 chút cũng không thấy nặng, bước đi vẫn nhẹ nhàng thoải mái.

Đương nhiên, Lạc Phi trước kia là Thập Hoang Giả, hắn rất hiểu rõ tâm tính Thập Hoang Giả, bởi thế hắn tịnh không có lục tìm tất cả, mà là cố ý lưu lại một ít đồ vật không đáng tiền cấp cho Nhực Lan hiện đang là đệ nhất Thập Hoang Giả, bắt nàng toàn bộ nhặt lên.

Thế là đi chưa được 3 cây số, Nhực Lan trên người nhiều hơn 1 kiện áo da rách, một cái ủng bị lủng, 1 túi bánh mì khô bị mốc, trọng lượng tăng thêm chỉ ít mười lăm cân. May mà Nhực Lan là mục sư, mỗi cách hơn mười phút có thể vì chính mình phóng thích một cái khối phục thuật, nếu không nàng đi 1 cây số còn không được.

"Hàng Long giả đại nhân, ngài nhiều tiền như vậy, còn cần những thứ này làm gì?" Làm Lạc Phi tỏ ý muốn Nhực Lan đem theo cây xà cô phát hiện ven đường, nàng không nhận được nữa: "Xà cô tuy hi hữu, nhưng cũng chỉ bán được 2 ngàn tệ 1 cân, cần gì mang theo những thứ này?"

"Ta rất có tiền sao?" Lạc Phi quay đầu nhìn hàng hóa sau lưng: "Lần này thu hoạch tuy không ít, nhưng nhiều lắm cũng chỉ có 1 ngàn kim tệ thôi."

Nhực Lan ngồi trên tảng đá nghỉ chân, chỉ cái ba lô: "Nhưng mà, ngài có từ tệ a."

"Từ tệ, chẳng lẽ không phải là kim tệ?" Lạc Phi lập tức bạo nộ: "Hảo a, đại ngốc Long, cư nhiên dùng tiền giả gạt ta!"

Nhực Lan vội vàng giải thích: "Không không không, Hàng Long giả đại nhân, ngài hiểu lầm. Từ tệ cũng là tiền tệ, nhưng mà là loại đáng tiền nhất, lấy giá cả hiện tại, một mai từ tệ chỉ ít có thể đổi hai mươi lăm mai kim tệ a."

"Thật sao!" Lạc Phi kích động vừa nhảy lên.

Nhực Lan càng là trợn mắt há mồm: trời a, vác theo hơn năm trăm cân đồ vật, mà lại có thể nhảy cao 2 thước!

Nhưng mà, Lạc Phi cũng chỉ là cao hứng vài giây, sau đó lắc đầu: "Bốn trăm tứ tệ, mới tương đương với một vạn cái kim tệ, cũng không nhiều mà!"

Thời gian tự do còn không đến 1 năm, sẽ bị Seth Kaya triệu hồi về. Bởi thế Lạc Phi sớm đã có kế hoạch tốt rồi, muốn lợi dụng 1 năm này, hào hào hưởng thụ mọi thứ.

Trước kia hẳn vì chính mình có hơn 1 ngàn kim tệ, hẳn đã có thể ở Fares hưởng thụ 1 năm. Nhưng hiện tại, tài phú hơn 1 vạn kim tệ, Lạc Phi đề thăng kế hoạch thêm 1 bậc, hẳn muốn đến tỉnh Andorra hưởng thụ

Truyền thuyết đó là một tòa đại thành thị, cái gì cũng có, cái gì cũng quý, một vạn cái kim tệ sao đủ?

Nhìn Lạc Phi khuôn mặt đang âm trầm, Nhượng Lan chỉ có thể nói: "Hàng Long giả đại nhân, làm Thập Hoang Giả, ta có thể chọn không mang theo mấy cái này không? Nếu người không cần, ta cũng không dùng đến."

"Người làm sao có thể đem đồ vật thuộc về ta ném xuống?" Lạc Phi ánh mắt nghiêm lệ.

"Của người?" Nhượng Lan mặc danh kì diệu: "Không phải lưu lại cho đệ nhất Thập Hoang Giả sao?"

"Người đã quên truyền thống của Thập Hoang Giả, ta thật hoài nghi, người không phải là nữ nhi của Guillian." Lạc Phi đầu tim, giải thích: "Một cái ưu tú Thập Hoang Giả chẳng những lục tìm đồ vật không có Sinh Mệnh, đồ vật có Sinh Mệnh, kể cả đồ vật có trí tuệ. Trừ phi Thập Hoang Giả vứt bỏ quyền lợi, nếu không người được Thập Hoang Giả cứu vớt đều phải phục vụ cho Thập Hoang Giả. Mấy giờ trước người mạo phạm một đầu Cự Long, Cự Long muốn ăn người, Người không có năng lực phản kháng Cự Long, Là bởi vì ta tồn tại nên người mới còn sống. Bởi thế, người là chiến lợi phẩm của ta, hết thảy tài vật kể cả sinh mạng của người cũng thuộc về ta, người hiểu chưa?"

Nhượng Lan thật muốn té xỉu, chính mình làm sao đang yên lành biến thành nô lệ?

Nhượng Lan là hậu đại của Mạo Hiểm Giả, nàng tự nhiên biết 1 số việc. Đích xác, nếu có người cứu người 1 mạng, như vậy người cứu người sẽ chi phối tất cả những thứ thuộc về người. Tuy việc này tồn tại, nhưng tỉ lệ phát sinh cực nhỏ, dưới tình huống bình thường, người được cứu chỉ cần trả 1 ít kim tệ là được.

Càng trọng yếu là, đầu Cự Long kia là người mang đến a, nếu không phải người, ta cũng không gặp nguy hiểm, tại sao lại trở thành người cứu vớt ta

"Nhưng mà..." Nước mắt Nhượng Lan chuẩn bị rơi.

"Không có nhưng mà!" Lạc Phi quát: "Người hiện tại là người của ta, thân thể người, sinh mệnh của người, tài phú của người, thậm chí tài phú sao này của người đều là của ta."

Một cổ hàn khí làm Nhượng Lan chấn động toàn thân: cái gì, ta là của hắn, còn bao quát cả thân thể của ta, trời ạ!

Nhượng Lan cũng không dám phản bác, vạn nhất chọc giận Hàng Long giả, hẳn liền muốn nàng thì làm thế nào? Nhìn Hàng Long giả râu ria xồm xàm, bộ dáng ác nhân, Nhượng Lan từng trận buồn nôn, Nếu như thế, còn không bằng cho Cự Long ăn sạch còn tốt hơn.

Nhìn thấy Nhượng Lan cuối cùng cũng khuất phục, khom lưng xuống một bên rơi lệ một bên trích lấy xà cô, Lạc Phi miễn ý gật gật đầu: "Vậy là được, người hẳn nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng. Phải biết, người chính là tên nô lệ thứ nhất bọn Hàng Long giả xuống núi thu được, rất nhiều người khóc cầu xin còn không được."

Trên thế giới này còn có người khóc lóc cầu xin làm nô lệ sao?

Nhượng Lan cảm giác chính mình gặp không phải Hàng Long giả, mà là một con buôn nô lệ.

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Thần Giữ Cửa.

Nhượng Lan đã không có tâm tư đi kiểm chứng Lạc Phi đến cùng là Hàng Long giả, là 1 con buôn nô lệ, hay là 1 tên ác ôn, nàng hiện tại chỉ nghĩ mau chóng rời khỏi cái dãy núi đáng chết này, đi đến thế giới nhân loại. Chỉ cần đến trấn Kutcher(Khó Kỳ) của Fares, Nhượng Lan liền có thể tiến vào giáo đường, thỉnh cầu che chở. Trên cái thế giới này còn không có người nào dám đem một mục sư của thần Thánh giáo đường coi như nô lệ để vũ nhục, cho dù là Hàng Long giả cũng không thể.

Cất xong xà cò, hai người tiếp tục đi tiếp, buổi tối hôm đó 2 người nghỉ ngơi trong hang động của La Hùng đã bỏ đi.

Nhược Lan nằm cuộn tròn lo lắng cả đêm, lo sợ Lạc Phi đột nhiên thú tính đại phát, vượt qua phạm vi an toàn, nhưng ánh mắt Lạc Phi thậm chí không có một lần liếc qua người Nhược Lan. Việc này là Nhược Lan cảm thấy rất thất vọng, chẳng lẽ trong mắt Hàng Long giả, chính mình thật là 1 sùu bát quái? Không thể a, chính mình chính là 1 tiểu mỹ nữ, người theo đuổi nhiều khôn xiết.

Trải qua 1 đêm tìm tòi, Nhược Lan cấp cho mình 1 lý do: Hàng Long giả ẩn cư lâu năm ở trong núi, trước nay không có nhìn thấy mỹ nữ, thẩm mỹ của hắn bị ảnh hưởng .

Ngày thứ hai hành trình vẫn gian nan như trước, Nhược Lan bị ai phát hiện, Lạc Phi còn giống Thập Hoang Giả hơn Teluni, hắn không buồn tha cái gì hơn 10 đồng tệ. Một đường đi tới, xà cò số lượng đã hơn 30 cân, thậm chí còn thêm 2 ổ trứng Liệt Hỏa Điều, một bó lớn Tắt Tiết Thảo, nếu không phải bây giờ không thể cầm thêm, nói không chừng còn phải vác nhiều hơn nữa.

Không phải Lạc Phi không muốn đem, mà là cái bao của hắn đã quá lớn, trong rừng cây rậm rạp không cách nào thông qua.

Đêm đến, lúc hai người đi vào hang của Sâm Lâm Lang, Lạc Phi cư nhiên hoan hô một tiếng: "A, có hai con sói con, Nhược Lan, bỏ 1 nửa tắt tiết thảo, mang theo 2 con sói con này."

Nhược Lan thật muốn lớn tiếng gào khóc: đây không phải gậy vò người sao, phải ném xuống, vậy lúc đầu bảo ta đem theo làm gì!

Trong lòng Nhược Lan, Lạc Phi đã không còn là Hàng Long giả, mà là một tên ác ôn .

Khổ nạn tuy làm người tuyệt vọng, nhưng cũng sẽ có kết thúc, giữa trưa ngày thứ 6, Nhược Lan cùng Lạc Phi bước đi trên triền núi, lúc nhìn thấy trần Kutcher, Nhược Lan không thể ức chế tâm tình của mình nữa mà lệ nóng dân trào .

"Ô ô... Cuối cùng đến nhà !"

"Đến nhà ? Người quên mất thân phận của người rồi sao?" Tên ác ôn lạnh lạnh nói: "Người là nô lệ của ta, người không có nhà, hoặc giả nơi ở của nô lệ trong nhà ta là nhà của người."

Nhẫn nại, chỉ cần nhẫn nại thêm 1 giờ nữa !

Nhược Lan cắn răng nghiêng lợi, chỉ cần tiến vào giáo đường trần Kutcher, nàng tự hướng phụ thân kêu khóc, có thể cho Thần Thánh giáo đình đến trừng phạt tên ác ôn này.

Hi vọng ngay tại trước mắt, Nhược Lan bỗng sinh ra vô cùng lực lượng, liên tục cấp cho mình 2 đạo khôi phục thuật, hướng dưới núi chạy đi.

Nhưng mà hi vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều, lúc Nhược Lan một đường điên cuồng chạy vào trần Kutcher, lại phát hiện một cái hiện tượng kỳ quái —— trên đường không có 1 bóng người.

"Di, kỳ quái, người đâu hết rồi?" Bốn bề vắng lặng, Nhược Lan chỉ có thể hướng ác ôn hỏi nghi vấn của mình.

"Đang giữa trưa, có thể mọi người đã ngủ trưa hết rồi?" Tĩnh cảnh giác của Lạc Phi rõ ràng không cao, vác theo bao lớn hành lý đi tới: "Ta biết đầu phố có cửa hiệu, chuyên môn thu mua hàng hóa sẵn được, trước hết đem những thứ này đem bán đã ."

Thôn trần không lớn, chỉ có hơn hai trăm hộ, chủ yếu là thương nhân và những người vào núi săn bắt. Lúc Lạc Phi làm Thập Hoang Giả, đã từng nhiều lần đi qua nơi này, đối với phong thổ nhân tình ở đây khá hiểu rõ.

Cái tiệm hắn nói nằm ở trung ương thị trấn, bên trái là giáo đường, bên phải là một cái quảng trường nhỏ.

Khi bọn hắn đi tới trước cửa cửa tiệm, Lạc Phi cũng chưa phát giác sự việc khác lạ : "Không thể a, trời vẫn còn sáng sao lại đóng cửa rồi ?" Lạc Phi dựa vào cầu thang điều chỉnh lại vị trí hàng hóa nói với Nhược Lan: "Gõ cửa đi, kêu lão bản ra, nói là có món sinh ý lớn ."

Nhược Lan quyết miệng đi lên bậc thềm, còn chưa gõ cửa, đại môn đã mở ra .

"Ha ha ha, lại một con dê béo!" 1 đại hán thân hình bu ru hân bước ra, Nhìn Nhược Lan cười to: "Sớm không đến trễ không đến, ngay lúc chúng ta chuẩn bị rút lui lại đến. Lúc các người trên lưng núi chúng ta đã phát hiện, còn tưởng là 1 chỉ mao hiểm đội, nguyên lai là hai người a, hại chúng ta mai phục nửa ngày."

Nương theo cánh cửa mở rộng ra, tất cả cửa phòng trong trấn đều mở ra , mỗi nhà là 1 tốp tụm năm tụm 3 tổng cộng hơn 200 người tay cầm vũ khí bước ra, mắt lộ hung quang, ha ha cười lớn hướng bên này tụ tập. Cửa Giáo đường cũng mở rộng, thôn dân trần Kutcher trấn mặt ủ mày chau đi ra, đi tới quảng trường nhỏ tập hợp.

Không cần hỏi, Kutcher trấn bị cường đạo cướp .

Bọn cường đạo vốn là đã hoàn tất cướp đoạt, chuẩn bị ly khai , nếu Lạc Phi cùng Nhược Lan đến muộn nửa giờ, căn bản sẽ không gặp cường đạo. Nhưng mà Nhược Lan quá gấp, từ Fares đến trần Kutcher đến 5 dặm lộ trình, nàng dựa vào khôi phục thuật một hơi chạy tới , kết quả là đụng phải cường đạo.

đầu lĩnh cường đạo xách theo một thanh Đại Khảm Đao nói: "Huyết thủ Evan các ngươi đã nghe qua chưa, quy củ của chúng ta rất đơn giản, tiền tài và tính mạng chỉ được chọn 1. quyết định nhanh đi, đại gia còn lên đường gấp."

Huyết thủ Evan rất vui vẻ, bởi vì hắn nhìn thấy ba lô trên người Nhược Lan căng phồng, lại nhìn thấy nàng là từ trong rừng núi Fanors đi ra đích, biết bên trong nhất định có không ít đáng tiền. Vốn là lần này hành động thu hoạch đã rất nhiều rồi, lúc này lại có thêm một mớ nữa.

Nhưng mà, Evan lại phát hiện một hiện tượng kỳ quái, hắn tịnh không có nhìn thấy biểu tình kinh khủng trên mặt Nhược Lan trên mà là 1 khuôn mặt khinh miệt và lãnh đạm.

Nhược Lan lắc lắc đầu, từng bước từ trên cầu thang đi xuống: "Evan, ngươi lại dám cướp Hàng Long giả Lạc Phi đại nhân, vận khí của ngươi thật tốt a!"

"Hàng Long giả?" Evan cất tiếng cười to: "Ngươi kêu là Lạc Phi, ngươi là Hàng Long giả? Thật là cười chết người rồi, có dạng Hàng Long giả như ngươi sao?"

"Ta tự nhiên không tư cách làm Hàng Long giả, Nhưng mà..." Nhược Lan quay đầu lại, chuẩn bị long trọng giới thiệu Lạc Phi.

Nhưng mà mới quay đầu nhìn lại, Nhược Lan ngây ngốc: vĩ đại đích Hàng Long giả đại nhân lúc này khuôn mặt đầy nịnh nọt hướng Evan cười cười.

Nhược Lan là hậu đại của Mạo Hiểm Giả, nàng tự nhiên biết động tác này của Lạc Phi có ý nghĩa như thế nào — vứt bỏ để xin tha!

Bang Tuowu đại lục cường đạo nhiều vô số kể, bọn họ giết người cướp hàng không chuyện xấu nào không làm, nhưng là thông thường sẽ bỏ qua những người chủ động bỏ qua hàng hóa giữ mạng.

Trời ạ, hắn không phải Hàng Long giả sao, làm sao lại có thể trước mặt 1 nhóm thổ phi làm ra sự tình như vậy!

"Ngươi nói hắn là Hàng Long giả?" lần này chẳng những Evan cười, mấy trăm tên cường đạo cũng cười, có người hìu không được, dứt khoát ngồi xổm trên mặt đất ôm bụng cười.

Thật là rất hoạt kê, trên thế giới có Hàng Long giả quyết mong xin tha!

Mọi người cười đủ rồi, Evan vung tay lên: "Đem đồ vật thu lấy, đuổi chúng ra khỏi đây."

Chúng cường đạo hô 1 tiếng, ba chân bốn cẳng đem bao lưng trên người Nhược Lan, cùng với bao lưng trên người Lạc Phi lấy xuống. Khi bọn hắn mở ra ba lô, phát hiện bên trong có không ít ma tinh, trướng Liệt Hóa Điều lập tức hoan hô lên.

"Không nghĩ tới các ngươi thật là dè bẻo!" Evan miễn ý nhìn Nhược Lan: "nhìn thấy các ngươi bộ dáng nhếch nhác, lúc đi vào núi nhất định là mấy chục người, những người khác đều chết hết, 2 người các ngươi trốn về đây?"

Nhược Lan sắp ngu, nàng thực không hiểu nổi, Hàng Long Giả có thể sai bảo Cự Long lại đứng trước bọn cường đạo quyết mong xin tha.

"Di, tên này hình như còn có thứ gì?" Đột nhiên, 1 tên cường đạo mất tinh thần nhìn trên người Lạc Phi, khom lưng kiểm tra phía dưới Tiểu Thủy cầu.

"Đại ca, chỉ là vài kiện y phục nát." Lạc Phi cười: "Các ngươi đã cầm nhiều như vậy, tổng giá trị trị hơn một ngàn kim tệ, van cầu ngươi lưu lại cho ta những y phục nát này đi?"

"Ít nói nhảm!" Cường đạo nhảy lên 1 cước đem Lạc Phi đá lăn, 1 tay cầm lấy y phục bị giấu phía dưới.

"Hoa lạp lạp..." những tiếng leng keng vui tai, vài trăm cái từ sắc kim phiến rớt trên mặt đất, cường đạo lập tức kinh hô lên: "Lão đại, là từ kim tệ, vài trăm cái, chúng ta phát tài!"

"Phát tài!" Mấy chục cái cường đạo cùng la lên, bắt đầu điên cuồng nhặt từ kim tệ.

"Không được, đây là tiền của ta a!" Lạc Phi cũng nhảy tới, gia nhập hàng ngũ cướp đoạt.

"Cái người giấu giếm tài sản, phá hoại quy củ!" Evan đưa tay một chỉ Lạc Phi: "Đem hắn kéo đến quảng trường, một đao băm vằm hắn!"

Hai cái cường đạo lập tức nhào đi lên, một trái một phải nắm chặt 2 tay Lạc Phi, lôi về phía quảng trường.

"Ta liều mạng với các ngươi!" Trong tuyệt vọng Lạc Phi đột nhiên phát ra một tiếng gầm vang như sấm.

Sát na trong đó, giữa thiên địa khô khí tựa hồ ngưng đọng lại, một cỗ hơi thở cường đại làm mọi người gần như ngạt thở, lấy Lạc Phi làm trung tâm, trong phương viên trăm thước tất cả sinh đều cảm thấy 1 nỗi sợ hãi phát ra từ tận tâm hồn, thời gian dường như đình trệ.

"Phanh!" 2 cường đạo đang nắm chặt tay Lạc Phi đột nhiên bay lên, đầu đụng vào nhau, lập tức đầu hủ vụn khắp nơi.

"Không được lấy kim tệ của ta!"

Lạc Phi giống như một đầu Ác Long, hung mãnh nhào lên, tả quyền vung lên, đem một cường đạo đánh bay lên trời, chân phải một đá, đem bắp đùi 1 tên cường đạo đá gãy. Còn không đợi tên cường đạo từ trên không rơi xuống, Lạc Phi lại nắm chặt 2 cái đùi tên cường đạo thứ 3, roẹt 1 cái đem tên cường đạo xé thành 2 nửa.

Lạc Phi giống như 1 tên điên, phàm là người nào cầm từ kim tệ của hắn đều bị hắn chọn làm mục tiêu, ngăn ngừa vài giây, cứ nhiên có 5 tên cường đạo chết thảm.

cho đến cái lúc này, Evan hồi hồn lại: "Triệt thoái, mau rút lui!"

"Hàng Long già, Ác Ma a!" Lúc 1 cái bắp đùi rơi trước người Nhược Lan, nàng cuối cùng nhìn không được ngã xuống đất, liên tục nôn mửa.

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Già* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Ta Là Đại Anh Hùng.

Căn cứ theo người ngâm thơ rong tự thuật, Thái Dương lịch ngày 7 tháng 7 năm 384, Hàng Long già Lạc Phi đại nhân trên đường đi thám hiểm Pháp Nặc Tư Sơn Mạch, đi qua Khố Kỳ trấn, vừa vặn gặp nhóm đạo tặc cường đại nhất trong khuôn viên trăm dặm-Huyết Thủ Evan suất lĩnh ba nghìn cường đạo ý đồ huyết tẩy Khố Kỳ trấn, Hàng Long già Lạc Phi đại nhân đại phát Thần Uy, chém giết đạo tặc hơn tám trăm người, dọa những tên còn lại bỏ chạy.

chân tướng là Hàng Long già một chút cũng không giống như trong lịch sử miêu tả, biểu hiện của hắn rất hèn hạ, thậm chí rất hèn mọn bỉ ổi.

Huyết Thủ Evan đích thật là nhóm đạo tặc lớn nhất trong khuôn viên trăm dặm, nhưng là tuyệt đối không phải 3000 người, hắn chỉ đem đến đây hai ba trăm người. Hơn nữa Huyết Thủ Evan cũng không có tính huyết tẩy Khố Kỳ trấn, hắn chỉ là cướp bóc, trong quá trình cướp bóc chỉ giết có 3 người trong đó có trấn trưởng và 2 thương nhân có ý đồ phản kháng.

Giết ba người như vậy đủ rồi, thanh niên, tráng niên trong trấn đều đã vào trong sơn mạch săn bắt hết, chỉ lưu lại hơn một ngàn lão nhược, phụ nữ và trẻ em nhìn thấy cảnh đầu rơi máu chảy, đã triệt để buông tha chống cự.

Mà đại anh hùng Lạc Phi của chúng ta, từ đầu đến cuối đều không có hiện lộ ra dù là chỉ là một điểm anh hùng khí khái, hắn mới vừa nhìn thấy cường đạo là liền quyết định xin hàng, đối mặt với thanh lợi kiếm của cường đạo hắn sợ tới mức toàn thân run rẩy, đau khổ cầu khẩn, rót nước mắt tuyệt vọng.

Nhưng mà bánh xe lịch sử thường vì 1 sự kiện nhỏ nhoi nào đó mà thay đổi, sự kiện này cũng không ngoại lệ.

Sự kiện khiến lịch sử thay đổi, chính là bốn trăm từ kim tệ.

Lạc Phi là thập hoang giả, là 1 tên tham tiền chính cống, cuộc đời của hắn đều vì kim tệ mà phấn đấu, nằm mộng cũng muốn trở thành phú ông. Trong lúc đó, tham tài thập hoang giả chiếm được từ kim tệ giá trị một vạn mai kim tệ, những mộng tưởng trước kia đã thể thực hiện. Trên đường, Lạc Phi đã suy nghĩ hơn 10 bộ kế hoạch, hắn muốn dùng số tiền này xa xỉ một năm, vì thế hắn thậm chí có vài buổi tối hưng phấn mà không ngủ được.

Có người có thể cướp đoạt tiền tài trong tay thập hoang giả, nhưng không ai có thể ngăn cản sự phấn nộ trong lòng thập hoang giả.

Lạc Phi phấn nộ rồi, vì bảo vệ tiền tài của mình, hắn thậm chí xem nhẹ Đại Khảm Dao sáng như tuyết trong tay cường đạo. Nương theo tiếng Lạc Phi rống giận, Long uy tồn trữ tại trong cơ thể hắn đột nhiên bạo phát. Tuy Long uy của Lạc Phi ít đến thương cảm, nhưng là hù dọa một nhóm cường đạo này cũng dư dả rồi. Trong uy áp của Long Uy, mấy trăm tên cường đạo trong lúc nhất thời sợ đến run rẩy tay chân, trong sự bảo hộ của Long Uy, Lạc Phi biến thành Mạnh Hổ, điên cuồng nhào tới.

Quá trình tuy không đến một phút đồng hồ, nhưng là tràng diện lại huyết tinh mà khủng bố, lúc Lạc Phi thanh tỉnh lại, mấy trăm cường đạo đã chạy vô ảnh vô tung, mà trên mặt đất cũng lưu lại hơn 10 cỗ thi thể.

"Trời ạ, giết người!" Lạc Phi sợ tới mức hồn phi phách tán, một phát bắt lấy Nhược Lan: "Người phải làm chứng cho ta a, đây không phải ta làm, là bọn hắn tự giết lẫn nhau mới như vậy!"

Nhược Lan vừa mới nôn mửa chấm dứt, đột nhiên nhìn thấy 1 đoạn ruột người trên vai Nhược Lan, lại ngồi chồm hổm trên mặt đất thở dốc: "Người tránh ra... Không được tới gần ta!"

"Bỏ đi!" Lạc Phi nhãn tình sáng lên: đứng rồi, hiện tại không đi, còn chờ tới khi nào a?

Đương nhiên trước khi đi, Lạc Phi phải thực hiện chức nghiệp Thập Hoang Giả của mình, trên mặt đất có nhiều thứ tốt, chẳng những có tử kim tệ, còn có những đồ vật mà bọn cường đạo không kịp đem theo.

Vì vậy Lạc Phi lập tức hành động, tay chân lạnh lẽo từ trong đồng xác chết tìm kiếm hết thấy những thứ có thể mang theo.

"Thần a, hần là loại người gì a!" Đứng ở trước cửa giáo đường, Nhược Lan chậm rãi quỳ xuống.

Đây là chân tướng sự thật, Lạc Phi chẳng những không có ý thức được chính mình là anh hùng, ngược lại còn cho là mình đã trở thành tội phạm giết người, đang chuẩn bị trốn chạy.

Nhưng mà việc này cũng không thể ngăn cản Lạc Phi trở thành anh hùng của Khố Kỳ trấn, bởi vì vô luận sự thật như thế nào, vô luận Lạc Phi trong nội tâm nghĩ như thế nào, nhưng sự thật là hần đuổi đám cường đạo đi, vì Khố Kỳ trấn vẫn hồi tồn thất kinh tế.

Trọng yếu hơn là, ngoại trừ cường đạo cùng Nhược Lan, cũng không có người nào tận mắt thấy Lạc Phi làm ra những hành động hèn mọn đó.

Khố Kỳ trấn hơn một ngàn người đều bị bọn cường đạo đuổi tới quảng trường nhỏ, trong sự đe dọa của đao kiếm, mọi người đã tiếp nhận sự thật bị cướp sạch, trong nội tâm chỉ có nguyện vọng duy nhất là không chọc giận cường đạo, tránh tạo thành càng nhiều sự kiện đổ máu.

Nhưng mà, đang lúc mọi người yên lặng cầu nguyện, một cổ uy áp cường đại làm cho linh hồn mọi người đều run rẩy, mọi người giống như chứng kiến ngày tận thế, lập tức sợ tới mức hồn phi phách tán, lão nhân cùng bọn nhỏ té trên mặt đất rên rỉ, người tuổi trẻ cũng sắc mặt tái nhợt toàn thân run rẩy.

Bọn cường đạo tạm giam bọn họ cũng cũng không khá hơn chút nào, nguyên một đám thất kinh kêu la um sùm.

Chợt, mọi người nghe được 1 tiếng rống giận dữ, tiếng đánh nhau cùng tiếng kêu thảm thiết, bọn cường đạo bỏ chạy như ong vỡ tổ, giống như chạy trời chết trong nháy mắt vô ảnh vô tung biến mất. Bọn cường đạo đi quá vội vàng, trên quảng trường hơn hai mươi chiếc xe ngựa tính cả tài vật trên xe cũng không kịp mang đi.

Qua năm phút đồng hồ, mới có mấy gan lớn người cẩn thận đi đến biên giới quảng trường, nhìn xung quanh.

Vì vậy, bọn họ thấy được một tràng cảnh kỳ quái.

Trong đó, một nữ hài tử mặc bạch y phục quỳ trên mặt đất, đối mặt giáo đường yên lặng cầu nguyện. Mà ở trong khe nước thối sau lưng nữ hài tử, một tên râu mép dài hơn 1 thước, nhìn giống như dã nhân đang cúi người tìm cái gì đó.

"Kỳ quái, ta rõ ràng chứng kiến rớt xuống ba cái, như thế nào chỉ tìm được hai cái?" Dã nhân một bên vớt, một bên lầm bầm lâu bầu.

"Xin hỏi, là ngài đuổi cường đạo đi sao?" Vài người trực tiếp xem nhẹ Lạc Phi, hỏi thăm Nhược Lan.

"Ta chỉ là một Mục Sư, nào có bốn sự như vậy, là người kia, hần là Hàng Long giả." Nhược Lan cười khổ một tiếng, tuy nàng đối Lạc Phi một điểm ấn tượng tốt cũng không có, nhưng lại không cách nào gạt bỏ những chuyện tình hần từng làm qua.

"Cường đạo bị Hàng Long giả đại nhân cưỡng chế đuổi đi, chúng ta được cứu rồi!" Mấy người đồng thời hoan hô.

Người trên quảng trường lập tức trở lại bình thường bọn họ hoan hô xông lên, chỉ chớp lát đã đem Nhược Lan bao vây.

"Cám ơn Hàng Long giả đại nhân, ngài là ân nhân cứu mạng của ta a!" Không Minh Chân cũng hướng Nhược Lan quỳ xuống dập đầu.

"Người chẳng những bảo vệ tài sản của chúng ta, còn thay chúng ta báo thù!" Vợ trấn trưởng khóc lóc than thở.

"Hàng Long giả?"

"Cái tên dã nhân kia, nhất định là tùy tùng của Hàng Long giả, nhìn xem có bao nhiêu uy mãnh, cơ thể..."

"Ta không phải Hàng Long giả, hần mới là Hàng Long Giả!" Nhược Lan dờ khóc dờ cười, cực lực trong đám người giãy đi ra, nhưng là mọi người quá nhiệt tình, nàng phát hiện mình cơ hồ không cách nào cử động thân thể.

"A! tìm được rồi!" Đột nhiên, một tiếng kêu kinh thiên động địa làm tất cả mọi người hoảng sợ.

Mọi người lúc này mới chú ý tập trung đến phụ cận khe nước thối, chỉ thấy Lạc Phi đang cao hứng bùng bùng dùng hai ngón tay nắm lấy 1 thứ bị nước trong khe làm đen sì.

"Nha, các người..." Chứng kiến chung quanh hơn một ngàn người, Lạc Phi sợ tới mức tay run rẩy, vừa tìm được tử kim tệ lại rơi vào khe nước thối: "Các vị thúc thúc đại gia a, ta cũng không phải là tội phạm giết người, những người kia không phải ta giết a, là bọn hần tự giết lẫn nhau mới như vậy a!" Lạc Phi than thở khóc lóc, quỳ trên mặt đất cầu khẩn nói: "Ta trên có mẹ già tám mươi tuổi cần cung cấp nuôi dưỡng, dưới có hài nhi ba tuổi kêu khóc đòi ăn, các người không thể đưa ta đến quan phủ đi trị tội a!"

Đây là người cứu mọi người sao, hần như vậy có thể đánh đuổi những tên cường đạo đáng sợ kia sao?

Cảm kích từ đáy lòng của mọi người bị biểu hiện của Lạc Phi làm cho hồ đồ, hiện trường lập tức lặng ngắt như tờ.

"Làm chuyện tốt mà không tham công, lại dùng thứ nước dơ đầy che dấu khuôn mặt anh hùng, phẩm đức của ngươi làm ta khâm phục!" Một Tề Tự trung niên mặc trường bào nhảy ra, đối mặt với Lạc Phi thì lễ thật sâu: "cường giả Tôn kính, mời ngươi không cần phải dấu diếm nữa, ngươi toàn thân máu đen đã nói rõ hết thảy, là ngươi giết chết những cường đạo này, là ngươi cứu vớt Khố Kỳ trấn, ngươi là anh hùng của chúng ta, không người nào dám trị tội ngươi."

Người trung niên này chính là Tề Ti phụ trách giáo đường ở Khố Kỳ trấn.

Khố Kỳ trấn Trấn trưởng bị cường đạo giết chết, hẳn bây giờ là người duy nhất có quyền đại biểu toàn bộ trấn nói chuyện.

"Tề Ti đại nhân, ngươi là nói... Ta vô tội?" Lạc Phi ngẩng đầu, đầy cõi lòng hi vọng nhìn lại.

"Chẳng những vô tội, mà còn có công!" Đại tề ti muốn đỡ Lạc Phi, nhưng là Lạc Phi đồng dạng không chút sứt mẻ." cường giả Tôn kính, ngươi đánh bại là Huyết Thủ Evan xú danh lan xa, Khoa Lý nạp đại nhân treo thưởng một vạn kim tệ cho ai tiêu diệt được bọn họ. Tuy Huyết Thủ Evan đã đào tẩu, nhưng là tất cả dân chúng Khố Kỳ trấn chúng ta có thể cùng nhau hướng Khoa Lý Nạp đại nhân thỉnh nguyện, xin Khoa Lý Nạp đại nhân khen ngợi ngươi, bởi vì ngươi là anh hùng của chúng ta!"

"Giết người không đền mạng, còn ngợi khen, anh hùng?" Lạc Phi cũng đã minh bạch, ánh mắt của hắn lập tức toát ra quang mang hưng phấn, nhảy dựng lên, lớn tiếng nói: "Anh hùng, đại anh hùng, ta là đại anh hùng?"

Tề Ti mỉm cười gật đầu: "Không sai, ngươi là đại anh hùng!"

"Anh hùng, anh hùng!" Hơn một ngàn thôn dân cùng hò hét kêu lên.

"Quá tuyệt vời, ta thành đại anh hùng!" Lạc Phi kích động chà xát tay, liên tiếp hướng đám người chung quanh gật đầu thăm hỏi. Đột nhiên, Lạc Phi nghĩ tới một việc rất trọng yếu, hướng đại tề ti nói: "Ta cứu các ngươi, các ngươi hẳn là phải báo đáp ta chứ?"

"Ách... Khái khái!" Tề ti kích liệt ho khan.

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Lột Chiêu Bài Anh Hùng.

Anh hùng làm cho người ta sùng bái, ân nhân cứu mạng làm cho người ta cảm kích, nhưng mà những điều này phải là người khác chủ động nói ra mới hoàn mỹ.

Chính là Lạc Phi không biết, hắn cũng không muốn biết, cảnh giới của hắn chưa có cao như vậy.

Nghiêm khắc mà nói, tâm trí Lạc Phi còn thuộc Thập Hoang Giả, trong lòng mọi người đó chỉ là 1 danh từ để nhùi. Để nhùi chính là mục quang thiên cận, chỉ biết bắt lấy lợi ích trước mắt, là người thô kệch không hiểu được nguy trang cho chính mình.

Căn cứ ước định cùng Tắc Tư Tập Á, Lạc Phi còn một năm thời gian tự do, rất ngắn, bởi vậy hắn quý trọng gấp đôi, hắn phải nắm bắt hết thảy cơ hội hưởng thụ, tận lực làm cho một năm có một ít phần kích, để tương lai cô độc trong Long trong huyết, có thể có 1 đoạn ký ức đáng nhớ.

Đương nhiên, dùng cảnh giới Lạc Phi, hưởng thụ nhân sinh đơn giản là sống phóng túng.

Ăn uống cũng tốt, vui đùa cũng tốt, phải cần tiền. Tuy nhiên Lạc Phi trước mắt có được bốn trăm từ kim tệ, chiến lợi phẩm cũng có thể bán hơn một ngàn kim tệ, cũng đủ một người sống rất thoải mái cả đời, chính là hắn vẫn cảm thấy không đủ.

Quá không đủ, xa xa không đủ.

Nghe nói khách sạn lớn trong thành một bữa cơm có thể tiêu phí chục kim tệ, mỹ nữ xinh đẹp trong thành mỗi tối cũng phải mấy trăm kim tệ, nếu như vào sòng bạc, một vạn cá kim tệ còn không đủ đánh cược 1 lần.

Chỉ có thời gian 1 năm để dùng tiền, sao không xài cho thống khoái, dù sao chỉ cần lưu lại gần trăm kim tệ đến lúc đó mua cho Tắc Tư Tập Á chút ít đồ gia vị là đủ rồi.

Bởi vậy, khi Lạc Phi khi có được cái danh anh hùng, việc đầu tiên nghĩ đến là anh hùng đáng bao nhiêu tiền. Khá tốt, tuy rất dễ nhũ, Lạc Phi cũng tự mình hiểu lấy, không có giống như Nhực Lan yêu cầu toàn thể thôn dân Khố Kỳ trần làm nô lệ cho hắn.

Nếu nói như vậy, phòng chừng Khố Kỳ trần toàn thể thôn dân tình nguyện cho cường đạo cướp bóc.

Bởi vì bị cường đạo cướp bóc tổn thất chỉ là tiền tài, bị Lạc Phi cướp bóc còn mất tự do.

"Như thế nào, các người không muốn?" Chứng kiến mình vừa dứt lời, người chung quanh đồng thời cầm miệng, dùng ánh mắt khác thường nhìn hắn, Lạc Phi cảm thấy rất phần nộ. Những người này quá vọng ân phụ nghĩa đi, chính mình cứu bọn họ, bọn họ thậm chí ngay cả một kim tệ cũng không muốn cho!

Lạc Phi âm thầm sinh khí, chuẩn bị tích góp một ít long uy hù dọa một chút thôn dân, chính là Nhực Lan lại nhin không được.

Thật sự là thật mất thể diện, lời nói dễ nhũ nói như thế cũng nói được.

Bị hơn ngàn người nhìn, Nhực Lan cảm giác ngứa ngáy. Dù nói thế nào, nàng cũng cùng đi với Lạc Phi, nếu như bị truyền ra, nói nàng đi theo một cái râu ria xồm xàm, dơ bẩn xấu xí, miệng đầy lời thô tục cùng một chỗ, nàng sao sống nổi, chẳng phải là cho vĩ đại Quang Minh thần sờ soạn sao?

"Khái khái, Tế Tự đại nhân, các vị thôn dân bằng hữu! ý của Hàng Long giả đại nhân là, hắn giúp mọi người, mọi người cũng có thể giúp đỡ hắn. Các người xem, Hàng Long giả đại nhân trong rừng núi Fanors tu luyện rất nhiều năm, không quá quen thuộc thế giới bên ngoài. Hàng Long giả đại nhân hi vọng mọi người vì hắn cung cấp một ít quần áo sạch sẽ, tốt nhất là tìm một chỗ làm cho hắn tắm rửa, xử lý."

Nhực Lan nói những lời này về sau, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào. Nàng từ nhỏ được dạy là không thể nói dối, trong Thần Thánh giáo đĩnh nói dối càng trọng tội. Hôm nay vì trốn tránh tràng diện xấu hổ này, nàng chẳng những nói dối, lại còn có thể bị vạch trần nữa.

Bởi vậy sau khi Nhực Lan nói xong, ánh mắt tội nghiệp nhìn qua Lạc Phi, trong nội tâm cầu xin: "Thần a, hãy cho tên lúa này cầm miệng a!"

Không nghĩ tới Lạc Phi chẳng những không có vạch trần nàng, ngược lại liên tiếp gật đầu: "Đúng, ta muốn tắm rửa, muốn cạo râu, muốn ăn cơm!"

Không phải Lạc Phi ý thức được chính mình nói sai, mà là hắn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng —— hình tượng.

Trong suy nghĩ mỗi người đều có một hình tượng anh hùng. Trong nội tâm Lạc Phi cũng có, anh hùng trong suy nghĩ của hắn là loại vóc dáng rất cao, trên mặt che kín dữ tợn, ánh mắt đầy sát khí. Trọng yếu hơn là, anh hùng đều có một bộ nhất lưu trang phục do thợ khéo làm, hoàn mỹ khôi giáp, vũ khí khảm nam bảo thạch, cưỡi bảo mã(BMW ^^), mỹ nữ xung quanh, xài tiền như nước.

Rất hiển nhiên, trang phục của Lạc Phi bây giờ cùng hình tượng anh hùng trong lòng hắn kém xa.

Bởi vậy, Lạc Phi khát vọng nhanh chóng làm cho ngoại hình của mình trở nên càng giống anh hùng, như vậy hướng các thôn dân đưa ra yêu cầu, tỉ lệ thành công càng cao.

Bảo mã, khôi giáp, vũ khí, các loại xa xỉ phẩm tạm thời không nói, nhưng là tắm rửa cạo râu, thay bộ quần áo mới triệt để thay đổi hình tượng dã nhân thì phải làm ngay.

Nguyên lai chỉ là yêu cầu rửa mặt ăn cơm, đây không phải là hiển nhiên sao?

Đại tế ti không tin Nhực Lan nói dối, vội vàng cười nói: "Tôn kính Hàng Long giả đại nhân, mời, giáo đường nguyện ý vì ngài cung cấp hết thảy."

Lạc Phi cũng không khách khí, lập tức một tay quơ lấy cái túi lớn, đi theo Đại tế ti về giáo đường.

Quần chúng xung quanh kinh hô 1 hồi, bởi vì cái túi kia rất nặng, chỉ ít cũng bốn năm trăm cân, chính là trong tay Lạc Phi lại giống như bông gòn, khí lực của hắn cũng quá lớn đi?

Lạc Phi rất hưởng thụ ánh mắt kinh ngạc của mọi người, vì vậy làm làm ra bộ dáng khí phách hiên ngang vừa đi còn mỉm cười với mọi người xung quanh. Chỉ bất quá râu mép hắn quá dài, khuôn mặt từ dưới lỗ mũi trở xuống bị che kín, ngẫu nhiên có gió thổi qua, lộ ra vài cây răng đen sì, chẳng những không giống anh hùng, hơn nữa còn làm cho người chán ghét.

Rất nhanh, nước ấm đã chuẩn bị xong, Lạc Phi tiến vào phòng tắm.

Đại tế ti đứng ở ngoài cửa trong chốc lát, đi đến chỗ Nhực Lan đang sắc mặt cổ quái: "Nếu như ta không có nhìn lầm, người chính là người hơn nửa tháng trước đi theo thiết chùy mạo hiểm đội tiến vào Pháp Nặc Tư Sơn Mạch- Nhực Lan Mục Sư a? Hôm trước thiết chùy mạo hiểm đội đi ngang qua bồn trần, nói người bị ma thú ăn rồi. Cảm tạ Quang Minh thần, người chẳng những không chết, còn kết bạn như vậy một nhân vật anh hùng."

"Tế Tự đại nhân, hắn có gì nhìn giống anh hùng?" Nhớ tới mấy ngày qua bị tra tấn, Nhực Lan rơi nước mắt.

"Lê loi một mình đánh bại nhóm cường đạo lớn nhất trong phương viên trăm dặm, bảo vệ tài sản của toàn thể thôn dân Khố Kỳ trần, còn không phải đại anh hùng?" Đại tế ti không vui nhìn thoáng qua Nhực Lan hỏi: "Đúng rồi, Nhực Lan Mục Sư, vị anh hùng này tên rất kỳ quái, gọi là Hàng Long giả, hắn họ gì thế? Dù sao, đối với người anh hùng cứu toàn bộ thôn, nên xưng hô tên đầy đủ cho lễ phép."

"Hắn không phải gọi Hàng Long giả, hắn là Hàng Long giả." Mặc dù đối với hành vi của Lạc Phi rất là khinh thường, nhưng Nhượng Lan vẫn thành thực nói cho Đại tế ti: "Về phần hắn họ gì, ta không biết, ta chỉ biết là hắn tự xưng Lạc Phi."

"Nhượng Lan Mục Sư, thành thực là đức tính quan trọng của giáo đồ!" Đại tế ti càng không vui nói: "Chưa nói Hàng Long giả, trên cái thế giới này Đồ Long giả chưa từng xuất hiện trong trăm năm qua!"

"Đại tế ti, ta dùng danh nghĩa Quang Minh thần thể, thật sự hắn là Hàng Long giả. Ta tận mắt thấy hắn dùng một đầu Cự Long làm hắn phương tiện đi lại, còn không ngừng răn dạy Cự Long, đầu kia Cự Long sợ tới mức đều chảy nước mắt !" Vì chứng minh chính mình không có nói sai, Nhượng Lan đem những thứ mình gặp qua kể hết cho đại tế ti nghe.

"Thần a, cái này có thật không, ta gặp được một cái vĩ đại Hàng Long giả!" Đại tế ti kích động toàn thân run rẩy.

Làm nhân viên thần chức, hắn biết rõ dùng danh nghĩa Quang Minh thần thể là lời thề tối long trọng, hắn tin lời nói của Nhượng Lan.

Một cái Hàng Long giả ngang trời xuất thế đại biểu cho cái gì?

Hắn không biết. Nhưng có thể khẳng định, tin tức về Hàng Long giả, nếu hắn đem báo cáo cho Thần Thánh giáo đình, thậm chí nếu hắn có thể làm cho Hàng Long giả gia nhập Thần Thánh giáo đình, đối với tiền đồ của hắn có lợi thật lớn, việc khác không dám nói, được điều đến 1 thành thị lớn là điều chắc chắn.

"Ailie, thông tri ban nhạc, William, thông tri dàn nhạc, chuẩn bị nghi thức hoan nghênh tối long trọng! Mặt khác đến khách sạn, đặt 1 bàn tiệc lớn nhất. Tìm thợ may, đem những thợ may tốt nhất đến." Tế ti kích động xoay quanh tại chỗ, thúc giục mọi người chuẩn bị.

"Ngài đây là muốn?" Nhượng Lan tròn mắt há hốc mồm.

"Đương nhiên là hoan nghênh vĩ đại Hàng Long giả đại nhân a!" Tế ti mừng rỡ nói: "A, đúng rồi, Nhượng Lan Mục Sư, người cùng Hàng Long giả đại nhân cùng một chỗ rất nhiều ngày, biết rõ hắn thích gì, có cấm kỵ gì không? Ta nghe nói cao thủ như Hàng Long giả, tính tình đều rất cổ quái."

Nhượng Lan như nằm mộng, vì hoan nghênh cái tên ác ôn Lạc Phi, lại vận dụng cả ban nhạc.

Cái này rất không tốt, phải làm cho Tế ti biết được con người thực của Lạc Phi, nếu không danh dự của Thần Thánh giáo đình sẽ bị bôi nhọ.

"Đại Tế Tự, ta cần Giáo Đình che chở!" Nháy mắt, Nhượng Lan vành mắt ẩm ướt.

"Con của ta, ai khi dễ người? Giáo Đình là nơi trợ giúp cho kẻ tín ngưỡng Quang Minh thần!" Tế ti sắc mặt nghiêm nghị, hướng Nhượng Lan duỗi ra tay trái.

Nhượng Lan chỉ tay vào cửa phòng tắm: "Chính là hắn, hắn chẳng những đoạt đi tất cả tài sản của ta, còn bắt ta làm nô lệ của hắn."

"Vì cái gì?" Tế ti sững sờ, cánh tay vương ra chột sững lại.

"Bởi vì ta công kích đầu Cự Long kia, Cự Long muốn ăn ta, là hắn ngăn cản Cự Long. Vì vậy hắn cứ dựa theo tập tục man rợ, dùng thân phận ân nhân cứu mạng muốn chiếm lấy hết thầy của ta!" Những từ cuối cùng, Nhượng Lan cảm thấy vô cùng nặng, ám chỉ cho Tế ti biết danh dự của mình đang gặp nguy hiểm.

Nếu như là người khác, Tế ti không chút do dự đứng về phía Nhượng Lan, bảo vệ Nhượng Lan và khiển trách hành vi của đối phương. Nhưng hết lần này tới lần khác lại là Lạc Phi, là người có thể mang đến cho hắn vô số chỗ tốt, vấn đề này thật không dễ làm.

Đầu Tế ti nhanh chóng vận chuyển, cuối cùng, nhu cầu đối Hàng Long giả chiến thắng sự đồng tình đối với Nhượng Lan, Tế ti sắc mặt dần dần trầm xuống: "Nhượng Lan Mục Sư, cái này là của người không đúng!"

"Cái gì?" Nhượng Lan tròn tròn mắt.

"Hàng Long giả đại nhân đã cứu mạng của người, trên thế giới này cũng có cái quy định đó, như vậy Hàng Long giả đại nhân cũng có quyền lợi làm chủ nhân của người!" Tế ti hai tay vương ra: "Việc này, Giáo Đình chỉ sợ không thể che chở cho người!"

"Chính là, Thần Thánh giáo đình không thừa nhận loại quy định dã man này mà!" Nhượng Lan gấp đến độ dậm chân.

"Không thừa nhận cũng không có nghĩa là phản đối, trên thế giới bất luận quy định nào hình thành đều có nguyên nhân của nó, Giáo Đình cũng không thể can thiệp toàn bộ? Người là 1 Mục Sư, người nên biết cảm ơn là 1 trong những thứ quan trọng của giáo đình!" Tế ti nói: "Nhượng Lan Mục Sư, kỳ thật thay đổi góc độ nhìn nhận, người hắn là phải cảm thấy vinh hạnh. Hàng Long giả là nhân tài ngàn năm khó gặp, trên thế giới có bao nhiêu người khát vọng đi theo hắn, người khác hâm mộ người còn không kịp, người như thế nào lại cự tuyệt !"

"Hâm mộ?" Nhượng Lan thật sự không thể tưởng nổi, sẽ có người nào muốn hâm mộ 1 nô lệ.

Đúng vào lúc này, trong phòng tắm truyền đến tiếng Lạc Phi quát tháo: "Nhượng Lan, Nhượng Lan, lấy cho ta cái khăn tắm!"

"Còn không mau đi! Chủ nhân của người gọi người đó!" Tế ti lập tức đưa một cái khăn tắm cho Nhượng Lan, sau đó dùng sức đẩy 1 cái: "Thiệt là, 1 chút

quy củ cũng không hiểu!"

"Thần a, cứu mạng ta đi!" Nhược Lan tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Tắm Rửa.

Bị nhốt trong Long Huyệt 7,8 năm, chỉ uống nước tuyết tan với nước mưa, đôi khi còn không có nước để uống thì làm sao Lạc Phi dám nghĩ đến tắm rửa.

Phòng tắm chuyên dụng của Tế Tự đã thỏa mãn nguyện vọng của hắn, đồng thời cũng cho hắn một kinh hi.

Lúc Lạc Phi đi vào phòng tắm, đầu tiên chứng kiến bồn tắm lớn màu tuyết trắng, cùng với nhiệt khí bốc lên trong bồn tắm, lòng của hắn kích động: kẻ có tiền thực biết hưởng thụ a! Nguyên lai bồn tắm rửa của bọn họ đều xinh đẹp như vậy!

Cự đại bồn tắm, nước ấm nhiệt độ không cao không thấp, vừa vặn bốn mươi tám độ. Lạc Phi cởi quần áo nát ra, cẩn cẩn dục dục tiến vào bồn tắm, dương dương tự đắc ngã lưng dựa vào bồn tắm, hắn nhin không được rên rỉ một tiếng.

Nguyên lai còn có thể hưởng thụ như vậy, trước kia xem như sống uống rồi!

Nước ôn hòa, bọt tắm cảm giác là thư sướng, tâm Lạc Phi dần dần yên tĩnh trở lại.

Để nhui dù sao cũng là để nhui, Lạc Phi vẫn chưa thích ứng thân phận mới, hoặc nói là hắn đối với thân phận giả anh hùng của mình cảm thấy bất an. Bởi vậy trong hoàng cảnh yên tĩnh của phòng tắm, nước ấm làm hắn cảm giác thư sướng, Lạc Phi suy nghĩ về cục diện hiện tại, cũng vì cuộc sống sau này suy nghĩ.

Làm anh hùng mới có lợi, tắm nước nóng miễn phí là không cần phải nói, còn có thức ăn miễn phí, thậm chí ở Khó Kỳ trấn lấy mấy bộ quần áo mới cũng không cần trả tiền.

Không đến 1 giờ, Lạc Phi đã tràn ngập sung sướng trong cảm giác ấm anh hùng.

Bởi vậy anh hùng là khẳng định phải làm, mấu chốt là làm như thế nào không bị hoài nghi, mới có thể có được càng nhiều chỗ tốt.

Làm anh hùng cần rất nhiều điều kiện, Lạc Phi biết mình phải chuẩn bị trên rất nhiều phương diện. Tỷ như anh hùng đều rất dũng cảm, thấy chết không sòn, mà hắn lại rất sợ chết. Cũng may việc hắn quyết mộng trước mặt cường đạo không bị thôn dân phát hiện, về phần Nhược Lan nói hay không, hắn còn không dám khẳng định.

Làm anh hùng điều kiện thứ hai là thực lực cường đại, Lạc Phi đồng dạng cũng chưa chuẩn bị. Lạc Phi đã thấy qua tràng cảnh cao thủ luận võ, hắn biết mình trước mắt tuy lực lượng rất lớn, hai tay có thể giơ lên vật nặng hơn hai ngàn cân, nhưng cũng không phải cao thủ, nhiều nhất là đại lực sĩ.

Long uy có lẽ là một lựa chọn tốt. Hôm nay, Lạc Phi lần đầu tiên sử dụng long uy, lại dọa lui mấy trăm cường đạo, có thể thấy được Long uy rất có lực uy hiếp đối với nhân loại. Bất quá long uy dù sao cũng chỉ là một loại khí tức, cũng không phải là vũ kỹ hoặc là ma pháp có thể dùng để giết người, hù chết vài con chim bay cá nhảy có lẽ có thể làm được, nhưng là hù chết địch nhân thì chưa chắc.

Hôm nay, Lạc Phi một hơi đem tất cả Long uy chính mình tích lũy mấy ngày nay 1 hơi dùng hết, bây giờ ngay cả 1 đứa trẻ cũng không hù nổi nữa.

Bởi vậy long uy chỉ có thể là một loại uy hiếp, giả vờ giả vịt, vì chính mình tăng thêm một tia thần bí mà thôi.

Đã không chuẩn bị làm anh hùng thực chất, vậy thì chỉ có thể làm giống bề ngoài của anh hùng thôi.

Y phục hoa lệ, trang bị vũ khí hoàn mỹ dễ giải quyết, Lạc Phi chưa từng có nhiều tiền như vậy, hơn bốn trăm từ kim tệ, cũng đủ cho hắn ăn mặc uy phong lẫm liệt.

Lạc Phi còn nghĩ tới thần thái anh hùng, ngữ khí nói chuyện, còn có phong cách làm việc. Những thứ này đều không có tham chiếu, nội tâm Lạc Phi trong cũng không có hình tượng cụ thể để bắt chước. Bất quá hắn biết rõ, vừa rồi mình làm rất kém, không nên chỉ vì cái trước mắt như vậy.

Tối thiểu nhất, sau này đòi tiền không nên chảy nước miếng a.

Không có tham chiếu không là vấn đề, Lạc Phi tin tưởng chỉ cần siêng năng tập luyện, khí chất anh hùng sẽ có.

Mà Lạc Phi định dùng đến 1 người để thực hành, chính là tam cấp Mục Sư Nhực Lan đáng thương a.

Bởi vậy Lạc Phi kêu Nhực Lan vào phòng tắm, hẳn không phải thật sự thiếu khăn tắm, trên thực tế hẳn từ trước tới nay tắm chưa bao giờ dùng khăn tắm, hẳn muốn là để cho người khác biết rõ, hẳn có thực lực để cho tam cấp Mục Sư phải làm tùy tùng.

Trong truyền thuyết Anh hùng có rất nhiều tùy tùng, hẳn hiện tại có một, tương lai còn sẽ có rất nhiều.

Nhực Lan Đáng thương mới mười mấy tuổi, chưa từng thấy qua nam nhân nào ngoại trừ phụ thân, hôm nay lại phải đem khăn tắm cho 1 nam nhân, thân kinh yếu ớt của nàng sắp hồng mắt.

Mặc dù là lấy lùi làm tiến, nhưng lúc Nhực Lan đẩy cửa vào là thấy được 2 cái khăn tắm, không khỏi giật dử: "Cái này... Đây không phải là khăn tắm sao?"

Kỳ thật Lạc Phi sớm đã thấy được, chỉ bất quá hẳn không có có ý thức được mảnh vải trắng muốt đó là khăn tắm, cái đó và cái đen sì hẳn sử dụng trước kia không thể so sánh nổi. Bất quá, Lạc Phi tự nhiên sẽ không thừa nhận chính mình kém kiến thức, hẳn còn muốn giả mạo Hàng Long giả tôn quý mà .

"Ta đương nhiên biết rõ đó là khăn tắm, nhưng là ta muốn chính ngươi lấy." Nằm trong bồn tắm, Lạc Phi bắt chước theo ngữ khí của quý tộc khiên trách: "Làm nô lệ, lúc chủ nhân tắm rửa mà không ở một bên phục thị, quả kỳ cục . Nhanh cầm khăn tắm tới đây, đừng bóp lưng cho bản chủ nhân!"

Nhực Lan hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa là nằm co quắp té trên mặt đất: không thể nào, đám lưng cho 1 nam nhân đang tắm?

Nhực Lan đột nhiên phát hiện, chính mình đi vào một cái tuyệt địa, ở ngoài cửa, là lời lẽ chính nghĩa của Tế ti, ở trong này, là lời nói “cường đại” đến không thể tưởng tượng nổi của Hàng Long giả, năng lực của nàng căn bản không cách nào kháng cự yêu cầu của hai người. Chẳng lẽ thật sự phải khuất nhục xoa bóp lưng cho tên ác ôn này?

Thời khắc mấu chốt, những điều Nhực Lan được giáo dục đã giúp nàng. Thần Thánh giáo đình đối với nữ Mục Sư luôn dạy khiêm tốn và nhường nhịn là quan trọng nhất, rồi mới đến thực lực ma pháp cùng lý luận thần học. Mười mấy năm qua, tính cách Nhực Lan rất nhu nhực, chưa từng có cùng người khác phát sinh xung đột, vì thế đã từng nhiều lần được đạo sư tán dương.

Nhận mệnh a, ai bảo cái tên ác ôn này là ân nhân cứu mạng của mình, mà tên ác ôn hết lần này tới lần khác lại chấp nhất truyền thống người man rợ!

Nhực Lan tuyệt vọng, rốt cục cũng tiếp nhận thân phận nô lệ.

Làm nữ nô lệ, lấy khăn tắm cho chủ nhân cũng không phải chuyện mất mặt. Khăn tắm thôi mà, chỉ cần nhắm chặt hai mắt, thì cũng không thấy những thứ không nên thấy .(^.^)

Nhực Lan vì chính mình tìm được một chút an ủi.

Cẩn rằng một cái, Nhực Lan cầm lấy tấm kỳ khăn, nhắm mắt lại hướng bồn tắm lớn bên cạnh đi tới.

"Đừng động tay động chân, ta trong này!" Lạc Phi đối với biểu hiện của Nhực Lan rất không hài lòng: "Ta là Cự Long sao? Ta cũng không ăn người, cần gì nhắm mắt lại? Yên tâm, loại người “bình địa” như ngươi, ta một điểm hứng thú cũng không có."

Nhực Lan chưa trải sự đời, lại lớn lên trong khuôn khổ, bởi vậy đến vài giây sau mới có phản ứng, lập tức giận tới mức toàn thân run rẩy.

Cho tới nay, Nhực Lan đều tự nhận mình là 1 cô gái xinh đẹp, da thịt tuyết trắng, khuôn mặt tinh xảo, thanh âm ôn nhu, dáng người cân xứng, trong thần thánh học viện còn được bầu là hoa khôi, người theo đuổi vô số kể. Duy nhất không được hoàn mỹ đúng là bộ ngực của nàng hơi bị “bằng phẳng”, nhưng cũng không phải Thái Bình, vẫn lồi lõm mà.

Kỳ thật đó cũng không phải chỗ thiếu hụt gì, bởi vì Nhực Lan còn ở vào giai đoạn phát dục, tương lai nhất định sẽ có chỗ đột phá. Huống chi trong suy nghĩ của 1 số người, dáng người như vậy càng có vẻ hoạt bát đáng yêu. Nhưng mà Lạc Phi cái tên ác ôn này lại hai lần coi đây là cớ cười nhạo nàng, làm tâm thần của nàng lần nữa chịu đã kích.

Nữ nhân rất kỳ quái, có khả năng chịu đựng rất lớn, nhưng có việc họ không thể chịu được đó là nam nhân nói họ xấu.

Đặc biệt như Nhực Lan có thể coi là xinh đẹp, tự càng thêm không thể chịu nổi Lạc Phi cười nhạo .

"Ngươi!" Có lẽ là phần nộ, hoặc có lẽ là nguyên nhân khác, Nhực Lan lại vô ý thức mở to mắt.

Khi mở mắt ra, Nhực Lan cũng không nhắm lại, hơn nữa khoe miệng nổi lên một tia mỉm cười đắc ý.

Hắc, quả thực quá tối.

Nước trong bồn tắm lớn hôm nay bị thân thể Lạc Phi ngâm, lại đục ngầu triệt để mất đi độ trong suốt. Vốn Nhực Lan còn đang lo lắng, chính mình

không nghĩ qua là phải chứng kiến một ít thứ nên thấy, hiện tại nàng yên tâm, nước đục ngầu như vậy, chỉ cần Lạc Phi không đứng lên, nàng cái gì cũng nhìn thấy.

Cái tên ác ôn này, ít nhất một năm không có tắm rửa a!

Nhược Lan đã đoán sai, Lạc Phi sao lại một năm không có tắm rửa, hẳn đã hơn tám năm không có tắm rửa.

"Mở to mắt rồi à!" Lạc Phi đắc ý đập vỗ ngực: "Cơ thể rất cường tráng, cả đời ngươi chưa chắc được nhìn thấy."

"Vâng, đích thật là thân thể trăm năm khó gặp!" Nhược Lan cố nén cười, chứng kiến thảm trạng của Lạc Phi, tâm lý của nàng cũng cân bằng hơn.

"Biết rõ là tốt rồi!" Dế nhũi chính là dế nhũi, cũng không có nghe ra trong lời nói của Nhược Lan có cái gì không đúng. Lạc Phi đã hoàn toàn vui đầu sấm vai Hàng Long già: "Àn, ngươi rất may mắn, chủ nhân ta là một Hàng Long già trên thế giới trăm năm khó gặp. Chỉ cần ngươi làm tốt, ta sẽ không bạc đãi ngươi, cũng sẽ không đem ngươi đi bán, dù là bọn buôn lậu nô lệ mua ngươi 15 kim tệ ta cũng không bán."

"Phù phù!" Nhược Lan lòng té ngã trên đất.

Thần a, người nghe xem tên ác ôn này nói gì a! 15 kim tệ, chẳng qua là giá cả của nữ bộc bình thường, cái này ác ôn lại dùng để định giá 1 tam cấp Mục Sư!

"Thật sự là bất cân!" Lạc Phi càng không hài lòng: "Nước ấm thật tốt, ngâm trong này thật thoải mái, ngươi còn không dám bóp lưng cho ta, nếu không thì thế này vậy, ngươi chà lưng cho ta."

"Oa!" Vừa mới đứng lên Nhược Lan lại ngã xuống, hơn nữa còn ngồi chồm hổm trên mặt đất nôn mửa liên tục.

Trời ạ!

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Gian Thương.

Người ưu nhả mà cùng 1 tên dế nhũi ở chung 1 chỗ là 1 sự tình vô cùng buồn bực, đặc biệt là cùng tên dế nhũi Lạc Phi cùng một chỗ, quả thực là thống khổ.

20 phút chỉ ngắn ngủi như một cái chớp mắt, nhưng đối với Nhược Lan mà nói, trong cái phòng tắm này 20 phút, quả thực chính là hai mươi năm, nàng có lẽ đã chết lạng, lấy khăn tắm chà lưng cho Lạc Phi 1 cách máy móc, lỗ tai cũng bị Lạc Phi tra tấn.

Nếu như khăn tắm này là 1 thanh chùy thủ, Nhược Lan không chút do dự đâm vào tim Lạc Phi, nàng rốt cuộc chịu đựng không nổi, nghĩ đến việc sau này mỗi ngày đều bị tra tấn như vậy, Nhược Lan cơ hồ muốn điên lên.

Cũng may, cực khổ cuối cùng cũng kết thúc, sau khi Nhược Lan cạo sát lưng Lạc Phi ra hơn 1 cân bùn, dế nhũi rốt cuộc cũng cảm thấy hài lòng, mặc quần áo vào, cảm thấy mỹ mãn đi ra....

Trước khi đi, Lạc Phi áy náy nhìn một chút bề tắm đen sì, sau đó chỉ chỉ vào cái vòi sen: "Nước trong này tương đối sạch sẽ, chỉ là hơi lạnh, lấy miếng gỗ ra, nước sẽ chảy ra. Đồ chơi này thật tốt, ngươi trước kia từng thấy chưa? Hắc hắc, đi theo bản chủ nhân hôn, mỗi ngày đều hảo hảo hưởng thụ a!"

Lạc Phi rời đi, Nhược Lan đặt mộng ngồi xuống thở gấp.

Thô tục có thể nhẫn nại, nước đầy bồn cũng có thể nhẫn nại, duy chỉ có thứ làm cho Nhược Lan không thể chịu đựng được chính là mục quang Lạc Phi. Trên thế giới tại sao có thể có loại người như vậy, rõ ràng cái gì cũng đều không hiểu, lại cứ muốn giả bộ cái gì cũng biết, nhưng lại có sức mạnh cực đại. Càng thêm có nỗi giận là mục quang nhìn trên người mình, rất là bình thản giống như là đang nhìn 1 tấm gỗ không có sinh mạng, không hề xuất hiện chút tình cảm nào.

Ngẩng đầu nhìn tấm kính trong phòng tắm, trong đó rõ ràng là một đại mỹ nhân xinh đẹp hoạt bát, vì sao tên dế nhũi này lại xem nhẹ a ?

Bởi vì đưa khăn tắm, Nhược Lan không thể tránh khỏi cùng Lạc Phi tiếp xúc thân thể. Tuy nhiên Lạc Phi giống như lần đầu tiên được người ta phục dịch tắm rửa, nhiều ít có chút không được tự nhiên, lúc Nhược Lan chà xát sau lưng, lúc này Nhược Lan mới cảm nhận được phản ứng của thân thể Lạc Phi.

Được Nhượng Lan-người tự nhận rất xinh đẹp chà lưng, Lạc Phi lại không chút phản ứng.

Không thể nào, chẳng lẽ thật sự như Lạc Phi nói, trong lòng hán Nhượng Lan căn bản không tính là một mỹ nhân, hán đối Nhượng Lan một điểm hứng thú đều không có?

Hoặc là, Lạc Phi sinh lý có vấn đề?

Xuất phát từ tự tôn, Nhượng Lan tình nguyện tin tưởng là sinh lý hán có vấn đề.

Nhượng Lan lòng tự trọng đã bị đã kích tan tành.

Nàng có thể tiếp nhận thân phận nữ nô lệ, dù sao nàng chỉ là một Mục Sư nhỏ, còn là một cô nhi không nơi nương tựa, Tề Ti nói không sai, làm nô lệ Hàng Long giả cũng không tính là ủy khuất. Chính là mặc dù làm nô lệ, cũng muốn làm một cái nữ nô lệ xinh đẹp làm cho chủ nhân say mê, nhưng Nhượng Lan thật sự nhẫn nhịn không được việc Lạc Phi đối với nàng không đếm xỉa.

Bị xem nhẹ đã làm Nhượng Lan phát điên, mà Lạc Phi thậm chí còn xem nhẹ tính tình Nhượng Lan, đây quả thực làm cho Nhượng Lan nổi điên.

"Đúng vậy, hán nhất định là sinh lý có vấn đề." Nhượng Lan chỉ có thể tự an ủi.

Tuy nhiên Nhượng Lan đích xác rất muốn tắm rửa, nhưng là nàng thật sự không dám tắm trong nơi Lạc Phi vừa tắm qua. Bất quá Nhượng Lan cũng không còn ý định lập tức đi ra ngoài. Phòng tắm rất yên tĩnh, có thể trốn bao lâu hay bấy lâu, nếu như đi ra ngoài, quý mới biết được cái tên chủ nhân ác ôn kia còn muốn nàng làm cái gì.

Bởi vậy Nhượng Lan yên lặng, hơn một giờ sau mới chuẩn bị đi ra.

Đẩy cửa ra 1 khe hở, nhìn ra bên ngoài không có 1 bóng người. Nhượng Lan thở dài một hơi, xem ra tên ác ôn đã bị Tề ti dẫn đi tham gia nghi thức hoan nghênh. Giờ phút này trong tiểu viện im ắng, ánh mắt Nhượng Lan sáng ngời.

Thà rằng bị tiếng xấu, còn hơn cùng với cái tên ác ôn này cùng một chỗ.

Nghĩ tới đây, Nhượng Lan lập tức rón ra rón rén rời đi phòng tắm, đẩy cửa sau ra, đi vào trong 1 cái hẻm nhỏ. Phi thường hồi hộp, trên đường đi không có gặp được người nào. Dọc theo hẻm nhỏ đi được bảy tám chục mét, phía trước rộng mở, đã đi tới đường lớn của Khố Kỳ trấn.

Vừa mới bị đạo tặc cướp sạch, các thôn dân còn đang bối rối. Gia đình người chết khóc sụt sùi, người bị thương thì than thở, có nhiều người tụ tập trong quảng trường nhỏ, tìm kiếm trong 10 chiếc xe tang vật đồ vật của mình. Tiếng ồn ào không dứt bên tai, bởi vì tài vật đều để hỗn tạp cùng một chỗ, rất nhiều thứ không rõ nguyên chủ nhân là ai, tất cả mọi người đều tranh đoạt.

Nhượng Lan vốn định thừa dịp nhiều người chuẩn đi, chính là vừa đi vài bước, bị một đám người hấp dẫn.

"Lão bản, đây là lân phiến Xuyên Sơn Giáp tốt nhất, một khối một ngân tệ, không thể bán thấp hơn!" Một thanh niên toàn thân đều là quần áo mới đang cùng thương nhân cò kè mặc cả: "Người xem, trứng Liệt Hỏa Điều chính là bảo bối khó được, tổng cộng hai mươi sáu cái, một trăm ba mươi kim tệ. Mặt khác, những cây tất tiết thảo này, đều bán được trong khách sạn lớn, những thứ còn lại tiện nghi người, tính năm kim tệ một cân."

Người tuổi trẻ đại khái hai mươi hai hai mươi ba gì đó, thân cao một mét bảy tám, mày rậm mắt to, mũi thẳng mồm vuông, khuôn mặt tiểu bạch kiếm. Phối hợp thêm quần áo mới, dù là trong thành thị lớn cũng là đối tượng say mê của vô số thiếu nữ.

Nhưng mà, tên gia hỏa này nói chuyện cùng bề ngoài của hán không hề xứng, hán nói chuyện là nước miếng tung bay, hai tay kích động quơ quơ, hoàn toàn là một thương nhân khôn khéo, hơn nữa là một tên tính toán chỉ li, là thương nhân khôn khéo đến giáo hoạt.

Bất quá, khiến cho Nhượng Lan chú ý cũng không phải là bề ngoài của người tuổi trẻ, mà là 2 bao y phục dưới bàn chân hán.

Nhượng Lan liếc mắt là nhận ra, 2 cái này là của tên ác ôn Lạc Phi, trong đó còn có bao lưng của mình nữa. Mà những thứ người tuổi trẻ đang bán Nhượng Lan cũng biết, những kia toàn bộ đều là nàng cùng Lạc Phi thiên tâm vạn khổ từ trong núi mang ra.

Cái bao của tên ác ôn như thế nào lại giao cho người trẻ tuổi này, chẳng lẽ là ác ôn bị cướp?

Mang lòng hiếu kỳ, Nhượng Lan đi tới.

Giờ phút này, tất cả hàng hóa cũng đã kiểm tra xong, lại không ai bỏ tiền mua. Nguyên nhân rất đơn giản, người tuổi trẻ ra giá rất cao. Không thể phủ nhận, những hàng hóa này đều là tinh phẩm khó gặp, cho dù là một cái mạo hiểm đoàn xâm nhập Fanors một tháng, cũng chưa chắc săn được nhiều như vậy.

"Tiền sinh, gần đây chỗ này không yên bình, bởi vậy chúng tôi mới nguyên ý dùng giá so với thị trường cao hơn 20% giá để thu mua người tất cả hàng hóa." Một cái thương nhân mặc quần áo trắng mặt lộ vẻ khó khăn nói: "Giá tiền của người ra rất cao, chúng ta thật sự không cách nào đáp ứng, chúng ta có thể không kiếm tiền, nhưng cũng không thể để mình bị lỗ a?"

"Các người đừng hòng gạt ta, các người khi ta là đứa ngốc à, các người bị lỗ tiền?" Người tuổi trẻ rất lão luyện cầm lấy một khối lân phiến Xuyên Sơn

Giáp: "Loại lân phiến này là tài liệu pha chế thuốc, một khối tịu có thể bán được năm ngàn tệ, ta bán đồ chưa thành phẩm nên chỉ lấy 1 ngàn tệ, còn quý sao?" Sờ sờ hai con sói con: "Còn có đây là song bào thai Ma Lang, còn chưa đầy tháng, thích hợp thuần hóa nhất. Một trăm kim tệ một đầu mua về, không đến hai năm có thể trưởng thành nhất giai Ma Lang, có thể phun lửa. Bảo bối như vậy nếu như bán cho quân đội làm chiến thú, ít nhất cũng phải một ngàn kim tệ a? Ta là không có thời gian, nếu không ta thà rằng chính mình nuôi."

Bạch y thương nhân phản bác nói: "Người nói là giá cả bảy tám năm trước, hiện tại Xuyên Sơn Giáp đã có thể thuần dưỡng, giá cả giảm mạnh, trước mắt 1 cái lân phiến chỉ bán được 1 đồng tệ, cao lắm cũng là sáu đồng tệ. Người muốn một ngàn tệ, giá cả cao hơn mười lần!"

"Xuyên Sơn Giáp thú đã chăn nuôi được sao?" Người tuổi trẻ hiển nhiên không biết chuyện này, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc, ngẩng đầu muốn từ trong đám người tìm kiếm đáp án. Đột nhiên, người tuổi trẻ chứng kiến Nhược Lan, nhãn tình sáng lên nói: "Nhược Lan, người cho ta biết Xuyên Sơn Giáp con người có thể chăn nuôi rồi sao?"

Nhược Lan rất là ngạc nhiên: "Di, làm sao người biết tên của ta?"

"Nói nhảm, ta là chủ nhân của người, đương nhiên biết rõ tên của người." Người tuổi trẻ trừng mắt, không hài lòng nói: "Tắm rửa mà thôi, lâu lắc, nữ nhân chính là phiền toái!"

"A... Là người!" Nhược Lan trừng to mắt, miệng mở ra thật lâu không cách nào khép lại.

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Thương Nhân Thành Tín.

Nếu như nói lần đầu tiên Lạc Phi cùng Cự Long từ trên trời giáng xuống gây cho Nhược Lan chính là rung động, như vậy lúc này đây gây cho Nhược Lan đúng là choáng váng.

Tuy sức tưởng tượng của Nhược Lan phong phú, cũng không nghĩ tới một giờ trước còn râu ria xồm xàm, sau 1 giờ tắm rửa, cạo râu, thay quần áo mới, lại thần kỳ biến thành một suất ca!

Thật bất khả tư nghị a, chẳng lẽ đây là chân diện mục của hắn?

Nhược Lan lần nữa xác nhận, thanh âm kia, dáng người đích xác cùng tên ác ôn mấy ngày nay không ngừng tra tấn nàng giống nhau như đúc. Đặc biệt ánh mắt kia, đảo qua đại mỹ nữ Nhược Lan mà 1 chút nóng bỏng cũng không có.

Không sai, đây thật là Lạc Phi!

"Ta đang hỏi người, người không có nghe sao?" Lạc Phi nóng lòng đòi hàng hóa thành kim tệ, bởi vậy đối với Nhược Lan đang do dự phi thường bất mãn.

"A... Là như vậy, đích xác là có người thành công chăn nuôi được Xuyên Sơn Giáp, giá lân phiến Xuyên Sơn Giáp trên thị trường đích xác giảm xuống rất nhiều."

Nếu như là người khác, Nhược Lan nhất định nói cho hắn biết, con người tuy có thể chăn nuôi Xuyên Sơn Giáp tuy nhiên giá cả lân phiến từ thú được nuôi cùng hoang dại là không cách nào so sánh được. Nhưng đây là Lạc Phi, Nhược Lan lựa chọn quên đi. Đối với cái tên bắt mình làm nô lệ, điên cuồng tra tấn chính mình, còn xem nhẹ sự xinh đẹp của mình, Nhược Lan rất muốn nhìn thấy hắn thất vọng.

"Tại sao có thể như vậy? Ma thú có thể nuôi dưỡng, thợ săn ma thú chẳng phải chết đói hết sao?" Lạc Phi thất vọng, ừ ừ nói: "Được rồi, như người nói, lân phiến sáu đồng tệ. Những vật này, người đừng nói cho ta biết, Liệt Hỏa Điều và Ma Lang cũng có thể nuôi thuần dưỡng a?"

Kế tiếp chính là một phen kịch liệt cò kè mặc cả, tuy Lạc Phi trước kia là tên Thập Hoang Giả, đối với giá cả cũng biết chút ít, nhưng dù sao đã qua 8 năm, cũng không nắm bắt được giá cả thị trường, hơn nữa bạch y thương nhân khua môi múa mép như thần, giá cả cuối cùng cũng theo ý của tên thương nhân.

Năm sáu phút sau, sơ bộ đạt thành hiệp nghị, bạch y thương nhân dùng tám trăm kim tệ mua tất cả hàng hóa của Lạc Phi. Tuy cũng là một khoản tiền lớn, nhưng là xa xa không bằng giá Lạc Phi mong muốn, bởi vậy rất uể oải.

Lúc giao dịch sắp thành công, hắc Y lão giả bên cạnh đột nhiên mở miệng nói: "Tiểu huynh đệ, ta ra hai ngàn kim tệ."

Tất cả mọi người kể cả Nhược Lan và Lạc Phi đều cho là mình nghe lầm.

Hàng hóa của Lạc Phi tuy chất lượng thượng thừa, nhưng là tổng giá trị chỉ khoảng 1200 kim tệ, thương nhân buôn bán ma thú, có thể có 30% lợi nhuận cũng là khả quan rồi. Mà lão giả ra giá hai ngàn kim tệ, vô luận là bán ở đâu đều là lỗ tiền.

Lạc Phi cũng biết mình buôn bán đã chiếm tiện nghi, bởi vậy một giây đồng hồ cũng không do dự, hai tay đem hàng hóa đưa lại: "Thành giao!" Nói xong còn lo lắng lão giả đổi ý, bổ sung nói: "Tất cả mọi người là thương gia, chú ý chính là chữ tín, hắc hắc."

"Đương nhiên, Tô Khắc thương hội từ trước đến nay đều nói là làm. Ta là tổng quản Tô Khắc thương hội phân bộ Andorra-Mori, đã buôn bán hơn bốn mươi năm, còn chưa từng có thất tín bao giờ." Mori mỉm cười, đồng hàng hóa trên mặt đất còn chưa liếc qua đã nói: "Bất quá tiểu huynh đệ, nếu muốn đạt thành vụ giao dịch này, còn phải thêm 1 điều kiện phụ."

"Điều kiện phụ?" Lạc Phi lập tức cảnh giác.

Mori chỉ vào cái túi tiền bằng da gấu của Lạc Phi nói: "Tiểu huynh đệ, đồ vật bên trong, ta cũng muốn mua."

Thứ trong cái túi tiền da gấu là 400 từ kim tệ. Vừa rồi, Lạc Phi từng xuất ra vài từ kim tệ, dùng để đổi kim tệ với thương nhân, chỉ tiếc loại trao đổi này mọi người chưa từng làm qua, không biết tỉ giá chính xác, nên không có giao dịch.

"Không có vấn đề, bất quá tỉ lệ..." Nguyên lai là điều kiện này, Lạc Phi thở dài một hơi, hần vốn không định đổi.

"Theo tỉ lệ mà ngươi nói, một từ tệ đổi 25 kim tệ." Mori tuổi tuy lớn, làm việc cũng rất sáng khoái: "Chỉ vậy thôi, có bao nhiêu từ kim tệ, ta muốn tất cả."

"Tổng cộng ba trăm tám mươi bốn từ tệ." Số lượng từ kim tệ, Lạc Phi đã kiểm kê qua vô số lần: "1 từ tệ đổi 25 kim tệ, tổng cộng là..."

Mori hào phóng khoát tay chặn lại: "Cho ngươi một vạn kim tệ, thêm những hàng hóa này, tổng cộng một vạn hai ngàn kim tệ."

"Lão tiên sinh, ngươi nói là sự thật?" Đối phương quá hào phóng, Lạc Phi không có ý tứ, gãi gãi đầu nói ra: "Ngươi đã sáng khoái như vậy, ta cũng không thể cho ngươi bị lỗ a. Tốt như vậy, cho ta cái chiết khấu, tính cả những hàng hóa này, tổng cộng một vạn một ngàn chín trăm chín mươi lăm kim tệ."

Mori đắc ý nói: "Tô Khắc thương hội làm gì có việc bị lỗ? Tiểu huynh đệ, nói thật cho ngươi biết, những từ tệ này là hơn ba nghìn năm trước nằm vương triều Merl đã từng sử dụng qua, truyền lưu cho tới hôm nay, đã có giá trị văn vật. Nếu như tính toán theo giá cả kim chúc, một từ tệ cùng lắm là đổi hơn hai mươi kim tệ. Nhưng là có người mau của chúng ta những từ tệ này, hiện đang mua với số lượng lớn, người ta đưa tỉ lệ lên tới 1 từ tệ đổi 50 kim tệ!"

Tất cả mọi người hít vào một hơi khí lạnh, đều dùng ánh mắt hâm mộ chăm chăm vào Mori, quá may mắn, trong chốc lát công phu buôn bán lời hơn một vạn kim tệ.

Mori nói xong, khoe miệng mang theo một tia mỉm cười giữ kín như bưng, nhìn không chuyển mắt vào Lạc Phi. Hần sờ dĩ dám ở nơi này nói vậy là có chỗ dựa, tự nhiên là yên tâm, hần không lo lắng Lạc Phi đổi ý.

Nhược Lan nhìn có chút há hê, năng đối với Lạc Phi có chút minh bạch, tên tham tài này chắc chắn sẽ đổi ý, nói như vậy nhất định sẽ cùng Tô Khắc thương trở mặt.

Tô Khắc thương hội dễ trêu sao? Nhược Lan cũng không quen biết người của Tô Khắc thương hội nhưng cũng biết 1 ít về Tô Khắc thương hội, đây chính là thương hội lớn nhất của Andorra, cơ hồ tại tất cả thành trấn đều có phân bộ của bọn họ, hộ vệ đoàn ở tổng bộ có hơn ngàn người. Mori nói rất đúng, Tô Khắc thương hội trong lúc buôn bán có tiếng là giữ chữ tín, bất quá bọn hần cũng rất bá đạo, đã chọn người buôn bán thì không cho phép người khác nhúng tay, nếu không nghe lời thì sẽ bị Tô Khắc thương hội nghiêm khắc trả thù. Vừa nghe thấy Mori mở miệng, những thương nhân ma thú khác lập tức cảm miệng, đây là biểu hiện của thực lực a.

"tỉ lệ 1:50!" Quả nhiên, Lạc Phi vừa nghe liền choáng váng.

"Tất cả mọi người là thương gia, chú ý chính là chữ tín, hắc hắc!" Mori gian xảo cười, dùng lại câu của Lạc Phi mới nói, sau đó lạnh lùng nhìn Lạc Phi, chờ đợi hần trả lời.

"Đúng, người làm ăn, chữ tín đệ nhất!" Những người khác cũng phụ họa theo.

Đây là lòng người, đã không thể có lợi, như vậy xem người khác bị hại để tìm kiếm cân đối tâm lý a.

Lạc Phi nhắm mắt, hai tay che túi tiền, cơ thể kịch liệt run rẩy. Mỗi người cũng nhìn ra được, Lạc Phi nhất định là hối hận, chênh lệch giá hơn một vạn kim tệ đó, cũng đủ một người có cuộc sống xa xỉ nhiều năm.

Chính là vài giây đồng hồ sau, Lạc Phi lại thở một hơi dài nhẹ nhõm, trong ánh mắt chăm chú của mọi người tháo túi tiền xuống đưa cho Mori: "Thành giao, kiểm hàng rồi trả thù lao a." Nói xong câu đó, Lạc Phi cúi đầu xuống, rút cuộc không đành lòng nhìn túi tiền lần nữa.

Mori cười tủm tỉm hỏi: "Tiểu huynh đệ, ngươi đã nghĩ kĩ."

Không nghĩ tới Lạc Phi lại rất điềm nhiên, giống như không có gì nói: "Cái này có cái gì có thể tưởng tượng, nam nhân sao, nói lời giữ lời, đã giá cả là ta định, chỉ cần ngươi không đổi ý, giao dịch muốn tiếp tục!"

Lần này, đến phiên Nhược Lan kinh ngạc: cái tên ác ôn này cũng có bộ dáng nam nhân a!

"Sảng khoái!" Mori nhận tình sáng lên, từ trong lòng ngực lấy ra một miếng kim chước có tiêu chí của Tô Khắc thương hội đưa cho Lạc Phi: "Lạc Phi tiên sinh, từ nay về sau, ngươi chính là khách úy của Tô Khắc thương hội chúng ta, sau này vô luận ngươi cần cái gì, chỉ cần cầm cái thẻ này đến phân bộ của Tô Khắc thương hội mua sắm, chúng ta sẽ dành giá cả ưu đãi cho ngài." Bởi vì nhân phẩm của Lạc Phi, Mori đổi giọng xưng hô Lạc Phi là tiên sinh.

Khi nói chuyện, hai đại hán vạm vỡ khiêng 1 cái thùng gỗ tới.

Mori mở ra, trong mặt dĩ nhiên là 1 rương đầy kim tệ: "Lạc Phi tiên sinh, đây là một vạn kim tệ, mời ngươi đếm a."

Lạc Phi chưa từng có nhiều kim tệ như vậy, con mắt lập tức sáng lên, hô hấp cũng nhanh hơn gấp bội. Bất quá Lạc Phi cũng không có vàng đầu, mà là chăm chú nói: "Như thế nào chỉ có một vạn a?"

"Lạc Phi tiên sinh, theo ta quan sát, ngoại trừ vị nữ bộc xinh đẹp này, ngươi cũng không có tùy tùng nào khác a." Mori cười nhìn Nhược Lan: "Đây chính là 1 rương kim tệ, ngươi cũng không thể tiêu cô nương cả ngày xách theo nó chứ. Mặt khác, mang theo đại lượng kim tệ cũng không đảm bảo an toàn, không phải sao?"

Trên Bang Thác Ô Đại Lục một vạn kim tệ thêm thùng chứa nặng chừng một trăm ba mươi cân. Lấy lực lượng của Lạc Phi hiện tại, có thể rất nhẹ nhàng xách theo những kim tệ này, mấu chốt là thùng thể tích quá lớn, không tiện mang theo.

Lạc Phi cũng không muốn sau này đi đến đâu, đều khiêng theo 1 cái rương lớn, đây không phải là nói với bọn tiểu hầu, cường đạo là ta đây rất nhiều tiền, mau tới cướp hay sao?

Chính là thể tích một vạn kim tệ cùng một vạn hai nghìn kim tệ khác biệt cũng không lớn, Mori vì cái gì trả thiếu 2 nghìn kim tệ?

Thấy Lạc Phi do dự, Mori mỉm cười, xuất ra một quả giới chỉ màu đen nói: "Đây là cái không gian giới chỉ, có thể tích là 2 mét khối, sức nặng chứa được tới đa là 1 tấn. Nếu như ngươi nguyện ý, ta bán cho ngươi giá 2 nghìn kim tệ, thế nào?"

"Không gian giới chỉ?" Người vậy xem kinh hô.

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Không Gian Giới Chỉ.

Cơ hồ tất cả mọi người đều qua không gian giới chỉ, nhưng là nhìn thấy lại không có mấy người.

Lạc Phi cũng đã nghe qua không gian giới chỉ, biết nó là 1 loại Khố Kỳ Rương thu nhỏ, thể tích tuy rất nhỏ, lại có thể chứa khá nhiều, hơn nữa khi mang theo lại không có cảm giác nặng. Một cái Khố Kỳ Rương đã hơn 200 kim tệ, mà 1 cái không gian giới chỉ bán ít nhất cũng ngàn kim tệ, thứ tốt có thể lên tới mấy vạn kim tệ. Bởi vì giá cả rất cao, nên mạo hiểm đội bình thường căn bản không mua nổi, nếu không thì những tên Thập Hoang Giả như Lạc Phi chỉ còn nước chết đói.

Một cái không gian giới chỉ 2 nghìn kim tệ, Mori đích xác cho Lạc Phi giá ưu đãi.

"Cái này... Thật là không gian giới chỉ?" Lạc Phi hiếu kỳ tiếp nhận cái nhẫn, loay hoay trong chốc lát, nói ra: "Làm sao sử dụng?"

"Rất đơn giản, đem không gian giới chỉ trên ngón giữa bàn tay trái đốt thứ 2, xoay ngôi sao theo chiều ngược kim đồng hồ, đồng thời quán thủ 1 ít đầu khí hoặc ma pháp là có thể mở ra phong ấn phân biệt trong không gian giới chỉ, nhiều không gian hình ô vuông xếp song song nhau." Mori giải thích nói: "Phong ấn một khi mở ra, ngươi sẽ là chủ nhân duy nhất của nó, trừ ngươi ra bất luận kẻ nào cũng không thể mở ra. Đem kim tệ hoặc là những vật nặng ngươi muốn mang theo bỏ vào trong đó, chẳng những mang theo thuận tiện, còn an toàn nữa."

Lạc Phi hỏi: "Làm sao mà số lượng ô vuông trong không gian giới chỉ không giống nhau?"

"Cái này chủ yếu dựa vào thực lực cao thấp của chủ nhân thôi, thực lực càng cao, ô vuông càng nhiều." Mori tiếp tục giải thích: "Bất quá xin yên tâm, cho dù là không có ma lực hoặc đầu khí, cũng có thể mở ra 1 ô vuông trong đó, chứa vật phẩm lớn cỡ lẽ có chút khó khăn, nhưng chứa đồng kim tệ này cũng rất dễ dàng."

"Thật vậy sao?" Lạc Phi mừng thầm.

Hai ngàn kim tệ chỉ để mua công cụ vận chuyển hàng hóa, Lạc Phi rất là không nỡ, bởi vì hắn chỉ có một năm thời gian tự do, chỉ cần một nửa số tiền là có thể thuê một phân đội nhỏ lính đánh thuê tới vận chuyển mớ kim tệ này rồi. Nhưng hấp dẫn Lạc Phi chính là không gian giới chỉ, đã muốn làm đại anh hùng, thế nào cũng phải có trang bị như vậy a?

Trong ấn tượng của Lạc Phi, những anh hùng truyền kỳ kia, người nào cũng có không gian giới chỉ, trong không gian giới chỉ của bọn họ tàng trữ bảo vật, tùy thời lấy ra hoặc khoe khoang, hoặc tặng, hoặc là dùng để đả kích địch nhân.

"Ta thử xem." Lạc Phi cẩn thận đeo giới chỉ lên ngón giữa tay trái, nhẹ nhàng xoay ngó sao màu đen.

Lạc Phi trước kia cũng đã tập qua vũ kỹ, tuy bởi vì nguyên nhân thân thể không thể tu luyện được đấu khí, nhưng vẫn hiểu được 1 ít phương pháp vận dụng đấu khí, vì vậy dựa theo phương pháp trước kia học qua, đem lực chú ý tập trung lên không gian giới chỉ.

Lập tức, xuất hiện bạch quang chói mắt, Lạc Phi cảm giác được hắn và giới chỉ có được 1 sự cộng hưởng thần bí nào đó, thật giống như giới chỉ là 1 phần thân thể của hắn vậy, hắn không cần nhìn cũng thấy được 1 không gian tứ diện nhỏ, dung tích ước chừng 5 mét khối.

"Quá thần kỳ!" Rất nhiều chưa có từng nhìn thấy không gian giới chỉ đều tán thưởng.

Nhưng mà Mori lại - lộ ra thần sắc thất vọng, lắc đầu thờ dài nói: "Chích có thể mở ra một cái phong ấn, đáng tiếc."

Lạc Phi biết rõ Mori nghĩ mình thực lực không ra gì, lãng phí một quả không gian giới chỉ, cười cười xấu hổ nói ra: "Không quan hệ, ta sẽ cố gắng rèn luyện, chờ thực lực của ta tăng cường, có thể nhiều mở ra thêm vài ô vuông trữ vật nữa."

Mori nhìn bạch quang đang biến mất, không hứng thú nói: "Vô ích, quá trình nhận chủ giới chỉ chỉ có 1 lần, khi mà hào quang này biến mất, không gian trong giới chỉ sẽ cố định, không có phương pháp tăng thêm ô vuông chứa đựng."

"Không thể nào!" Lạc Phi cấp bách.

Mấy ngàn kim tệ chỉ mua được cái không gian giới chỉ có không gian trữ vật nhỏ như vậy, Lạc Phi không hề mong muốn. Lạc Phi vốn định dùng không gian giới chỉ chứa gia vị, vậy thì tùy thời có thể đáp ứng yêu cầu của Tắc Tư Tập Á, không cần cả ngày chờ đợi lo lắng vạn nhất bị gọi về Long huyết, mà bên người không có mang theo gia vị, sẽ bị Cự Long phần nộ xé xác.

Bởi vì tâm tình kích động, một tia long uy thoát ra, bị ý niệm Lạc Phi dẫn dắt, tiến vào không gian giới chỉ.

Sát na đó, một đạo ánh sáng phóng thẳng lên trời.

"Ba !" Ô vuông trữ vật thứ xuất hiện, ngay sau đó là thanh âm keng keng không ngừng truyền đến, một cái rồi một cái ô vuông trữ vật xuất hiện trước mắt Lạc Phi, ngăn ngừa vài giây đồng hồ thời gian, lại xuất hiện mười tám ô vuông trữ vật, giống như là 1 cái kho hàng xuất hiện trước mắt mọi người.

"Mười tám cái, chung cực trữ vật giới chỉ!" Mori kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm.

Loại không gian giới chỉ này Mori rất quen thuộc, bởi vì đây chính là hàng tốt nhất mà Tô Khắc thương hội bọn họ thuê luyện kim đại sư Ải Nhân chế tạo, số lượng hàng năm không đến 10 cái. Căn cứ tài liệu cùng công nghệ rèn bất đồng, không gian giới chỉ của Tô Khắc thương hội chia làm năm đẳng cấp, chắc chắn có thể ít nhất mở ra một cái ô vuông trữ vật, nhiều nhất có thể mở ra tám cái ô vuông trữ vật, giá bán từ ba ngàn đến hai vạn năm ngàn kim tệ.

Mori cho Lạc Phi cái không gian giới chỉ đẳng cấp khá thấp, trên lý luận nhiều nhất mở ra bốn ô vuông trữ vật, cho dù là gặp nhân vật cường hãn cấp đại sư, cũng chỉ có thể mở ra năm đến sáu ô vuông mà thôi.

Không gian giới chỉ có mười tám ô vuông trữ vật là cái khá hiếm, đây là thần khí a!

Không gian giới chỉ lớn nhất trong truyền thuyết bất quá chỉ có 15 ô vuông trữ vật mà thôi, kẻ có được là một vị Ma đạo sư. Tên thanh niên trước mặt nhìn không thấy có chút đấu khí hoặc ma lực nào, mới vừa rồi còn cười nhạo thực lực của hắn, lại trong chớp mắt mở ra mười tám ô vuông trữ vật, quả thực chính là kỳ tích.

Mori là một tứ cấp Ma pháp sư, đẳng cấp tuy không cao, nhưng đủ để làm cho hắn có được tự tin, hắn đã vụng trộm thử qua Lạc Phi, chắc chắn là Lạc Phi là một thanh niên không hề có chút ma lực hoặc đấu khí nào, căn bản không có năng lực mở ra nhiều ô vuông như vậy.

Nhưng mà không gian giới chỉ có mười tám ô vuông trữ vật ngay trước mắt, tuyệt đối không phải ảo giác, giải thích duy nhất là không gian giới chỉ này xảy ra vấn đề. Mori cho rằng, nhất định là xem xét sư ở tổng bộ nhận định sai, đưa một không gian giới chỉ mà 1 luyện kim đại sư vất vả nhiều năm đưa cho hắn còn ní đây chỉ là 1 cái không gian giới bình thường.

Hối hận a, sớm biết như vậy là như vậy, chính mình tự sử dụng, hoặc là bán mười vạn kim tệ. Hiện tại thì tốt rồi, phong ấn trong không gian giới chỉ đã bị mở ra, Lạc Phi trở thành chủ nhân duy nhất của cái không gian giới này, người khác cho dù có chiếm được, bất quá chỉ được 1 khối kim loại quý trị giá hơn 300 kim tệ mà thôi.

Vốn cảm thấy người trẻ tuổi này không tài, thoáng cái cho mình buồn bán lời 1 vạn kim tệ, nên bán 1 cái không gian giới chỉ với giá rẻ cho hắn. Nhưng Mori không nghĩ tới, có hại ngược lại là chính mình.

"Xem xét sự chết tiệt, cực phẩm như vậy lại bị hắn coi như là ha đẳng!" Mori lửa giận trong lòng bốc lên, quyết định sau khi trở về lập tức hướng tổng bộ báo cáo, trừng phạt xem xét sự thất trách.

Lạc Phi cũng không có ý thức được chính mình sáng tạo kỳ tích, hắn chỉ là đối với cái giới chỉ có mười tám ô vuông trừ vật cảm thấy rất hài lòng. Có mười tám ô vuông, tổng dung tích ước chừng mười mấy lập phương, đã có thể thỏa mãn yêu cầu của hắn, sau này vô luận có cái gì thứ tốt, đều bỏ vào trong ai cũng đừng hòng cướp đoạt.

"Nhược Lan, cầm lên giúp ta!" Lạc Phi muốn nghiệm chứng hiệu quả của không gian giới chỉ.

Tuy Lạc Phi một tay có thể cầm được vật thể nặng mấy trăm cân, nhưng mà thùng này quá lớn, hắn không cách nào dùng một tay cầm lên được.

"Không gian giới chỉ không phải như vậy sử dụng." Tuy hối hận vô cùng, Mori vẫn cố gắng giữ khuôn mặt tươi cười, giải thích: "Nếu như ngươi muốn mang thứ đó bỏ vào không gian giới chỉ, chỉ cần dùng một cái ô vuông trong đó cùng vật thể tiếp xúc, trong nội tâm nghĩ đến việc đem nó cất vào là được, chỉ cần thể tích cùng sức nặng không vượt giới hạn, vật thể tự động bị cất vào."

"Nguyên lai là như vậy!" Lạc Phi mừng rỡ, lập tức duỗi ra tay trái, dùng ô vuông thứ nhất cất rương kim tệ vào.

"Hô" một tiếng, rương kim tệ không thấy đâu, mà trong không gian giới chỉ xuất hiện hư ảnh của rương kim tệ bị thu nhỏ lại.

Mori kiên nhẫn giảng giải, nói cho Lạc Phi, làm cách nào lấy vật ra từ không gian giới chỉ cùng với phương pháp đóng mở không gian giới.

Lạc Phi mừng rỡ lần lượt mở rồi đóng không gian giới chỉ.

"Ba !" Rốt cục, Lạc Phi không có khổ chế tốt, Rương kim tệ cách mặt đất rất cao rơi xuống, vỡ nát. Nhưng Lạc Phi không thèm để ý, dứt khoát chỉ cất kim tệ vào, rương vỡ vút ở ngoài.

"Ha ha, Mori tiên sinh, có phải là thứ gì cũng cất được không?" Lạc Phi đắc ý cực kỳ.

"Trên lý luận là như thế." Mori gật gật đầu: "Đương nhiên, không giới không thể cất vật thể có sinh mạng."

"Thật vậy chăng?" Lạc Phi nháy nháy mắt, vui tươi hơn hờ hướng Nhược Lan nói: "Tới đây, để cho chủ nhân ta thí nghiệm nào."

"Không gian giới chỉ không thể chứa còn sống, càng không thể chứa người, đây là thường thức!" Nhược Lan hừ mũi.

"Không thử làm sao biết được!" Lạc Phi không tin, đưa tay để lên sao ót của Nhược Lan.

"Hô!" Một người sống cứ vậy mà tiêu thất.

Nhìn lại không gian giới chỉ trong 1 cái ô vuông, xuất hiện thân ảnh Nhược Lan, thấy nàng đang thập phần kinh hoàng, đang liều mạng giãy dụa.

"Ha ha, thành công!" Lạc Phi cao hứng cười ha ha.

"Ác ma a!" Đám người chung quanh một hồi bạo động, các thương nhân ma thú đều lui lại phía sau, mà ngay cả nhiên Mori cũng thay đổi sắc mặt.

"Sưu sưu!" Hộ vệ của Mori nhanh chóng xông tới, hai người dời hàng hóa chuẩn bị bỏ chạy, còn lại thì 2 tay cầm bảo kiếm, mũi kiếm hướng về lồng ngực của Lạc Phi, hộ tống Mori từng bước một rút lui.

"Làm sao vậy? Sợ cái gì, ta cũng không đem các ngươi cất vào!" Lạc Phi ù ù cạc cạc, vỗ vỗ tay, xoay người hướng giáo đường đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Vong Linh Pháp Sư.

Không gian giới chỉ không thể cất chứa vật thể có sinh mạng, đây là sự tình mọi người đều biết.

Bất quá, có một loại tình huống ngoại lệ, đó là không gian giới chỉ của Vong Linh Pháp Sư, truyền thuyết có thể hấp thu linh hồn nhân loại, thậm chí có thể chứa bắt từ sinh vật.

Mà vô luận ở vào thời đại nào, vong linh pháp sư đều là tồn tại làm người ta sợ hãi.

Thương nhân ma thú đều là người có kinh nghiệm phong phú, bọn họ suốt đời đều sống chung với tài liệu ma pháp, tự nhiên có biết qua một ít tri thức ma pháp, càng biết rõ về lời đồn về Vong Linh Pháp Sư. Bởi vậy thấy Lạc Phi nháy mắt đem Nhược Lan thu vào không gian giới chỉ, bọn họ lập tức đem Lạc Phi coi là một vong linh pháp sư.

Vong linh pháp sư là phải hấp thu linh hồn nhân loại, gặp được còn không tránh xa.

Mori càng buồn bức không rõ ràng, lui ra mấy trăm met vẫn còn buồn bức, cái nhìn rõ ràng là chính mình cho Lạc Phi, rõ ràng là thương phẩm của thương hội mình a, như thế nào thoát cái biến thành tụ linh giới chỉ?

Người khác sợ hãi gần chết, mà tên dễ nhũn lại chẳng biết gì, hấn cho tới bây giờ còn chưa nghe nói qua tụ linh giới chỉ, tự nhiên cũng không biết khủng bố của vong linh pháp sư, hấn còn tưởng rằng người khác lo lắng bị thu vào không gian giới chỉ mới đảo tẩu.

"Nguyên lai lão đầu kia đang gạt ta, không gian giới chỉ thật có thể chứa người." Lạc Phi rất vui vẻ, quyết định để Nhược Lan tại trong không gian giới chỉ một thời gian ngắn, định trừng phạt nàng tội đồ nghịch.

Một màn này, bị Tế ti trong giáo đường vừa mới bước qua vừa vặn nhìn thấy, hấn lập tức sợ tới mức hai chân mềm nhũn, suýt chút nữa té lăn trên đất: "Thần a, đây không phải là thật, ta lại hoan nghênh một tên vong linh pháp sư!"

Trong mấy giờ qua, Tế ti có thể nói là bị dày vò, tâm tình thay đổi đến vài lần.

Đạo tặc cướp sạch Khố Kỳ trấn, thì Tế Ti bất lực, còn chút xíu nữa là bị đạo tặc chém chết. Đang lúc Tế ti tuyệt vọng, hướng thần linh cầu nguyện về, Lạc Phi từ trên trời giáng xuống, đánh lui đạo tặc, cứu vớt toàn thể thôn dân Khố Kỳ trấn.

Lúc Tế ti biết được người râu ria xồm xoàm, nhìn giống dã nhân lại là Hàng Long giả, hấn cao hứng địa không cách nào nói nên lời, thậm chí đã liên tưởng đến việc sau này giáo hội bởi vì hấn phát hiện Hàng Long giả mà ban thưởng cho hấn. Bởi vậy Tế ti điều động tất cả lực lượng ở giáo đường, tận lực thỏa mãn mọi yêu cầu của Lạc Phi, chẳng những chuẩn bị nước tắm cho Lạc Phi, thuê thợ may, mua sắm quần áo mới, còn tập hợp ban nhạc để chuẩn bị nghi thức chào đón hấn nữa.

Chính là lúc Lạc Phi từ phòng tắm đi ra, thay quần áo mới, là trực tiếp ra đường cái trước cửa giáo đường, bắt đầu bán hàng hóa hấn mang theo. Tế ti vẫn cố gắng đi theo Lạc Phi, nhưng hấn rất nhanh không chịu được âm thanh mọi người cò kè mặt cả, không thể không đi trở về giáo đường.

Hấn tự cho mình là người rất thanh cao, rất là xem thường thương nhân.

Cao nhân quả nhiên tính tình quái dị, Hàng Long giả thân phận tôn quý, chỉ cần công khai thân phận, sẽ trở thành mục tiêu mà các thế lực lớn lôi kéo, không cần há mồm cũng có người đưa tới cả rương kim tệ. Mà Lạc Phi lại tự hạ thân phận cùng một đám thương nhân thấp hèn cò kè mặt cả, đem mình ngày trang thành 1 người dân bình thường, cái này cần dùng khí lớn cỡ nào, tính tình của hấn thanh cao cỡ nào a!

Tuy đứng ngoài 200 mét, Tế ti lại như cũ khó nén tâm kích động của mình.

Tế ti không ngừng tự đề tỉnh, hấn chỉ là người phụ trách 1 cái tiểu giáo đường, người dưới tay không đến 10 người, tính đồ chỉ có 7,8 trăm, mà hấn đã cảm thấy chính mình rất giỏi, cả ngày cao ngạo, cùng Hàng Long giả so sánh, chênh lệch quá xa.

Nhưng mà, sự kính ngưỡng của Tế ti từ lúc Nhược Lan hư không tiêu thất bị sợ hãi cùng hối hận hoàn toàn thay thế.

"Thần a, ta lại muốn lôi kéo một vong linh pháp sư nhập giáo! Lại còn dùng nghi thức tối long trọng hoan nghênh vong linh pháp sư, việc này nếu để cho tổng giáo biết được, còn không khai trừ ta ra khỏi giáo hội a!"

Tại thời khắc này, hi vọng của Tế ti hoàn toàn biến mất, hấn cũng không dám hướng tổng bộ báo cáo chuyện tình của Lạc Phi nữa, thậm chí thân phận Hàng Long giả của Lạc Phi cũng không dám đối ngoại công khai. Hấn muốn giữ bí mật, giả bộ như 1 người không biết gì, hấn hướng tới mọi người chứng minh, hấn không có thấy Lạc Phi lợi dụng tụ linh giới chỉ thôn phệ Nhược Lan Mục Sư, càng không biết Lạc Phi là vong linh pháp sư, hấn chẳng qua là hướng người đánh lui cường đạo người tò mò về cảm kích mà thôi.

Trên đại lục ngoại trừ tôn giáo, thờ phụng Hắc Ám chủ thần, còn lại đều bài xích vong linh pháp sư, giáo hội Quang Minh thần cũng không ngoại lệ. Trên thực tế, đã kích của giáo hội Quang Minh thần đối vong linh pháp sư là nghiêm khắc nhất. Nếu như Tế ti có thể bắt được Lạc Phi, đưa đến tổng bộ, công lao thậm chí so với lôi kéo một Hàng Long giả còn muốn lớn hơn.

Chi tiếc, ý nghĩ như vậy chỉ chọt lóe lên trong đầu của hấn, đã bị hấn vứt bỏ.

Nói đùa gì vậy, người ta chính là Hàng Long giả a, Cự Long còn sợ hấn 3 phần, hấn là 1 Tế Tự nho nhỏ sao dám trêu chọc Hàng Long giả? Vạn nhất chọc giận Hàng Long giả, không những mình khó giữ được tánh mạng, thôn dân Khố Kỳ trấn cũng sẽ gặp nạn.

Kết cục tốt nhất chính là Hàng Long giả chẳng qua là đi ngang qua Khố Kỳ trấn, Tế ti có thể làm là làm cho trong khoảng thời gian Hàng Long giả ở Khố Kỳ trấn này cảm thấy tự nhiên và an toàn, không cho Hàng Long giả tìm bất cứ cái gì làm cớ để trút giận.

"Tiên sinh, hàng hóa bán xong rồi?" Tề ti cười rất mắt tự nhiên, hẳn quyết định cũng không xung hô với Lạc Phi là Hàng Long giả đại nhân.

Cũng may Lạc Phi đối với thân phận Hàng Long giả của mình cũng không phải rất tự tin, chủ yếu là cho hẳn cho là mình không đủ khí phái, bởi vậy cũng không có chú ý tới biến hóa trong xưng hô của Tề ti.

"Tề Ti đại nhân, người không phải nói đến giờ ăn sao?" Lạc Phi cái mũi thính còn hơn chó, đã sớm ngửi được mùi thơm của đồ ăn từ trong giáo đường truyền đến.

"Ách, mời qua bên này!" Tuy biết rõ chiều dài một vong linh pháp sư là trọng tội, nhưng là Tề ti tuyệt không dám biểu hiện ra ngoài. Hắn hướng giáo đường nhìn 1 cái, chứng kiến các thương nhân ma thú đang vội vàng thu thập hành lý, chuẩn bị rời khỏi Khó Kỳ trấn. Hắn trong nội tâm không ngừng cầu nguyện: "Ngân vạn đừng ra bên ngoài nói lung tung a! Cho dù có nói, cũng đừng nói ta quen biết vong linh pháp sư a!"

Đồ ăn đã sớm chuẩn bị xong, là thịnh yến xa xỉ nhất Khó Kỳ trấn có khả năng chuẩn bị, cả bàn tiệc toàn là thức ăn ngon, Lạc Phi liền động chân bước tới.

"Ách, Tề Tự đại nhân, những cái này... không cần tiền phải không?" Lạc Phi nhìn chằm chằm vào đồ ăn, nuốt nước bọt.

"Không... Không cần tiền!" Tề ti quả thực muốn khóc, ai dám hướng vong linh pháp sư đòi tiền a!

Vừa nghe nói không cần tiền, Lạc Phi giống như mãnh hổ xông chuông, bắt chấp tất cả, quơ lấy đồ ăn tẹt tẹt ăn làm cho Tề ti cũng phải lấp bắp.

Suốt tám năm không có ăn qua đồ ăn ngon, Lạc Phi nhớ mùi thức ăn sắp điên rồi. Trong suy nghĩ của Lạc Phi, có thể ăn 1 cái bánh nướng đã là hạnh phúc lớn lao rồi, hẳn tuyệt đối không nghĩ tới bữa cơm đầu tiên sau khi rời núi lại phong phú như vậy, đã vượt xa mong muốn của hắn rồi, có rất nhiều món ăn ngay cả tên hắn cũng không biết.

Lạc Phi lang thôn hồ yết, Tề ti một bên đổ mồ hôi lạnh. Thật là đáng sợ, theo tướng ăn có thể tướng tượng bộ dáng phản nộ của Lạc Phi. Hàng Long giả, vong linh pháp sư, quý chết đói, những danh từ đáng sợ này chợt lóe lên trong đầu của Tề ti, hẳn cảm giác như mình đang ở địa ngục, bên tai truyền đến không phải tiếng Lạc Phi nuốt đồ ăn, mà là tiếng ma quỷ gặm xương.

Ngân vạn lần đừng chọc giận hắn, nếu không có khả năng hắn ăn tươi nuốt sống chính mình a.

Giống như gió cuốn mây tan, không đến mười phút, hơn hai mươi trên bàn món ăn đã bị Lạc Phi ăn hết 3 phần. Mãi cho đến lúc này, Lạc Phi mới ý thức tới bên người còn có Tề ti, vì vậy tay trái cầm cái đùi gà, không có ý tứ cười cười nói: "Tề Ti đại nhân, người như thế nào không ăn a?"

"Ách, ta ăn rồi, những thứ này là cho người ăn!" Tề ti cảm giác được cơ thể mình đang run rẩy.

Chiều dài vong linh pháp sư đã là trọng tội, còn dám cùng vong linh pháp sư ngồi ăn cùng bàn? Nếu để tổng bộ biết, bị trói trên cọc rồi thiêu sống là việc chắc chắn a.

"Đều là cho ta?" Lạc Phi vui vẻ, nắm tay Tề ti nói: "Người thật sự là người tốt a!"

Dế nhũi chính là dế nhũi, không hiểu được lễ nghi trên bàn ăn, chỉ biết là những vật này ăn thật ngon, hơn nữa đều là cho hắn. Bởi vậy Lạc Phi tiếp tục ăn, ăn tới mức không thể ăn nữa, lại bắt đầu tìm cách đem những thứ còn sót về.

"Tề Tự đại nhân, có thể hay không tìm cho ta một cái hộp." Lạc Phi khoa tay múa chân diễn tả cái hộp: "Tốt nhất là có nắp, không thấm nước. Ta trả mười à không 5 đồng tệ."

"Không cần mua, ta tặng người một cái!" Tề ti nào dám cùng Hàng Long giả buôn bán.

Rất nhanh, hắn đem tới một cái hộp gỗ dung tích 2 mét khối sau đó giao cái hộp cho Lạc Phi, sau đó ừ ừ cạc cạc nhìn tên dế nhũi, hẳn thật sự không tưởng tượng được, lúc ăn cơm tìm cái hộp để làm gì.

"Ăn no, cũng không thể lãng phí!" Lạc Phi ợ một cái, đứng lên đem đồ ăn còn thừa bỏ vào trong hộp.

Lạc Phi cảm thấy việc này rất bình thường nhưng mà Tề ti ở một bên nhìn lại xấu hổ muốn chết, từng thấy qua quỷ hẹp hòi, nhưng chưa thấy quỷ hẹp hòi nào mà cả thức ăn thừa cũng gói đem về.

Nhưng mà việc làm Tề ti muốn chết luôn còn chưa tới. Sau khi Lạc Phi đem tất cả đồ ăn bỏ vào cái hộp, lại duỗi tay trái ra thu cái hộp vào không gian giới chỉ.

Dùng không gian giới chỉ để chứa cơm thừa a!

Trông mặt Tề ti cũng muốn rớt ra: "Thần a, ta nhất định là gặp ác mộng!"

Chương 28: Cơn Ác Mộng.

Tê ti có hay không gặp ác mộng, không có ai biết, nhưng là Nhưộc Lan đích xác gặp ác mộng .

Không có ai biết trong không gian giới chỉ là như thế nào, bởi vì chưa từng có nhân loại tiến vào không gian giới chỉ, Nhưộc Lan không biết, trong một khắc khi đạo bạch quang sang lên, nàng cùng Lạc Phi đã sang tạo lịch sử.

Không ánh sáng, không âm thanh, cũng không có phương hướng, đây là cảm thụ của Nhưộc Lan trong không gian giới chỉ, nàng phảng phất như tiến vào vùng Chân Không, vô luận nàng khóc lóc giẫy giụa như thế nào, đều không có phản ứng gì, trong không gian thần kỳ này, tất cả đều không tồn tại .

Vài giây đồng hồ, lại dài như vài chục năm, đang lúc tuyệt vọng Nhưộc Lan cho là mình đã chết rồi, đạo bạch quang chó mảy lại lần nữa xuất hiện. Không đợi Nhưộc Lan kịp phản ứng, lưng truyền đến một cảm giác lạnh buốt, cái ót truyền đến 1 hồi đau nhức, nàng tựa hồ là từ trên cao 1 thước té xuống.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta không khống chế tốt, người không sao chứ?" Khuôn mặt Lạc Phi đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Vách tường trắng noãn, bức màn trắng noãn, giường trắng noãn, khắp nơi đều là hình ảnh Quang Minh thần. Nhưộc Lan lập tức nhận ra , đây là một gian phòng khách trong giáo đường Khổ Kỳ trấn, trước lúc nàng đi theo Thiết Chùy mạo hiểm đội tiến vào Pháp Nặc Tư Sơn Mạch , nàng từng ở trong 1 căn phòng như thế này 1 đêm.

Bên tai truyền đến vài tiếng éch kêu, Nhưộc Lan nhìn ra ngoài cửa sổ, lập tức toàn thân mồ hôi lạnh: tại sao là buổi tối?

Rõ ràng mình nhớ rõ vừa rồi còn đứng ở trên đường cái của Khổ Kỳ trấn, mặt trời còn rất cao, như thế nào nháy mắt lại là buổi tối. Chẳng lẽ, tên chủ nhân ác ôn dùng không gian giới chỉ dụ dỗ mình, mình thật sự tiến vào? Chẳng lẽ truyền thuyết là sự thật, không gian, thời gian trong giới chỉ là bất động ?

Làm cho người ta khó tin là tên ác ôn trong không gian giới chỉ mở ra 18 ô vuông trừ vật, lại có thể chứa vật thể có sinh mạng, mà người hấn dùng để thí nghiệm lại là chính mình! Nhưộc Lan cảm giác mình bị khuất nhục thật lớn, hận không thể nhào tới xé xác tên á ôn này.

Chính là nàng biết rõ nàng không cách nào được, vì tên ác ôn này là Hàng Long giả, nàng cả đời cũng đánh không lại.

"Người..." Sợ hãi cùng khuất nhục đan xen một chỗ, Nhưộc Lan nước mắt chảy xuống.

"Đừng khóc, đừng khóc!" Ác ôn cũng có một mặt ôn nhu, chứng kiến Nhưộc Lan khóc, Lạc Phi lập tức sợ tay sợ chân, vương tay đỡ Nhưộc Lan: "Ngã bị đau à , để ta xoa cho người?"

Ma quỷ tới gần, Nhưộc Lan toàn thân rùng mình một cái, vội vàng nhảy dựng lên rút lui lại hai bước: "Không phải ngã đau, người... Người vì cái gì đem ta cất vào cái không gian giới chỉ đen kịt kia!"

"Lúc ấy chỉ là cảm thấy thú vị, ta cũng không nghĩ thật có thể đem người cất vào." Lạc Phi cảm thấy rất vô tội, thật sự hấn không phải cố ý tra tấn Nhưộc Lan.

"Vậy người vì cái gì không lập tức thả ta ra?" Nhưộc Lan chỉ vào bầu trời ngoài cửa sổ: "Khi nãy rõ ràng là ban ngày, như thế bây giờ lại là buổi tối ? Người nói, người nhốt ta trong đó bao lâu hả?"

"Thực xin lỗi, lúc ấy ta đem người cất vào, những người khác nhìn ta rất quái dị, ta sốt ruột quá nên quên. Bất quá thời gian cũng không dài, mới ba bốn giờ thôi." Lạc Phi cười cười xấu hổ, kỳ thật hấn nói xạo, thời gian đã qua mười mấy tiếng đồng hồ .

Nháy mắt chính là ba bốn giờ, nói cách khác tánh mạng của mình bị mất 3,4 giờ, Nhưộc Lan hai mắt đầm lệ: "Người rất xấu, Hàng Long giả rất giỏi a, bắt buộc ta làm người nô lệ không nói, còn tùy ý cảm đoán ta!"

Lạc Phi sợ nhất một việc, chính là chứng kiến nữ hài tử khóc, bởi vậy Nhưộc Lan vừa khóc, hấn lập tức sợ tay sợ chân. Lạc Phi trước mắt chẳng những đối với thân phận Hàng Long giả của chính mình không tự tin, hấn còn đối với thân phận chủ nhân của Nhưộc Lan cũng không tự tin. Trên thực tế, Lạc Phi sợ dĩ bất buộc Nhưộc Lan làm nô lệ cho mình, 1 mặt là truyền thống của Thập Hoang Giả, nhưng phần lớn là tiết ra oán khí bị nhốt trong Long Huyệt 7,8 năm.

Tại Long huyệt tám năm, Lạc Phi chịu đựng sự tịch mịch chưa từng có, còn phải chịu đối rách, thừa nhận sự tra tấn của Cự Long Tắc Tư Tập Á, tùy thời đều có thể chết, Lạc Phi tâm lý đã bị bóp méo, khát vọng đem nổi thống khổ mà Tắc Tư Tập Á gây cho của hấn đưa lên 1 người khác

Rất không may, Nhưộc Lan đáng thương trở thành người đó.

Nhưng mà theo thời gian trôi qua, đặc biệt lúc Lạc Phi chứng kiến Nhực Lan trong núi gian nan cầm bao hành lý, oán niệm của hắn đã biến nát, hôm nay sở dĩ vẫn muốn Nhực Lan tiếp tục làm nô lệ, cũng chỉ là trên hình thức thôi.

Muốn làm anh hùng, làm Hàng Long giả, như thế nào cũng nên có một người hầu a?

Đương nhiên, Lạc Phi cũng không cho rằng để Nhực Lan làm người hầu của mình là một loại tra tấn nằng, ngược lại cho rằng đối với nằng đó là một loại nhân từ. Một hầu tử không cha không mẹ, trong túi có bao nhiêu kim tệ, khắp nơi lẻ loi hiu quạnh kiếm ăn so với mình 8 năm trước còn đáng thương hơn.

Mà chính mình hiện tại là đại phú ông có được hơn một vạn kim tệ, nhiều tiền như vậy muốn trong vòng một năm xài hết, chia đều mỗi ngày hai ba trăm mai kim tệ, tương đương với một ngày phải xài hết những phí tổn trong nhiều năm qua, đây là cuộc sống hạnh phúc xa xỉ cỡ nào a!

Nhực Lan đi theo chính mình là hưởng thụ cuộc sống đại tiểu thư quý tộc mà!

Tuy chỉ làm anh hùng trong mấy giờ, nhưng là Lạc Phi đã mê luyến thật sâu loại cảm giác này, kế hoạch của hắn là tiếp tục tìm tòi từng, mở rộng đội ngũ của mình, phong quang trong một năm. Mà làm tùy tùng thứ nhất của Hàng Long giả, Nhực sẽ được Lạc Phi đặt biệt ưu đãi.

Đãi ngộ tốt như vậy, tiểu cô nương như thế nào còn khóc ?

Lạc Phi thật sự không nghĩ ra. Bất quá, hắn đã bị nước mắt của Nhực Lan khiến cho rối loạn.

Đột nhiên, Lạc Phi nhãn tình sáng lên, mừng rỡ vỗ ót: "Nhực Lan, ngươi đói bụng a, cần ăn gì không?"

Không đề cập tới ăn cơm khá tốt, nhắc tới ăn cơm bụng Nhực Lan kêu to một hồi, từ sáng sớm trong núi chỉ mới ăn vài dĩa quả, nằng còn chưa có ăn uống gì, mặc dù trong không gian giới chỉ thời gian bất động nhưng nằng vẫn thấy đói.

Nhực Lan dù sao cũng là hài tử, trước con đói nằng lập tức ngưng khóc.

"Ngươi muốn ăn cái gì? Thịt kho tàu, bò câu quay,..." Lạc Phi dương dương tự đắc, một hơi nói ra hơn mười loại món ăn ngon, đều là mỹ vị nổi danh của Khố Kỳ trấn.

Nhực Lan nghe tên món ăn, nuốt nước miếng, ánh mắt lại tràn ngập hoài nghi: "Đêm hôm khuya khoắt, nào có những vật này?"

"Có, đương nhiên là có, ta tùy thân mang theo ." Nói xong, Lạc Phi mở ra không gian giới chỉ.

Một cái hộp gỗ lập tức xuất hiện, Lạc Phi mở nắp, lập tức một cỗ hương thơm của đồ ăn tràn ngập ra. "Nhìn đi, đều ở trong này . Đây là Tề Ti buổi chiều chiều đãi ta còn dư, ta đều giữ lại cho ngươi ." Thân thủ nhất lưu, cầm 1 cái đùi gà còn thừa, đặt ở trước mũi hít hít, rất say mê nói: "Thật thơm a, rất nhiều năm không được ăn những món ngon như vậy ."

"Ngươi..." Chỉ nhìn thoáng qua, Nhực Lan lập tức ngồi chồm hỏm trên mặt đất nôn mửa liên tục.

"Như thế nào, ngươi không thích?" Lạc Phi nhìn vào trong cái hộp, cũng hiểu được vì sao Nhực Lan không muốn ăn, vì vậy vừa cười vừa nói: "Ngươi đừng nhìn, hương vị tuyệt đối là nhất lưu, trong không gian giới chỉ thời gian là bất động, bây giờ còn nóng hôi , không tin ta ăn cho ngươi xem "

Nói xong, Lạc Phi cắn một cái vào đùi gà, còn chưa kịp nuốt, trên mặt lại hiện ra vẻ thống khổ. "Ba !" Lạc Phi đem gà đùi vứt trên mặt đất, tiếc hận nói: "Đúng ra nên xin vài cái hộp, thức ăn nóng mà bỏ chung, hương vị mất ngon đáng cay hòa chung 1 chỗ, rất khó ăn a."

Nhực Lan nhìn Lạc Phi, thật không biết nói cái gì cho phải.

Đây đâu phải là Hàng Long giả a, rõ ràng là 1 tên Thập Hoang Giả, chỉ có tên khác cái cùng với Thập Hoang Giả mới đem nhiều món khác nhau bỏ chung 1 chỗ.

"Cô lỗ!" Tuy nhìn thấy những thứ trong hộp rất là buồn nôn, Nhưng bụng Nhực Lan vẫn kêu lên.

"Làm sao bây giờ?" Lạc Phi gấp đến độ chà xát tay.

Cách nhìn của Nhực Lan đối với Lạc Phi có chút chuyển biến tốt đẹp, dù sao tên ác ôn này cũng chưa mất hết nhân tính, còn đang sốt ruột vì cái bụng của mình.

"Ta mặc kệ, ngươi đã là chủ nhân của ta, thì phải giải quyết vấn đề cái bụng của ta Ngươi không phải muốn làm đại anh hùng sao , đại anh hùng thì sẽ không cho hạ nhân của mình đói bụng!" Tại thời khắc này, Nhực Lan đột nhiên nổi tính trẻ con, muốn làm khó dễ Lạc Phi.

"Đã trễ thế như vậy, khách sạn đều đóng cửa , kiếm đâu ra đồ ăn cho ngươi đây?" Nhìn ra ngoài cửa sổ, Lạc Phi sầu mi khổ kiếm. Đột nhiên, Lạc Phi nhãn tình sáng lên, giờ tay trái hướng Nhực Lan đi tới: "A, ta nghĩ ra rồi, không phải nói trong không gian giới chỉ thời gian là bất động sao? Không bằng ta sẽ đem ngươi thu vào, chờ sáng sớm ngày mai, lúc ăn cơm, ta sẽ đem ngươi thả ra."

"Không được!" Nhực Lan hét lên một tiếng, căm tức Lạc Phi: "Ngươi còn dám đem ta nhốt vào trong đó, ta tình nguyện chết đi còn hơn!"

Lạc Phi không cách nào, bắt đầu suy nghĩ tìm cách khác.

Chuyển chuyển, Lạc Phi đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, con mắt lần nữa phát sáng lên: "có rồi, nơi đó hẳn là có đồ ăn?"

Nhược Lan tò mò hỏi: "Chỗ nào?"

"Hắc hắc, một địa phương người không thích hợp để đi. Nếu như người thật sự đói bụng chịu không được, ta sẽ mang người đi." Lạc Phi thở dài một tiếng, nhin đau trong lòng nói: "Ai... Nuôi nô lệ như người, thật là phí tiền, đồ ăn ở nơi đó không phải bình thường, miếng thịt bò bình thường ó giá tới 2 ngân tệ!"

"Không bình thường cũng phải đi ăn!" Nhược Lan rất thích chứng kiến bộ dáng Lạc Phi đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Mỹ Nữ Tác Phỉ Á(Sofia).

Thịt bò mà bán 2 ngân tệ 1 miếng chỉ có 2 loại, một loại là ở khách sạn loại sang, do đầu bếp nổi danh chế biến, thứ này chỉ có những người quyền quý mới được thưởng thức, cái họ quan tâm là cấp bậc chứ không phải là giá cả, Khó Kỳ trấn hiển nhiên không có loại này.

Loại khác chính là ở quán bar hoặc kỹ viện là nơi mà mọi người tìm nữ nhân để tiêu phí, đồ ăn ngon chẳng qua chỉ là công cụ thôi.

Khó Kỳ trấn tuy là thâm sơn, dân cư chỉ hai ba ngàn, nhưng phong vinh là do sự giúp sức của các thương nhân ma thú, nơi buôn bán người ra vào không dứt. Có nhiều người, phương diện giải trí theo đó cũng gia tăng, trong đó có cả quán bar và kỹ viện.

Quán bar Liệt Hoả Điều là 1 trong số đó, hơn nữa là nơi lớn nhất trong Khó Kỳ trấn.

Lúc Lạc Phi đưa Nhược Lan đến quán Liệt Hoả Điều, quán bar đang chuẩn bị đóng cửa 1 nữ nhân chừng 2,3 trăm cân khuôn mặt dữ tợn nh2 ngó xung quanh, nhìn xem còn khách nào hay không.

"Người nói là ở nơi này?" Nhược Lan nhìn ánh đèn hân ám, bàn ghế cũ nát trong quán bar, nghi hoặc hỏi: "Quán bar này so với quán bán hàng còn không bằng, sau thịt bò lại bán giá cao như vậy?"

"Hai ngân tệ là giá cả ban ngày, bây giờ là buổi tối, phòng chừng cũng là 3 ngân tệ!" Lạc Phi rất chột dạ, hẳn thật sự không nỡ bỏ số tiền kia.

"Như thế nào mà giá cả ban ngày cùng buổi tối lại khác nhau?" Nhược Lan càng ngạc nhiên hơn.

"Cái này... Nữ hài tử không nên tìm hiểu." Lạc Phi ngoan tâm, cất bước hướng cửa chính quán bar đi đến: "Đại tỷ, còn phòng không?"

Nữ nhân béo hiệu kỳ nhìn qua, trên mặt mỉm cười: "Có."

Hết thấy đến loại địa phương này tới, bình thường đều là nam nhân. Ngẫu nhiên cũng sẽ có ngoại lệ, nam nhân mang theo nữ nhân đi mướn phòng. Bất quá loại này thì phòng cao hơn 1 ít bởi vì cô nương của bọn họ không có cơ hội kiếm tiền bo.

Béo nữ nhân đưa Lạc Phi cùng Nhược Lan đến 1 phòng diện tích không được 10 thước vuông, trong phòng chỉ có 1 cái giường lớn cùng 1 cái gương to, cười nói: "Hai vị cần gì không?"

"Thịt bò, 2 cái bánh bao." Nhìn Nhược Lan, Lạc Phi cắn răng một cái: "Thêm một đĩa trái cây, một ly rượu mạch."

Nữ nhân béo sau khi ra ngoài, Nhược Lan lại càng kỳ quái: "Ồ chỗ này ăn? Cả bàn cũng không có, chẳng lẽ ăn trên giường?"

"Đương nhiên, phàm là khách nhân đến nơi này, đồ ăn đều là ăn trên giường." Lạc Phi cười rất thần bí.

Đột nhiên, phòng kế bên truyền đến 1 âm thanh rất kỳ quái. Lúc mới bắt đầu thanh âm rất nhỏ, Nhược Lan cũng không có để ý. Nhưng rất nhanh âm thanh trở nên rất lớn và dồn dập.

Nhược Lan mặc dù không hiểu chuyện, nàng cũng biết đây là địa phương gì, thoáng cái nhảy dựng lên, khăn trương và tức giận nói: "Người... Như thế nào dẫn ta tới chỗ này?"

"Cái này sao lại trách ta , ngươi không phải muốn ăn cơm, mà lúc này trong Khố Kỳ trấn chỉ có trong này mới có đồ ăn. Sợ cái gì, ta chỉ là mang ngươi tới dùng cơm, cũng không phải mang ngươi đi mượn phòng?" Lạc Phi nhún nhún vai, chẳng thèm ngó tới nói: "Cái thân thể của ngươi ta 1 chút hứng thú cũng không có."

Ấc ôn lại dùng phương pháp này làm nhục mình, Nhược Lan giận tới mức mặt mũi trắng bệch.

Lạc Phi lại làm như không có việc gì, chẳng thêm chú ý đến phản ứng của Nhược Lan, mà là đi đến góc tường, đem lỗ tai dán trên vách tường, chăm chú lắng nghe.

"Ngươi còn không biết, nơi này mặc dù nhỏ, nhưng có lịch sử lâu nhất Khố Kỳ trấn, cô nương xinh đẹp nhất. Ta nhớ được trong đây có 1 cô nương gọi là Tác Phi Á (Sofia), là từ thành phố lớn tới, khuôn mặt cũng đáng người.. ." Lạc Phi rất say mê, mục quang hưng phấn, nếu như thời gian dài hơn 1 chút, nước miếng cũng có thể chảy xuống.

Kỳ thật Lạc Phi chỉ có thể hoài niệm, nhưng không có chân thật trải qua.

Tám năm trước Lạc Phi chỉ là một tên Thập Hoang Giả đang chán nản, trong Khố Kỳ trấn giống như 1 tên khất cái, tuy mỗi ngày đều đến quán bar Liệt Hoả Điều, thấy các cô nương vào vào ra ra, nhưng chưa từng có năng lực kinh tế thứ 1 lần.

1 Miếng thịt bò có giá 2 ngân tệ, cũng chỉ là nghe các mạo hiểm giả nói chuyện phiếm mới biết.

Đang mê say, cửa phòng bị nhẹ nhàng đẩy ra, 1 tiểu cô nương 17,18 tuổi, bộ dạng thanh tú mang 1 cái khai tới, đem những thứ Lạc Phi muốn đặt ở đầu giường

"Ta gọi là Annie!" Tiểu cô nương mỉm cười ngọt ngào cười, cũng không có ý tứ lập tức rời đi .

Annie kinh nghiệm phong phú, cũng không cho rằng khách nhân mang một cô nương đến là chính mình không có cơ hội . Trên thực tế trong quán bar Liệt Hoả Điều, thường xuyên có khách mang theo cô nương, còn muốn gọi thêm vài cô nương. Annie thấy Lạc Phi một thân quần áo mới, cho rằng hắn là một kẻ có tiền. Kẻ có tiền sao, muốn kích thích, nói không chừng hắn còn muốn chơi 3P .

Trọng yếu hơn là, Annie tự cân nhắc thấy mình so với Nhược Lan còn hấp dẫn hơn, tối thiểu chính mình cũng đầy đặn, phong tao hơn nàng.

Nói thật, Lạc Phi nhẫn nhịn trong núi đã 8 năm, đã sớm thêm khát nữ nhân. Hôm nay hắn có tiền, cho dù không có Nhược Lan, khuya hôm nay hắn cũng chuẩn bị chạy ra ngoài, vào quán rượu hảo hảo hưởng thụ 1 đêm.

Mới vừa rồi mới bị kích thích thần kinh, lúc này lại thấy đáng người của Annie, Lạc Phi nhiệt huyết lập tức sôi trào .

"Khái khái..." Dù sao đây cũng lần đầu tiên, Lạc Phi cũng không biết quy củ nơi này vì vậy có chút không tự nhiên .

"Ngươi tỉnh lại đi, chủ nhân của ta không thích ngươi." Nhược Lan đột nhiên bước ra: "Đi ra ngoài, đem tiểu thư xinh đẹp của các ngươi nhất đến đây."

"Xinh đẹp nhất ?" Annie sững sờ, bởi vì nàng cho là mình chính là tiểu thư xinh đẹp nhất trong quán.

"Đứng rồi, nghe nói gọi Tác Phi Á (Sofia), nhanh đi!" Liên tục bị nhục nhã, ngược lại làm lòng hiếu kỳ của Nhược Lan trời dậy cực kỳ mãnh liệt, nàng muốn biết thiên thần trong mắt Lạc Phi rốt cuộc như thế nào.

"Ngươi nói là muốn Tác Phi Á (Sofia)?" Annie sắc mặt đột nhiên trở nên rất quái dị, tựa hồ đang cố nén cười: "Ngươi xác định, thật sự là tìm Tác Phi Á (Sofia)?"

Cùng kỹ nữ nói nhiều lời như vậy, Nhược Lan cảm thấy xấu hổ vô cùng, tiếng nói giống như đang rầm rú: "Ngươi chẳng lẽ không có nghe rõ sao? Còn không mau đi!"

"Hiểu rồi, ta đi gọi Tác Phi Á (Sofia)!" Annie vội vàng rời khỏi ghế, lập tức ngoài cửa truyền đến tiếng gọi ầm ĩ, khoa trương: "Tác Phi Á (Sofia), khách nhân tìm ngươi, mau tới nha, ha ha ha!"

"Thiệt là, có gì tốt mà cười?" Nhược Lan nhìn qua cửa phòng, rốt cục chờ dài một hồi.

"Ngươi..." Lạc Phi chăm chăm vào Nhược Lan, ù ù cạc cạc hỏi: "Ngươi đây là ý gì? Ngươi không phải là được giáo dục là phải tránh xa thứ này sao?"

Nhược Lan nói : "Ta là nô lệ của người nên phải có trách nhiệm là ngươi vừa lòng?"

"Nhược Lan, ngươi thật tốt!" Lạc Phi tràn ngập cảm kích, hưng phấn mà chà xát tay.

"Rầm rầm rầm!" Một hồi tiếng bước chân dồn dập truyền đến, sàn nhà bằng gỗ lớn tiếng rên rĩ, tuy đứng trong phòng cũng có thể cảm nhận được mặt đất đang kịch liệt rung động. "Àm!" Cửa phòng bị thô bạo đẩy ra, một cự đại thân ảnh xông tới, hai tay ôm lấy cổ Lạc Phi, khí nói: "Tiên sinh, ta tới rồi!"

"Tại sao là ngươi!" Lạc Phi sợ tới mức hồn phi phách tán, vội đẩy ra.

Nhược Lan tập trung nhìn vào, lập tức cũng tròn tròn mắt, người này dĩ nhiên là người canh cửa mập mạp vừa rồi.

Trong ngọn đèn hôn ám, Nhược Lan không thấy rõ ràng, lúc này trong ánh nền thấp thoáng, hình tượng nữ nhân béo hiện ra không còn sót lại gì. Thân cao chỉ có một mét sáu, thể trọng lại khủng bố lên đến hơn ba trăm cân, cả người như 1 cục mỡ. Cơ hồ không thấy vùng eo nằm chỗ nào, quả thực là kinh tâm.

"Ta muốn chính là Tác Phi Á (Sofia), không phải người!" Lạc Phi hoảng sợ tránh né nữ nhân béo truy kích.

"Ta chính là Tác Phi Á (Sofia) a!" Nữ nhân béo tự xưng Tác Phi Á (Sofia) truy kích Lạc Phi: "Tiên sinh, người chạy cái gì, giá cả của ta là tiện nghi nhất, còn rẻ hơn giá miếng thịt bò."

"Các người còn có Tác Phi Á (Sofia) nào khác không?" Nhược Lan hỏi.

"Trong lúc này chỉ có một mình ta là Tác Phi Á (Sofia)." Tác Phi Á (Sofia) cũng ngừng đuổi theo, ngồi ở góc giường thở gấp: "Ta trong này làm việc 10 năm, chưa từng có một cái Tác Phi Á (Sofia) nào khác."

"Người... Người như thế nào lại mập như vậy?" Tuy trí nhớ mơ hồ, nhưng Lạc Phi vẫn thấy trên người của nữ nhân béo lơ lơ có 1 ít đặc thù của Tác Phi Á (Sofia) năm đó.

Vừa nhắc tới mập, Tác Phi Á (Sofia) lập tức nước mắt tuông rơi: "Ta cũng không muốn như vậy a, chính là ba năm trước đây ta bị 1 chứng bệnh, cơ thể bành trướng như bây giờ. Ô ô, bị vậy nên trong 2 năm qua, ta bị luân lạc tới tình trạng phải đứng canh cửa. Tiên sinh, chỉ cần bốn mươi đồng tệ, được không?"

Chứng kiến Tác Phi Á (Sofia) muốn lần nữa bỏ nhào qua, Lạc Phi thật sự chịu đựng không nổi, đột nhiên duỗi ra hai tay bảo Tác Phi Á (Sofia) đi ra ngoài, đem nàng đuổi ra ngoài, sau đó lấy ra ba kim tệ vứt trên mặt đất: "Ta van xin người, ta cho người ba cái kim tệ, lập tức biến mất a!"

Ba kim tệ, đây là giá cả của tiểu thư xinh đẹp nhất trong quán bar Liệt Hoá Điều, Tác Phi Á (Sofia) lập tức ngừng khóc, cầm lấy kim tệ đi xuống lầu.

Trở lại gian phòng, Lạc Phi nhắm 2 mắt lại: "Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy!"

"Ha ha ha!" Nhược Lan vui vẻ cười to: "Chủ nhân, đây là mỹ nữ trong suy nghĩ của người sao? Quan điểm thẩm mỹ của chủ nhân rất đặc biệt nha, không hồ là Hàng Long giả! Có phải là Cự Long biến thành nữ nhân đều khổng lồ như vậy a?"

Nhược Lan vui vẻ cực kỳ, năng lực cuộc sống cân bằng được tâm lý: nguyên lai ác ôn lấy nữ nhân như vậy so với mình, mình tức giận làm cái gì?

"Không phải như thế, nàng trước kia thật sự rất đẹp!" Lạc Phi hướng Nhược Lan miêu tả thoáng qua phong thái Tác Phi Á (Sofia) năm đó, chính là hần đột nhiên phát hiện ra sự thật là Tác Phi Á của năm xưa đã không còn.

"Ấn... Người làm món thịt bò này ăn ngon thật, khó trách lại có giá 2 ngàn tệ." Nhược Lan tâm tình thật tốt, cố ý nói: "Đĩa trái cây cũng không tồi, đều là hoa quả mới lạ. Chủ nhân, người thật tốt!"

"Ăn đi, ăn đi, một điểm cũng đừng lãng phí!" Lạc Phi ngồi chồm hổm trên mặt đất uống rượu giải sầu: "Vốn ý định là xài 5 ngàn tệ, như thế nào lại thành ba kim tệ, 5 ngàn tệ a?"

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Nửa Cái Giường.

Một bữa cơm tốn hơn 3 kim tệ, đây tuyệt đối là lần xa xỉ nhất trong hơn 20 năm qua của Lạc Phi. Tuy hần hiện tại có tiền nhưng thói quen tiết kiệm trước kia vẫn chưa quên được, bởi vậy hần đau lòng không thôi.

Quá không đáng, vì để cho kim tệ của mình đáng giá, Lạc Phi quyết định ngủ qua đêm trong này.

Tuy trong này không có sạch sẽ vệ sinh như trong giáo đường, chứ nói gì đến xa hoa đẹp đẽ, nhưng Lạc Phi vẫn quyết định ở lại, nếu không hần thật có lỗi với mấy cái kim tệ của mình.

"Lưu lại?" Vừa nghe nói muốn lưu lại, Nhược Lan lập tức khản trương.

"Đương nhiên là ngủ lại trong này, ta đã tốn hơn 3 kim tệ a !" Lạc Phi nằm lên giường: "Thoải mái a, nhiều năm rồi mới được ngủ trên giường!" Lạc Phi tự nhủ: "Dù cũng chỉ là 3,4 kim tệ, dùng nhiều hơn 1 chút cũng không sao. Vừa rồi sau khi vào cửa, bên cạnh quán bar có 1 tiểu thư nhìn rất đẹp, ta phải chiều có việc buôn bán của nàng mới được."

Nhược Lan sắc mặt tái nhợt: "... Ta ngủ chỗ nào?"

Lạc Phi thuận miệng nói ra: "Sàn nhà, hành lang, chỗ nào cũng được. Ngươi trước kia không phải là mạo hiểm giả sao, trong này so với sơn động thoải mái hơn nhiều."

"Hành lang thì hành lang, hừ!" Nhược Lan hờn dỗi, đứng lên bước đi. Nhưng vừa mới mở cửa là nàng lại quay trở lại: "Bên ngoài ồn như vậy, khó nghe muốn chết, sao có thể ngủ được?" Nhược Lan mặc cỡ khuôn mặt đỏ ửng lên.

"Khó nghe sao?"

Đối với Thập Hoang Giả mà nói, tiếng kỹ nữ rên rỉ giống như tiếng nhạc, đại đa số Thập Hoang Giả đều ngồi xỏm xuống nghe lên. Bất quá, Lạc Phi ý thức được Nhược Lan là nữ hài tử, đích xác không thích hợp ngủ trong hành lang, vạn nhất có 1 tên nào dúi mũi xem Nhược Lan coi như kỹ nữ, thì chủ nhân là hấn thật mất mặt?

Nhưng Lạc Phi lại càng không nỡ thuê cho Nhược Lan một gian phòng phòng mới, bởi vậy hấn bắt đầu nghĩ đến không gian giới chỉ, bởi vậy giờ tay lên, vui mừng hơn hờ nói: "Kỳ thật, ta biết một chỗ, tuyệt không ồn ào!"

Nhược Lan thét lên: "Ta có chết cũng không vào lại trong đó!"

"Ngươi là 1 nô lệ mà cái này không được, cái kia không xong, ngươi còn coi ta là chủ nhân sao?" Lạc Phi tức giận dậm chân, ngón tay chỉ lên giường: "Được rồi, ta nhìn ngươi lần nữa, tối nay không chiều có sinh ý của người khác, chia cho ngươi nửa cái giường được chưa!"

Lạc Phi trước kia là 1 Thập Hoang Giả, điểm dừng chân nhiều lúc rất kém cỏi, trong sơn động, dưới cầu, trong đồng cỏ. Do đó hấn không có quá nhiều yêu cầu về nơi ở, chỉ cần có chỗ che mưa che nắng là được rồi.

Nhưng Nhược Lan lại bất đồng, nàng từ trước đến nay ngoài trừ phụ thân còn chưa từng cùng nam nhân khác ngủ chung giường, bởi vậy liên nghĩ là Lạc Phi có ý đồ bất lương.

"Ngươi... Sắc lang!" Nhược Lan vừa kinh vừa sợ, đã chuẩn bị liều chết bảo vệ sự trong sạch của mình.

"Muốn ta nói bao nhiêu lần ngươi mới tin tưởng, ta 1 chút hứng thú với ngươi cũng không có!" Lạc Phi dờ khóc dờ cười.

"Ngươi... Ngươi khi dễ ta!" Hấn lại dùng cách này vũ nhục nàng, tâm đề phòng của Nhược Lan rốt cục cũng sụp đổ, ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc oà lên.

"Tại sao lại khóc?" Lạc Phi không có cách nào, gấp đến độ quay vòng vòng, cuối cùng không thể làm gì được đành cười khổ một tiếng, ôm lấy một cái chăn bỏ xuống nền nhà: "Sợ ngươi, cho ngươi ngủ trên giường đó! Ai... Ta thật sự là không may, nô lệ so với chủ nhân còn ngu hơn!"

"Không thể nào, ác ôn hảo tâm nhường lại cái giường cho mình?" Nhược Lan cảm thấy rất ngoài ý muốn, một bên khóc nức nở một bên nhìn lên. Nàng thấy Lạc Phi lại thật lấy chăn niệm bỏ xuống đất, chuẩn bị nằm xuống về, trong nội tâm lại nổi lên một hồi cảm kích: "Nguyên lai cái tên ác ôn này cũng không phải là tên không ác không làm, vẫn còn chút nhân tính!"

Nhược Lan ngừng tiếng khóc: "Chủ... Chủ nhân, nếu không ngươi ngủ trên giường đi, ta ngủ trên sàn nhà?"

"Ngươi thân thể ốm yếu vậy mà đòi ngủ trên sàn nhà, ngươi ngủ trên giường đi, ngươi mà ngủ ở dưới bị bệnh ta lại phải tốn tiền thuốc?" Lạc Phi tức giận nói: "lên giường ngủ đi, ngươi mà không lên giường thì ta thu ngươi vào không gian giới chỉ!"

"Được, được, ta lên giường ngủ ngay!" Nhược Lan lo lắng Lạc Phi đổi ý, vội vàng nhảy lên giường, kéo ra chăn, mền chui vào.

Nhược Lan cảm như hén, kéo chăn, mền che kín đầu. Nhưng rất nhanh, Nhược Lan bị hương vị kỳ quái trong chăn niệm mà chịu không nổi, đành phải vén chăn lên thở gấp.

Lạc Phi không có chú ý phản ứng của Nhược Lan, bởi vì hấn sắp tới còn có 1 số việc phải làm.

Chẳng bao lâu sau, Lạc Phi đã tiến vào mộng đẹp, hấn nằm mơ thấy thật nhiều kim tệ, nghe thấy tiếng kim tệ rơi xuống đất.

Thập Hoang Giả rất nghèo, có được vài kim tệ thì đã xem là phú ông rồi. Vì vậy mọi Thập Hoang Giả đều có giấc mơ mình làm phú ông, ngủ trên giường toàn là kim tệ.

Hôm nay, mộng đẹp của Lạc Phi rốt cục cũng trở thành sự thật, có gần một vạn kim tệ, thì làm sao cam lòng không tìm nữ nhân hưởng thụ?

Nhược Lan bị 1 hồi thanh âm leng keng leng keng làm cho không thể không mở mắt.

Nhược Lan thấy, Lạc Phi mở không gian giới chỉ ra, đem toàn bộ kim tệ của mình đổ lên tấm chăn, mà chính hấn lại cúi bỏ giày ngồi xỏm trên sàn nhà

lạnh buốt, hai mắt phát ra hào quang kích động, hai cánh tay run rẩy, kiểm tra số kim tệ của mình.

Đích thật là một món tài phú lớn, Nhược Lan không khỏi động tâm, nhưng nàng thật sự không quen nhìn thái độ mà Lạc Phi nhìn kim tệ. Lạc Phi tuyệt đối không phải muốn biết đến tột cùng mình có bao nhiêu kim tệ, hẳn chỉ là hưởng thụ quá trình chạm vào kim tệ. Đối với mỗi một kim tệ, Lạc Phi đều là nhẹ nhàng cầm lấy, lấy tay cẩn thận chạm vào, thậm chí còn hôn nó một cái.

Mỗi khi như vậy, Lạc Phi lại lộ ra 1 biểu tình cực kỳ thoả mãn, hận không thể cùng kim tệ hoà thành 1 thể.

Đây là chủ nhân của mình sao? Nhược Lan bị thương nhắm 2 mắt lại.

Nhưng mà Nhược Lan căn bản không cách nào chìm vào giấc ngủ, không chỉ bởi vì tiếng kim tệ leng keng không dứt bên tai, mà là vì gian phòng cách âm không tốt. Vô luận phòng bên trái hay bên phải, đều có thanh âm kỳ nữ rên rỉ, có khách nhân còn chút rụt rè, nhưng đa phần là không quan tâm, vừa vào phòng là ra sức tác chiến, các kỹ nữ cũng rất phối hợp, các loại thanh âm tầng tầng lớp lớp.

"Thần a, cho ta bị điếc đi !" Nhược Lan yên lặng cầu nguyện, lúc này nàng hối hận, nếu như sớm biết là như thế này, còn không bằng ở trong không gian giới chỉ đi !

Thanh âm tra tấn một mực giăng co ba bốn giờ, đến rạng sáng mới bắt đầu yên tĩnh. Lạc Phi cũng đã nghiện rồi, cuối cùng dùng không gian giới chỉ thu toàn bộ vào, chuẩn bị đi ngủ.

Nhưng không đến 2 phút, Lạc Phi lại ngồi dậy, cởi áo choàng đem ra từ Long Huyết xuống, cũng chuẩn bị cất vào không gian giới chỉ luôn.

"Di, như thế nào lại không cất vào được Lạc Phi liên tiếp thí nghiệm hơn mười lần, nhưng không cách nào đem áo choàng cất vào không gian giới chỉ, không khỏi mê hoặc nói: "Người còn có thể thu vào được, tại sao thứ này lại không thể thu vào? Mori Chết tiệt, hẳn nhất định là đã lừa ta!"

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Điên Cuồng Mua Đồ Ăn.

Áo choàng là do Long công chúa Tắc Tư Tạp Á tiện tay lấy ra trang để đựng từ kim tệ, Lạc Phi sở dĩ không có bán đi, là vì hắn cảm thấy cái này áo choàng này rất kỳ lạ, trên mặt có khảm nạm lên không ít Ma Pháp Tinh Thạch, nếu hắn mặc trên người thì nhìn càng giống với cao nhân.

Chính là lộng xảo thành chuyên, áo choàng lại không cách nào cất vào không gian giới chỉ, làm Lạc Phi rất là buồn rầu.

Lúc mới bắt đầu Lạc Phi còn tưởng rằng không gian giới chỉ xảy ra vấn đề , hoặc là không gian giới chỉ căn bản không cách nào cất quần áo. Nhưng khi hắn thí nghiệm thu vào giày, chăn nệm v.v.. lại rất thuận lợi. Duy chỉ có áo choàng không thể thu, tất cả 18 ô trữ vật đều thử qua 1 lượt nhưng vẫn như cũ không thể thu vào không gian giới chỉ.

Hơn nữa canh giờ cũng chẳng làm nên được trò trống gì, Lạc Phi rốt cục cũng buông tha.

Dù sao áo choàng cũng là 1 kiện quần áo, cả ngày mặc trên người cũng không sao.

Lạc Phi mặc luôn quần áo mà ngủ, rất nhanh đã truyền đến tiếng ngáy đều đều.

Lạc Phi đang ngủ, Nhược Lan lại trần trọc, nội tâm đau khổ giãy dụa. Ác ôn đang ngủ, nhân cơ hội chạy trốn sao? Đêm hôm khuya khoắt, hiển nhiên là rất không thích hợp. Trọng yếu hơn là, thân phận nô lệ của Nhược Lan đã bị Tế ti xác định, nàng đào tẩu chẳng những không được người khác đồng tình, ngược lại sẽ bị cho rằng đạo đức có chỗ thiếu hụt.

Giết chết Lạc Phi sao? Hiển nhiên càng không thực tế. Tuy Lạc Phi là 1 tên ác ôn, nhưng là hắn đã cứu mạng của mình, làm như vậy là lấy oán trả ơn. Là trọng yếu hơn là, Nhược Lan căn bản không có tin tưởng giết được Lạc Phi. Ác ôn này chính là Hàng Long giả, Cự Long cũng đánh không lại hắn, mình có thể giết hắn sao?

Có lẽ do buổi tối lẳng qua lẳng lại qua lâu, hoặc có lẽ đây là lần đầu tiên trong 8 năm được ngủ trên chăn nệm, Lạc Phi một giấc ngủ đến giữa trưa mới tỉnh. Trong kỹ viện ăn một bữa cơm giá cao, sau đó mang theo Nhược Lan đi vào Khố Kỳ trấn.

Khi đến đường lớn, Lạc Phi cảm thấy hơi khác so với ngày hôm qua.

Hôm qua mặc dù trải qua sự kiện bị cướp, nhưng trên đường Khố Kỳ trấn người vẫn đông đúc. Thương nhân ma thú sau khi bọn đạo tặc đào tẩu không

lâu cũng bắt đầu buồn bán trở lại. Nhất là lúc trời tối, trên đường rất là nhộn nhịp.

Nhưng hôm nay, đến giữa trưa, trên đường lại vắng hoe, ngoại trừ cư dân bản địa, cơ hồ không thấy bất cứ thương nhân ma thú nào, những đoàn xe đi theo thương nhân ma thú cũng không còn thấy bóng dáng.

"Thật sự là một đám người nhát gan, đạo tặc vừa bị đánh chạy, bọn họ cũng không thấy luôn!" Lạc Phi cho là bọn họ sợ đám đạo tặc quay lại trả thù, nên cũng bỏ đi luôn.

Lạc Phi không biết, dọa chạy ma thú thương nhân không phải đạo tặc, mà là chính hắn.

Vong linh pháp sư là 1 danh tự quá mức dọa người, trong lịch sử, mỗi lần vong linh pháp sư xuất hiện sẽ kèm theo sự kiện tử vong hàng loạt trên đại lục. Lúc đó thấy Lạc Phi đem Nhực Lan thu vào vào không gian giới chỉ tuy chỉ có hơn 10 người, nhưng mà đó là đại biểu cho đoàn thương nhân đến Khố Kỳ trấn. Tuy có 1 số trí giả phân tích cho rằng, Lạc Phi là vong linh pháp sư khả năng cũng không cao, bởi vì tụ linh giới chỉ trong truyền thuyết chỉ có thể chứa sinh vật sống nhưng không thể chứa hàng hóa, chưa từng chứa tiền tệ nhân loại, huống chi khi Lạc Phi xuất hiện, mọi người không có cảm giác được bất cứ khí tức hắc ám nào.

Bất quá đối với loại chuyện này, mọi người thà rằng tin tưởng, tối thiểu nhất cũng trốn tránh việc đứng đầu song ngọn gió. Cũng may truyền thuyết về vong linh pháp sư quá mức dọa người, mọi người cũng biết vong linh pháp sư có một cấm kỵ, đó là không muốn ai nhắc đến việc họ là vong linh pháp sư, nếu không nhất định sẽ bị bọn họ đuổi giết, bởi vậy ai cũng không dám nói ra việc trong Khố Kỳ trấn xuất hiện vong linh pháp sư. Thương nhân ma thú biết rõ điều đó nên nhanh chóng thu thập đồ đạc bỏ đi.

Mà thôn dân Khố Kỳ trấn lại được Tế Ti đặc biệt nhắc nhở: gần đây trong thôn không được yên bình, cấm bắt luận kẻ nào gây chuyện thị phi, hoặc cùng người ngoài phát sinh xung đột. Về phần các thôn dân hỏi thăm ân nhân cứu mạng đi nơi nào, Tế ti dùng ngôn ngữ mập mờ, nói vị đại anh hùng kia đã ly khai, người ta là thể ngoại cao nhân, mọi người nên cố gắng tránh việc đề cập đến hắn.

"Mọi người đi hết, thật tốt quá!"

Mọi người đều đi cả, hắn có thể trả giá cao hơn, thu được nhiều kim tệ hơn.

Nhưng trước hết Lạc Phi phải giải quyết vấn đề quần áo. Tuy Tế Ti đã chuẩn bị cho Lạc Phi 2 bộ quần áo mới, nhưng không đúng tâm ý của Lạc Phi, hắn không thích loại quần áo rộng thùng thình, hắn cần bộ quần áo mà mọi người chỉ cần liếc qua bộ quần áo hắn đang mặc sẽ biết hắn là cao thủ.

Bởi vậy Lạc Phi trong tiệm trang phục lựa chọn 2 bộ quần áo bó sát, hai cặp hài da trâu, sau đó lại đi mua 1 bộ thợ săn bì giáp, 1 cái nón che nắng.

Đương nhiên, hắn cũng không quên mua cho Nhực Lan 1 bộ quần áo mới

Nhưng khi Lạc Phi đưa quần áo mình nhìn trúng cho Nhực Lan, Nhực Lan liền quay đầu bỏ chạy. Quá khoa trương, dĩ nhiên là bộ quần áo trắng đen của nữ bộc, rõ ràng là muốn làm nhục ta mà? Nhực Lan bước đi trên đường cái, càng nghĩ càng thấy tức, hảo cảm vì ngày hôm qua Lạc Phi nhường cái giường cho nàng bốc hơi không còn sót chút nào.

Lạc Phi cũng chẳng thêm để ý, không cần là tốt nhất, đỡ tốn.

Có quần áo phù hợp, Lạc Phi bắt đầu tìm kiếm vũ khí phù hợp với mình. Lạc Phi trước kia là sử dụng kiếm, bởi vậy hắn nhìn trúng 1 thanh kiếm màu ngân bạch có gai nhọn, thân kiếm dài ba thước ba tấc, nặng ba cân hai lượng, vỏ kiếm bằng da rắn, trông rất đẹp mắt.

Đáng tiếc, Lạc Phi khí lực quá lớn, hắn vốn định thử độ bén nhọn của thanh kiếm trên cọc gỗ trước cửa tiệm, không nghĩ tới mới vung nhẹ 1 cái, cái cọc gỗ không bị chém đứt, mà gai nhọn lại gãy thành 3 mảnh, tổn hết 5 kim tệ.

Kiếm gai nhọn không được, hay là dùng kỵ sĩ kiếm? Lạc Phi tìm một thanh kỵ sĩ kiếm, cầm trong tay ước lượng thử. Song thủ đại kiếm, hậu bối Cương Dao, Tinh Cương thiết thương... thử nghiệm 1 hồi, cuối thanh trường thương nặng 70 cân dùng làm bản hiệu cũng thử luôn, kết quả chỉ có một-quá nhẹ.

Lạc Phi có được long lực, tùy tiện dùng lực cũng có thể nâng thanh vũ khí nặng ngàn cân, có thể so với cường hóa chiến sĩ, vũ khí bình thường đích xác không tiện tay.

Lạc Phi ở trong tiệm trang bị vũ khí Thần Uy, lão bản nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, đang nghĩ mọi biện pháp để lưu lại khách nhân nhìn giống như rất nhiều tiền này: "Tiên sinh, bốn **** là cửa hàng lâu năm, chúng ta có công tượng đại sư Ai Nhân Hoắc Khắc (Hawke). Chúng ta hoàn toàn có thể dựa theo yêu cầu của người mà chế tác vũ khí."

"Cái gì Ai Nhân đại sư Hoắc Khắc (Hawke), là đại hồ tử Hoắc Khắc (Hawke) a?" Tám năm trước Lạc Phi từng ở vùng này 1 thời gian, biết rõ ít chi tiết của cửa tiệm này, bọn họ tuyên bố với bên ngoài rằng là Ai Nhân đại sư Hoắc Khắc (Hawke), nhưng thật ra là một người Chu Nho.

"Ách, hiện tại không phải đại hồ tử Hoắc Khắc (Hawke), là nhi tử của Hoắc Khắc (Hawke), cũng là Chu Nho." Điểm lão bản cười cười xấu hổ: "Nếu tiên sinh đã biết rõ, vậy thì cũng tiện. Mặc dù tiểu Hoắc Khắc (Hawke) năm nay mới hơn ba mươi tuổi, nhưng là kỹ thuật rèn so với cha của hắn còn tốt hơn, tuyệt đối có thể đảm bảo chất lượng."

"Cũng chỉ có thể như vậy." Lạc Phi thất vọng gật đầu: "Vậy thì làm cho ta 1 thanh kiếm theo yêu cầu sau: kiếm làm bằng loại thép tốt nhất, nặng khoảng 180 cân."

"Một trăm tám mươi cân?" Lão bản tắc lưỡi: "Tiền sinh, kiếm nặng như vậy rất khó sử dụng Ta đề nghị ngươi đổi sang dùng đại phủ, sức nặng tập trung cùng 1 chỗ, lực công kích càng mạnh."

Búa cũng tốt, bảo kiếm cũng được, đều là dùng để gạt người thôi, dù sao Lạc Phi cũng không quá quan tâm. Lạc Phi lo lắng trong chốc lát, cho rằng cầm trong tay một thanh chiến phủ đích xác càng uy mãnh, Chiến thần trong truyền thuyết không phải là dùng chiến phủ sao?

Bởi vậy Lạc Phi gật đầu đồng ý, giao tiền đặt cọc cùng hẹn ngày giao hàng, rồi rời khỏi.

Cuối cùng thứ không thể thiếu là xe ngựa, đại nhân vật đều có phương tiện đi lại, Lạc Phi tự nhiên sẽ không quên. Tuy Lạc Phi lúc mới bắt đầu định mua ngựa, nhưng lo lắng cho mình cỡi ngựa không rành, nếu bị ngã thì thật mất mặt.

Xe ngựa trong núi đều rất củ nát, bộ dáng nhìn rất thô thảm, Lạc Phi chờ hơn nửa ngày, cuối cùng mua lại chiếc xe ngựa của trấn trưởng quá cũ từ tay vợ của lão. Đây là một cỗ xe song mã, đây xem như là chiếc xe ngựa xa hoa nhất Khố Kỳ trấn.

Trời chuyển mây đen, đêm sắp đến. Mặc dù Lạc Phi giới về trà, hán cũng tốn tất cả 552 kim tệ để mua mọi thứ hán cho là cần thiết, đây là chưa tính đến chiến phủ.

Lạc Phi tính toán lại 1 chút, đau lòng: "Anh hùng thật không dễ làm a, đơn trang phục và đạo cụ đơn giản nhất cũng tốn gần 600 kim tệ, đủ một gia đình bình thường sống hơn 10 năm a."

Có xe ngựa, Nhược Lan từ nữ nô thăng cấp lên làm phu xe.

"Xa phu cùng nô lệ có cái gì khác nhau?" Nhược Lan trong nội tâm nổi lên một tia hi vọng: nếu có thể khôi phục tự do thì tốt rồi.

"Không có gì khác nhau, vẫn là nô lệ." Lạc Phi thuận miệng trả lời, hán còn đang vì mua sắm nhiều đồ đạc mà buồn rầu: "Hôm nay tốn quá nhiều tiền, cơm tối tiết kiệm lại, hai ta ăn chung 1 chén là được."

"Ngươi là tên ác ôn!" Nhược Lan tức giận dậm chân.

"Ác ôn là sao, chính ta cứu mạng của ngươi, cho ngươi ăn mà ngươi còn bảo ta là ác ôn." Lạc nhảy lên xe ngựa, lấy roi đưa cho Nhược Lan ra lệnh: "Xa phu, đưa bản chủ nhân đến tiệm mì dùng cơm."

"Nó nằm ở phố đối diện mà? Chỉ hơn 10 mét, đi bộ qua chẳng lẽ không được?" Nhược Lan cho tới bây giờ chưa từng đánh xe ngựa, không biết nên như thế nào.

"Có xe không ngồi, ngươi cho ta là đũa ngọc sao?" Lạc Phi kiêu ngạo ngồi dựa trên tấm đệm êm: "Thoải mái a, làm kẻ có tiền thật tốt!"

Nhược Lan không thể làm gì khác, đành gượng roi thúc ngựa, trong nội tâm thầm nói: "Thật không biết ngươi ngọc hay là ta khờ, có công phu cao như vậy, đi bộ cho nhanh."

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tự Cấp Tự Túc.

Tuy Lạc Phi nói cần, luôn cường điệu thân phận chủ nhân của mình, nhưng khi vào trong tiệm cơm, hán cũng chẳng để ý gì nhiều, chẳng những cho Nhược Lan ngồi cùng bàn ăn cơm, còn gấp cho Nhược Lan ít đồ ăn, không hề giống lời nói lúc đầu của hán.

Ăn cơm, hai người bàn nhau xem tối nay sẽ ngủ ở nơi nào.

Theo ý tứ của Lạc Phi, hán định nghỉ lại trong giáo đường, bởi vì trong này chẳng những sạch sẽ mà không tốn tiền. Nhưng Nhược Lan kiên quyết không đồng ý, nói là hôm nay giáo đồ đến cầu xin rất đông. Kỳ thật Nhược Lan là cảm thấy xấu hổ, người trong giáo đường đều là đồng sự, người khác trước mặt tin đồ là người phát ngôn cho thần, mà nàng lại là một nô bộc, thật mất mặt.

Cuối cùng Nhược Lan thắng lợi, nhưng Lạc Phi tuyên bố hán chỉ có thể thuê một gian phòng khách. Đang lúc Nhược Lan mặt ủ mày chau, cân nhắc buổi tối có nên ngủ trong không gian giới chỉ hay không, Lạc Phi lại đưa cái gian phòng khách này cho Nhược Lan sử dụng, mà hán lại ngủ trong xe ngựa.

Quyết định này làm Nhược Lan rất là kinh ngạc, cái tên ác ôn này cũng tốt thế sao!

Kỳ thật Nhược Lan giải thích sai rồi, nàng cùng Lạc Phi xuất thân bất đồng, hoàn cảnh trưởng thành cũng bất đồng, căn bản là người của hai thế giới. Lạc Phi tuy rất hâm mộ cuộc sống của người có tiền, hi vọng chính mình có xe có phòng, nô bệ thành đàn, nhưng hẳn lại không biết nên làm như thế nào. Bất buộc Nhược Lan làm nô lệ, trên miệng là nói vậy, nhưng nội tâm Lạc Phi cũng không có đem Nhược Lan coi như một nô lệ. Thập Hoang Giả tuy bị người xem thường, nhưng có rất nhiều truyền thống đáng tán dương, tỷ như trợ giúp kẻ yếu. Là một người nam nhân, Lạc Phi cho rằng đã chính mình không nhờ thuê hai gian phòng, như vậy thì đem gian phòng duy nhất cho Nhược Lan là chuyện bình thường thôi. Về phần ngủ trên xe ngựa lại càng không thành vấn đề, so với những Thập Hoang Giả khác thì nó còn tốt hơn nhiều lắm.

Ngày hôm sau Lạc Phi tiếp tục mua sắm, lúc này mua sắm chủ yếu là gia vị, muối ăn, hoa tiêu, bát giác, Hồi Hương... Nhiều vô số, chừng một tấn rưỡi, cơ hồ lấy hết gia vị trong Khố Kỳ trấn, trong đó muối ăn mua hơn một ngàn cân, chiếm trọn 4 ô vuông trữ vật mới đựng hết. Cuối cùng, Lạc Phi còn mua một bộ đồ dung làm bếp, một cân câu cá, một ít gạo và mì.

Nhược Lan đi theo Lạc Phi, trong nội tâm càng ngày càng sợ hãi: hẳn mua nhiều gia vị như vậy, chẳng lẽ hẳn muốn vào rừng núi Fanors à?

Thần a, van cầu người ngàn vạn đừng để hẳn phản hồi rừng núi, mặc dù khi trở về chưa chắc đã mang theo ta, nhưng nếu hẳn đem theo ta thì sao, ta không muốn làm dã nhân đâu!

Lạc không phải không nghĩ trở lại dãy núi lớn, Lạc Phi trên người có ma pháp giam cầm của Cự Long Tắc Tư Tập Á, hẳn chỉ được Tắc Tư Tập Á cho ra để mua sắm gia vị, tùy thời đều có thể bị gọi về Long trong huyết, bởi vậy hẳn phải tùy thân mang theo đại lượng gia vị, cũng lợi dụng cơ hội này nâng cao kỹ xảo nấu ăn của mình.

Nếu muốn ở trong Long huyết sinh tồn, biện pháp duy nhất chính là chinh phục dạ dày Cự Long.

Bởi vậy Lạc Phi đã lên kế hoạch sắp tới, trước mua sắm đầy đủ gia vị, sau đó lợi dụng thời gian chế tạo đại phủ, hảo hảo ôn lại kỹ xảo nấu nướng của mình.

Khố Kỳ trấn ở trong sơn cốc, có một nhánh sông nhỏ từ Bắc Triều xuyên qua Khố Kỳ trấn. Lúc trước, Lạc Phi thường hay đến đây để bắt cá. Lạc Phi quyết định bắt đầu tập luyện từ món cá nướng, bởi vậy ra lệnh Nhược Lan điều khiển xe ngựa đến đoạn sông uốn khúc, cầm cần câu, nhả nhả thả câu.

Một buổi chiều, Lạc Phi câu được bảy con cá, lúc chạng vạng tối chuẩn bị đầy đủ công cụ sau đó lấy 2 con làm nòi thịt kho tàu, hai con hấp, ba con còn lại đều đem nướng. Tất cả mọi việc, kể cả giết cá rửa cá, nhóm lửa chẻ biến đều do Lạc Phi một người làm, Nhược Lan mấy lần muốn hỗ trợ đều bị cự tuyệt.

Đây là bổn sự bảo vệ tánh mạng, sao có thể để người khác làm?

Nhìn tất cả mọi thứ, Nhược Lan cảm giác mình đang nằm mơ. Dứt bỏ quan hệ chủ tớ không nói, Nhược Lan là một nữ hài tử, loại chuyện này đáng lẽ nên do nàng làm a.

Một phú ông có được hơn vạn kim tệ, lại không nhờ tốn vài ngàn tệ ngủ khách sạn, ăn cơm chính mình cũng tự làm, nói chuyện chanh chua, nhưng lại hòa ái đối với nữ hài tử, thà rằng chính mình ủy khuất ngủ trong xe ngựa, nhường cho Nhược Lan ở trong phòng, trong kỹ viện thấy tiểu thư xinh đẹp con mắt trũng trũng nước miếng chảy ròng, lại đối với Nhược Lan tiểu mỹ nữ thanh thuần thờ ơ.

Nhược Lan càng ngày càng không hiểu Lạc Phi, nàng thậm chí hoài nghi, Lạc Phi có phải là có chút tinh thần không bình thường.

Có lẽ là nhiều năm qua không có rèn luyện qua, Lạc Phi làm thịt kho tàu cá cùng hấp cá hương vị cực kém, bất quá cá nướng lại cực kỳ ngon. Cũng may cá rất lớn, một người một con cũng đủ ăn. Ăn xong cá nướng, Lạc Phi cũng không có ý định phản hồi Khố Kỳ trấn, mà là tìm một ít củi khô, đốt 1 đồng lửa, mình nằm bên cạnh đồng lửa, đem ngựa xe nhường cho Nhược Lan.

Lạc Phi đang nhìn trăng sáng trên bầu trời, tự giễu nói: "Hắc hắc, vẫn là trên núi tốt hơn, chi cần chịu khó 1 tí, ăn ở cũng không tốn tiền."

Nằm trong xe ngựa, Nhược Lan nội tâm kêu khổ: "Không thể nào, hẳn mua nhiều gia vị như vậy, chẳng lẽ đều là tự mình dùng? Trời ạ, cả đời cũng dùng không hết, chẳng lẽ mình phải ở trong núi với hẳn cả đời hay sao?"

Mặc kệ Nhược Lan trong nội tâm nghĩ như thế nào, Lạc Phi lại quyết định tiếp tục rèn luyện tài nghệ nấu nướng của mình, bởi vậy vừa rạng sáng ngày thứ hai, hẳn lại dựng cần câu bắt đầu câu cá. Nhưng mà rất không thuận lợi, suốt một buổi sáng một con cá cũng không câu được. Lạc Phi bắt đắc dĩ, đành phải đem 1 con sơn dương giết, lại trộm 1 ít khoai tây của thôn dân, bắt đầu làm khoai tây hầm sơn dương.

Không biết là do ánh sáng mặt trời hay là nhiệt hỏa, Lạc Phi mồ hôi như mưa, một bên điều khiển lửa, một bên nhìn chăm vào trong nồi Sơn dương.

Đây là 1 món ăn chính, Lạc Phi trước kia chỉ là nghe nói qua, chưa từng làm qua lần nào. Bởi vậy hẳn rất chăm chú, thậm chí rất khẩn trương, thỉnh thoảng đưa chiếc đũa vào trong nồi, nếm thử hương vị.

Sau một hồi nấu Sơn dương hầm, một người trung niên hơn 40 tuổi dọc theo đường nhỏ lung lay đi tới. Người này khá mập mạp, dáng người không cao, nhưng thân thể mập mạp, chừng hơn hai trăm cân, làn da trắng hồng, hiển nhiên tinh thông bảo dưỡng. Mập mạp mặc trên người một kiện trường bào cao cấp Ma pháp sư, do thợ khéo làm ra, nhưng mà rất cổ xưa, rất nhiều chỗ đã bị hỏng. Tuy béo, nhưng mười ngón tay lại giống như tay nữ nhân nhỏ nhỏ thon dài, ngón giữa tay phải mang một cái giới chỉ, trên mặt giới chỉ có 1 vật sáng cực lớn, người bình thường còn tưởng rằng là một khóa bảo thạch, nhưng Lạc Phi chỉ nhìn thoáng qua là biết đây chẳng qua là 1 khối thủy tinh mà thôi.

Mập mạp nhìn chăm chăm vào cái nồi 1 hồi, sau đó nói: "À, mùi vị không tệ, không nghĩ tới người sống trên núi cũng có loại tay nghề này."

Lạc Phi liếc mắt 1 cái: "Muốn ăn không, ba ngân tệ."

"Ba ngân tệ?" Thịt mỡ trên người mập mạp kịch liệt rung động, xấu hổ nói: "Khái khái, ta là người có thân phận, mỗi đầu bếp lớn trong khách sạn đều muốn nấu thức ăn cho ta nếm thử còn không được, các người loại cơm dã ngoại ven đường, muốn ăn lại phải trả tiền à."

"Không ăn thì đi đi." Lạc Phi ném thử hương vị, tiện tay bỏ 1 cái bát giác vào.

"Quá nhiều, người bỏ vào nhiều như vậy sẽ làm hỏng hương vị món ăn." Mập mạp đi nhanh vài bước, quơ lấy một đôi đũa muốn đem bát giác kẹp ra. Đột nhiên, mập mạp ý thức được hành vi của mình có chút không thỏa đáng, vội vàng bỏ 2 chiếc đũa xuống: "Kỳ thật ta là hỏi đường, xin hỏi Khó Kỳ trấn còn xa lắm không?"

Nhược Lan bị động tác của mập mạp chọc cười, nói: "Người muốn đi Khó Kỳ trấn sao? Tiếp tục đi tiếp, mười lăm phút là tới."

Mập mạp thấy Nhược Lan, trên mặt lộ ra một tia thần sắc kinh ngạc, mắt nhỏ híp lại, bị đồng mỡ trên mặt làm cho cơ hồ không thấy nữa: "Vị tiểu thư xinh đẹp này, ta là người thừa kế tam đẳng Từ tước, thập nhất cấp Phong Hệ Ma pháp sư, và ta cũng là 1 người ngâm thơ rong mà mọi người đều biết- Nạp Cách, Thỉnh cho phép ta mạo muội hướng nàng hỏi một vấn đề, có thể chứ?"

Nạp Cách làm 1 động tác thể hiện mình rất là cao nhã, nhưng cái thân đầy thịt béo làm cho động tác của hắn rất khó nhìn.

Nhược Lan đối với thơ văn và người ngâm thơ rong không có để ý tới, nhưng là thập nhất cấp Ma pháp sư cũng ít khi thấy, bởi vậy rất cung kính nói: "Ma pháp sư đại nhân, xin ngài cứ hỏi."

Nạp Cách ngẩng đầu lên, mục quang kiêu căng nói: "Nghe nói hai ngày trước đạo tặc Evan cướp sạch Khó Kỳ trấn, một dã nhân từ trong rừng núi xuất hiện, đánh bại Evan, phải không?"

Nhược Lan gật gù đầu: "Đúng là có việc này."

Mập mạp tiếp tục hỏi: "Người kia còn ở trong Khó Kỳ trấn hay không, tiểu thư xinh đẹp tôn kính có thể hay không dẫn ta tìm hắn?"

"Người muốn tìm hắn làm gì?" Nhược Lan rất ngạc nhiên.

Mập mạp lời lẽ chính nghĩa nói: "Ta rất kính nể dũng khí của hắn, giúp đỡ người là trách nhiệm của chúng ta, ta muốn nhìn xem nhân vật anh hùng này là dạng gì, ta muốn dẫn hắn đến thành phố lớn, để cho Khoa Lý Nạp đại nhân ngợi khen hắn, ta còn muốn vì hắn làm 1 bài thơ, làm cho toàn bộ thế giới đều biết đến sự tích anh hùng của hắn."

"Thật sự?" Nhược Lan nháy mắt vài cái, mục quang nhìn nhìn Lạc Phi: "Người người muốn tìm chính là hắn."

"Vâng, hắn?" Mập mạp không tin.

"Đích thật là hắn, không tin người có thể đến giáo đường đến hỏi thử Tế ti, họ lúc đó đều có mặt." Nhược Lan vẫn giữ gìn hình ảnh chủ nhân của mình.

"Sao thế được?" Mập mạp chuyển hướng nhìn Lạc Phi, mục quang trở nên rất quý dị.

"Tốt lắm, Thịt hầm đã chín." Đúng vào lúc này, Lạc Phi xoay người lại, hướng Nhược Lan nói: "Chuẩn bị bát đũa, chúng ta ăn."

"Phanh!" Bạch quang chói mắt bỗng nhiên xuất hiện, một đòn Phong Dao bổ về phía Lạc Phi.

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thiên Diện Phì Miêu.

Công kích xảy ra quá mức đột nhiên, song phương lại quá gần, chỉ có năm sáu thước, dù là một cao cấp chiến sĩ cũng rất khó né tránh.

Lạc Phi không phải cao cấp chiến sĩ, hắn thậm chí không có có ý thức chính mình đang gặp công kích, lúc bạch quang xuất hiện hắn còn rất buồn bực: Lão Thiên a, như thế nào lại có sét đánh?

Nhược Lan nhìn thấy hết thảy, nhưng là nàng chẳng những không lo lắng, ngược lại bật cười: cái tên Nạp Cách này quá không biết tự lượng sức mình,

mới thập nhất cấp Ma pháp sư lại dám công kích Hàng Long giả?

Nạp Cách không phải dùng chú ngữ thích phóng ma pháp, mà là do bộ ma pháp trang bị trên người, cái cúc áo trước ngực hần đột nhiên vỡ vụn. Ngay sau đó, cái nút áo thứ 2,3 lần lượt vỡ vụn, ba cái Phong Dao thành hình chữ phẩm, cùng nhau đánh về phía Lạc Phi.

"Hắc hắc, xong !" Nạp Cách hai mắt phát ra hào quang hưng phấn.

Tuy chỉ là ma pháp nguyên tố liên kết thành Phong Dao, nhưng uy lực tuyệt đối không thua gì đao kiếm thật sự, thân thể huyết nhục căn bản không cách nào chống đỡ, cho dù là Lạc Phi mặc bì giáp vừa mua cũng không ngăn cản được.

Nhưng mà, chuyện tình không thể tưởng tượng lại phát sinh, Phong Dao đến gần phạm vi 1 mét xung quanh Lạc Phi, gió thổi phi phong sau lưng Lạc Phi bay phản phật, Phong Dao sắp chạm và ngực Lạc Phi.

"Bang Bang Bang!" Vang lên 3 tiếng, Phong Dao chẳng những có cắt vỡ áo choàng, ngược lại bị bắn ngược trở về.

"A a a!" 1 tiếng kêu đau đớn vang lên, Nạp Cách hai tay cùng chân trái bị Phong Dao đánh trúng, lập tức máu tươi tươi phun ra như suối, ngã trên mặt đất rên rĩ thống khổ.

"Di, không cho ngươi ăn, ngươi cũng không cần tự hại mình như vậy chứ a?" Lạc Phi vẫn không minh bạch đã xảy ra chuyện gì, đồng tình nói "Xem ra ngươi thật sự đói bụng. Được rồi, dù sao thịt hãm cũng nhiều, căn bản ăn không hết, tiện nghi cho ngươi, một ngân tệ là đủ, đứng dậy ăn đi."

"Ô ô ô..." Nạp Cách hoảng sợ, không ngừng lui về phía sau.

Nạp Cách phóng thích chính là ba cái lục cấp Phong Dao, tuy Phong Dao bị bắn ra trở về nên bị suy giảm, uy lực không đủ để giết người, hần chỉ là bị thương da thịt. Nhưng là lòng tin của hần đã bị triệt để đánh bại, mấy lần muốn chạy nhưng không thành công.

Lạc Phi vừa rồi chỉ thấy bạch quang lóe lên, Nạp Cách lại ngã xuống đất, bởi vậy rất kỳ quái, hỏi: "Ngươi làm sao vậy?"

Nhược Lan cho rằng Lạc Phi là cố ý giả bộ hồ đồ, nên nàng lúc này cũng đứng yên bên xem kịch.

1 Hàng Long giả kỳ quái, thân mang tuyệt kỹ lại không muốn cho người khác biết. Hôm trước cứu vớt toàn bộ thôn dân Khố Kỳ trấn, Lạc Phi cố ý làm cho mình 1 thân bùn đất, hôm nay đánh lui Nạp Cách đột nhiên tập kích nhưng làm bộ như không biết, là phẩm đức cao thượng, hay là tính tình quái dị?

Một thập nhất cấp Ma pháp sư, ở đâu cũng được mọi người chú ý, cũng được xem là 1 cường giả, nhưng Nạp Cách sau khi đánh bại chẳng những không phản kích, còn kêu khóc thảm thiết, nước mũi nước mắt chảy một đồng. Nhược Lan rất là khinh thường, bởi vậy ngữ khí cũng không cung kính nữa.

"Ngươi là gan không nhỏ a, dám công kích chủ nhân của ta? Chủ nhân của ta chính là Hàng Long giả, cả Cự Long còn không sợ, còn sợ ngươi tên thập nhất bậc Ma pháp sư?" Tại thời khắc này, Nhược Lan rốt cục cũng vì thân phận người hầu của Hàng Long giả mà cảm thấy tự hào.

"Cái gì là Hàng Long giả?" Nạp Cách sờ sờ bắp đùi mình, tính toán xem có thể bỏ chạy hay không.

"Ngươi là Ma pháp sư, ngay cả Hàng Long giả cũng không biết?" Nhược Lan càng xem thường Nạp Cách.

"Cái gì, ngươi nói hần là Hàng Long giả, không phải gọi Hàng Long giả?" Nạp Cách vốn đã đứng lên, nghe ong liền ngã xuống đất, toàn thân run rẩy, giống như nhìn thấy ngày tận thế.

"Ta hiểu rồi, nguyên lai ngươi muốn giết ta!" Đột nhiên, Lạc Phi nổi khùng, một bước nhào tới, hai bốp cò Nạp Cách.

Tên đê nhũn phản ứng cũng không tính quá chậm, sau khi nghe Nhược Lan cũng tỉnh ngộ.

Áo choàng màu xám tui đem Phong Dao của Nạp Cách bắn ngược trở về, nhưng vẫn có 1 lực lượng nhỏ tác động vào Lạc Phi. Lạc Phi còn đang kỳ quái, như thế nào áo choàng đột nhiên bị một cỗ lực lượng thần bí kéo, những sợi tơ bằng kim chúc thần bí kia đột nhiên lay động, thậm chí một khóa ma pháp tinh hạch ở cổ áo truyền đến người Lạc Phi một cỗ lực lượng thần bí, lại bị Long uy trong người Lạc Phi hấp thu.

Lạc Phi mừng rỡ trong lòng, nguyên lai cái này áo choàng thật sự là ma pháp trang bị, có thể bắn ngược ma pháp công kích! Trách không được Cự Long Tác Tư Tập Á lại cất nó trong núi bảo bối của mình, đây không phải một kiện đồ rác rưởi, mà là một kiện cực phẩm bảo vật a!

Cự Long, quả nhiên đều là đại hành gia về bảo vật!

Cho tới nay, Lạc Phi đều cảm thấy cái áo choàng này không đơn giản, nhưng không biết đến tột cùng là nó có chỗ đặc biệt gì, hôm nay bị Nạp Cách công kích, lại phát hiện ra đây là một phòng ngự ma áo choàng. Thậm chí so với phòng ngự áo choàng truyền thống còn tốt hơn, bởi vì phòng ngự áo choàng bình thường chỉ có thể ngăn cản ma pháp công kích, mà cái áo choàng này lại có thể bắn ngược lại công kích.

Lạc Phi thầm nghĩ may mắn, may mắn hôm trước mặt áo choàng trên người, nếu không có bán cho Mori.

Bất quá, tâm tình vui sướng của Lạc Phi rất nhanh chuyển hóa thành phần nộ, trước khi nghiên cứu công dụng của áo choàng, hần phải biết được tại sao tên mập này lại muốn giết hần.

Nạp Cách mặc dù nặng hơn hai trăm cân, nhưng trong tay Lạc Phi lại giống như xách 1 con gà, bị Lạc Phi dung lực giơ lên cao, thân thể cơ hồ muốn vỡ thành từng mảnh.

"Tôn kính, vĩ đại Hàng Long giả đại nhân, van cầu ngài không nên giết ta a!" Lời khen trong miệng Nạp Cách như thủy triều tuông ra ra: "Ngài là vĩ đại Hàng Long giả, ta chỉ là 1 Ma pháp sư nhỏ nhỏ, ngài là ánh dương trên bầu trời, ta chỉ là một con kiến mà thôi, van cầu ngài buông tha ta đi, giết ta sẽ làm bẩn thanh danh của ngài mà thôi!"

Lạc Phi đích thật là tức khí, hấn lớn như vậy còn chưa bị đánh lén lần nào, trên thế giới chỉ có Thập Hoang Giả đánh lén người khác, có tên nào bị người khác đánh lén đâu!

"Người tại sao muốn giết ta?" Lạc Phi nắm ngón tay dùng sức, ngón tay đâm thật sâu vào thịt trên người của mập mạp, cơ hồ nhìn thấy nữa.

"Ta đáng chết, ta bị ác ma dụ dỗ, chỉ vì một ngàn kim tệ tiền thưởng, cũng dám lừa ta đi ám sát vĩ đại Hàng Long giả đại nhân, ta thật là oan ức mà!" Nạp Cách đau đến nước mắt chảy dài, tuy cố gắng gầy dựa, nhưng không cách nào thoát khỏi ma trảo của Lạc Phi.

"Một ngàn mai kim tệ? Ai treo thưởng ám sát ta?" Lạc Phi cảm thấy ngoài ý muốn, mạng của mình như thế nào đột nhiên đáng giá vậy, một ngàn mai kim tệ a, cũng đủ thuê một cái đỉnh cấp sát thủ ám sát 1 đại nhân vật.

Nếu như là tám năm trước, Lạc Phi hận không thể tự mình giết chính mình rồi đi lĩnh thưởng (chết rồi mà còn đòi lãnh thưởng)

"Đúng vậy, là 1 tên chết tiệt, Evan!" Nạp Cách biểu tình đầy căm phẫn: "tên ác ôn Evan làm hại ta, gan bọn hấn nhỏ như chuột, chỉ biết ý mạnh hiếp yếu. Hôm trước hấn định cướp sạch Khố Kỳ trấn, bị vĩ đại Hàng Long giả đại nhân ngài đánh cho bỏ chạy, chặt vật trốn về, lại không biết hồi cải, lại thuê sát thủ, treo giải thưởng một ngàn kim tệ mua đầu của ngài. Ta vừa mới nhận được tin tức, bởi vì ngưỡng mộ uy danh của Hàng Long giả đại nhân, nên giả làm thích khách đến bãi phóng đại nhân. Kỳ thật, ta không phải đến ám sát ngài, ta chỉ là vì muốn thấy phong thái của Hàng Long Giả đại nhân..."

"Cái gì giả mạo, rõ ràng là ám sát, nếu không phải bản Hàng Long giả có... Có bản lĩnh thật sự, sớm đã bị người giết rồi!" Nghe Nạp Cách nói, Lạc Phi càng nghe càng tức giận: "Nghe nói giết người vì tự vệ sẽ không bị truy cứu trách nhiệm, hôm nay người muốn giết ta, ta phản kích đánh chết người hấn là..."

"Tha mạng a!" Như người được 1 cổ máu tanh, Nạp Cách sợ tới mức tiểu trong quần: "Ngài bản lĩnh cao cường như thế, ta sao có thể giết chết ngài? đùa à, ta nói toàn bộ là sự thật a!"

Thấy biểu hiện của Nạp Cách như thế, Nhược Lan nhìn không được, cười lạnh nói: "Một cái thập nhất cấp Phong Hệ Ma pháp sư, dùng phương pháp đánh lén đứ sức giết 1 Ma đạo sư, như thế nào xem như vui đùa?"

"Ta thật sự chỉ là đùa thôi mà, bởi vì ta căn bản không phải thập nhất cấp Phong Hệ Ma pháp sư." Tên mập liều mạng đập đầu cầu khẩn nói: "Ta chỉ là một cá thập nhất cấp Huyền Thuật Sư, không là Ma pháp sư, lại càng không phải là thích khách, ta là người chuyên tổ chức lễ mừng cho người khác, không tin các người có thể đi nghe ngóng thử, Thiên Diện Phi Miêu mọi người đều biết a."

"Thiên Diện Phi Miêu?" Nhược Lan đột nhiên cười lên ha ha, chỉ vào Nạp Cách: "Người... Ha ha ha... Người chính là tên được xưng là làm việc không đảng hoàng, sự sỉ nhục của quý tộc Andorra, huyền thuật sư Thiên Diện Phi Miêu?"

Nạp Cách cúi đầu xuống, tinh thần chán nản nói: "Ách, đây đều là biệt hiệu do những tên không có hảo ý nói lung tung, kỳ chức nghiệp chính của ta là người ngâm thơ rong." Đột nhiên, Nạp Cách nhãn tình sáng lên, quỳ gối, ôm lấy hai chân Nhược Lan điên cuồng hôn.

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Biểu Diễn Ảo Thuật.

"Nha, người làm gì?" Nhược Lan hét lên một tiếng, lui ra sau lưng Lạc Phi.

Nạp Cách đập đầu cầu khẩn nói: "Tôn kính tiểu thư xinh đẹp, nguyên lai là ngài nhận thức ta, van cầu ngài nói giúp ta với, giúp ta làm cho Hàng Long giả đại nhân bớt giận, tha thứ ta đi!"

Lạc Phi hỏi: "Người... biết tên mập mạp này?"

Nhược Lan cười nghiêng ngá: "Không biết, bắt quá có nghe nói qua, quả thật hấn rất nổi tiếng."

Nguyên lai Nạp Cách quả thật là một tử tước, hơn nữa là thừa kế. Tổ tiên của hắn là 1 trong 7 Long Kỳ Sĩ trong nghi thức Phong Long lần đầu tiên, sau này còn lập ra 1 quốc gia cường đại, bất quá thời đại thay đổi, gia tộc bọn họ dần dần suy sụp, đến đời Nạp Cách, chỉ còn có thể làm chức tử tước.

Tuy gia đạo suy sụp, nhưng Nạp Cách lại kế thừa cuộc sống xa hoa dâm dật của tổ tiên hắn, tự cho mình là thi nhân, thường xuyên tổ chức các buổi thi thơ, không đến hai mươi tuổi đã đem sản nghiệp của gia tộc tiêu xài sạch sẽ, bởi vậy được xưng là bại gia tử làm việc không đàng hoàng.

Gia nghiệp hết sạch, Nạp Cách vẫn không tiếp thu giáo huấn mà là tiếp tục duy trì cuộc sống quý tộc xa hoa. Không có tiền, hắn ra ngoài lừa gạt, đại đa số quý tộc đều bị hắn lừa qua, cuối cùng làm nhiều người tức giận, bị bài xích ra khỏi giới quý tộc, bởi vậy có được danh hiệu tối sỉ nhục trong giới quý tộc Andorra.

Tổ tiên của Nạp Cách dùng ma pháp lập nghiệp, gia tộc có truyền thừa ma pháp cao thâm. Nhưng Nạp Cách đối với truyền thừa ma pháp của gia tộc một điểm hứng thú cũng không có, ngược lại đối với 1 chi nhánh của ma pháp—ảo thuật lại rất chú ý, trải qua hơn hai mươi năm dốc lòng tu luyện, hắn lại thành một cao cấp Huyền Thuật Sư.

Ảo thuật mặc dù cũng là 1 loại ma pháp, nhưng nó chỉ là loại thùng rỗng kêu to, giới ma pháp đối với loại làm xiếc, gạt người không hề chú ý tới. Nhưng Nạp Cách làm không biết mệt, vì duy trì sinh kế, hắn thường xuyên trong các buổi lễ ăn mừng của nhà giàu giả trang thành thăng hệ biểu diễn ảo thuật, kiếm lấy một hai kim tệ. Hành vi đó làm các ma pháp sư rất là căm tức, ảo thuật dù sao cũng là một loại ma pháp, Nạp Cách nguoi phở lại dùng ảo thuật thần bí cao quý tiến hành biểu diễn kiếm tiền, quả thực là cho giới ma pháp xấu mặt.

Bởi vậy mọi người lại cho hắn 1 cái biệt hiệu mới—thăng hệ số 1 giới ma pháp.

Nghe Nhượng Lan giới thiệu thân thế truyền kỳ của Nạp Cách, Lạc Phi mê mẩn, hỏi: "Thiên diện Phi Miêu là sao?"

"Có ba nghĩa. Thứ nhất, hắn ảo thuật đích xác không tệ, chẳng những có thể bắt chước đủ loại bộ dáng của ma pháp, còn có thể bắt chước các loại sinh vật, làm cho người hoa mắt. Thứ hai, hắn thiếu nợ tiền quá nhiều, khắp nơi đều là chủ nợ, vì để tránh cho bị chủ nợ nhận ra, hắn thường xuyên hoá trang. Thứ ba, bởi vì hắn quá mập, tướng mạo cùng Lão Miêu cáo già không sai biệt lắm, bởi vậy được xưng là Thiên Diện Phi Miêu." Nhượng Lan ha ha cười nói: "Hắn là loại ăn chơi trác táng, phong chừng ngay cả Nhất cấp chiến sĩ cũng đánh không lại, đích xác không có khả năng làm thích khách."

Nạp Cách liên tục gật đầu: "Vâng, đúng vậy, đúng vậy, ta ngay cả một con gà còn chưa từng giết qua, làm sao dám giết người?"

Nạp Cách đang nói dối, trên thực tế thật sự hắn đến đây là muốn ám sát Lạc Phi.

Bởi vì nguyên nhân thời tiết, nên gần đây rất ít tổ chức tiệc, hơn một tháng không có người mời Nạp Cách biểu diễn trợ hứng. Nạp Cách trên người không có đồng nào, lại lo lắng bị chủ nợ bắt được, bắt đắ dĩ rời khỏi thành thị, trùng hợp trên đường gặp được Huyết Thủ Evan đang thuê sát thủ.

Nạp Cách bị một ngàn kim tệ tiền thưởng hấp dẫn. Nếu như hắn có thể kiếm được số tiền thưởng này, có thể trả được 1 bộ phận khoảng nợ, hơn nữa còn sống thoải mái vài ngày. Bởi vậy Nạp Cách tự đề cử, lợi dụng ảo thuật phóng trên bầu trời 1 mảnh Hòa Thụ Ngân Hoa, công bố đây loại ma pháp công kích thập phần cường đại, do đó lừa được tính nhiệm của Evan, bắt đầu đi Lạc Phi.

Nạp Cách sờ đi dám lĩnh đi ám sát, 1 phần do kim tệ có lực hấp dẫn quá lớn, nhưng quan trọng nhất là hắn có kiện ma pháp trang bị do tổ tiên truyền xuống, có thể trong nháy mắt phóng thích ba cái lực cấp Phong Dao. Nạp Cách ôm tâm lý may mắn tiến đến Khó Kỳ trấn, hắn muốn xem trước một chút tình huống, nếu như Lạc Phi không cường đại như Evan hình dung như vậy, hơn nữa hắn có cơ hội tới gần phạm vi 10 mét quanh Lạc Phi, hắn sẽ dùng ma pháp trang bị tiến hành ám sát, nếu như Lạc Phi quá cường đại, hắn sẽ lựa chọn đào thoát.

Chỉ tiếc vận mệnh trên Nạp Cách, hắn còn chưa có tiền vào Khó Kỳ trấn đã gặp Lạc Phi, hơn nữa hắn lại sai lầm xem Lạc Phi là 1 thăng lỗ mãng không có sức uy hiếp, vì vậy quyết đoán ra tay. Đang lúc Nạp Cách cho rằng một ngàn kim tệ đã tới tay, Phong Dao hắn phóng thích lại bị ma pháp ảo ảoàng của Lạc Phi bắn ngược trở lại. Chẳng những không có ám sát thành công, ngược lại thứ đáng giá duy nhất trên người cũng bị làm hỏng.

Cũng may Lạc Phi không có bị thương, đồng thời bị Nạp Cách chọc cười, bởi vậy cũng không ý định truy cứu, nếu không Lạc Phi nhẹ nhàng sờ soạng chút, có thể sờ gãy cái cổ của Nạp Cách.

"Nguoi thật là Huyền Thuật Sư?" Lạc Phi hứng thú hỏi: "Biểu diễn một chút cho ta xem."

"Như ngài mong muốn!"

Vì mạng sống, Nạp Cách phải xuất ra bản lĩnh thật sự xem đây là vụ buôn bán lớn nhất trong đời. Hắn mở bao y phục trước người ra, một bộ trang phục thăng hệ xuất hiện, xoay 3 vòng tại chỗ, hướng Lạc Phi và Nhượng Lan cúi người chào. Sau đó, Nạp Cách giơ hai tay lên, trong miệng nói lầm bầm, rất nhanh xuất hiện trước mặt hắn 1 Cự nhân dữ tợn cao tám thước.

Nếu như không phải trước đó biết rõ đây là ảo thuật, Lạc Phi cùng Nhượng Lan cũng bị giật mình. Cự Nhân nhìn quá giống thật, giống từ dung mạo đến quần áo, từ ánh mắt đến động tác cũng giống nhau như đúc. Bất đồng duy nhất chính là, cái này Cự Nhân vô luận như thế nào hoạt động, cũng không ra một điểm thanh âm.

"Không sai, rất tốt." Lạc Phi thấy là nghiệm, lấy ra một đồng tệ vớt trên mặt đất.

"Thật cảm tạ ngài khen thưởng!" Nạp Cách nhặt đồng tệ lên, lại biến ra 1 con Hòa Long, chỉ thấy một cột sáng cự đại hồng sắc phóng lên trời, nhìn rất giống hòa hệ ma pháp có lực công kích cường hãn. Chỉ có điều, đây toàn là đồ giả, không có cái nào có lực công kích, thậm chí không có độ nóng nữa.

"Thật là đẹp, làm lại 10 lần!" Lạc Phi cười ha ha, ném ra một nắm đồng tệ.

Nạp Cách phi thường buồn bực, đây không phải xem ta là khi sao? Trước kia, lúc biểu diễn, mọi người thưởng ít nhất cũng 1 kim tệ a. Nhưng Nạp Cách không dám chọc giận Lạc Phi, chỉ có thể giả bộ như rất vui vẻ, lại phóng ra 1 cái ảo thuật mới.

Bờ sông nhỏ biến thành nơi biểu diễn, các loại màu sắc luân phiên xuất hiện, giống như là đang lễ hội mừng năm mới, nhìn rất đẹp mắt. Lạc Phi ngồi trên 1 tảng đá cùng Nhục Lan 1 bên vừa ăn thịt Sơn Dương hầm, 1 bên trầm trồ khen ngợi.

Khi ma lực tiêu hao không còn, Nạp Cách quỳ rạp trên mặt đất thờ đóc nói: "Đại nhân, ta hết sức rồi!"

Lạc Phi rất hài lòng: "Cút đi, từ nay về sau đừng để ta nhìn thấy ngươi, còn nữa, đừng có tùy tiện mà ám sát người khác!"

"Cám ơn vĩ đại Hàng Long giả đại nhân!" Nạp Cách tuy tỏ vẻ cảm tạ, nhưng lại không có đi, mà là đứng tại nguyên chỗ nhìn chăm chăm vào nồi Sơn Dương hầm của Lạc Phi, bụng réo gọi, liên tục nuốt nước miếng.

Nạp Cách thật sự quá nghèo, làm gì còn tiền ăn cơm, hai ngày qua ăn trộm rau của những nông hộ xung quanh ăn đỡ đói.

"Như thế nào, ngươi còn có việc sao?" Lạc Phi trừng mắt.

"Tôn kính vĩ đại Hàng Long giả đại nhân, không biết ta có thể trở thành tùy tùng của ngài hay không" Đột nhiên, Nạp Cách quỳ trên mặt đất, thành khẩn nói: "Chỉ cần ngài thu ta, ta nguyện ý vì ngài trả giá hết thảy. Ta là một thi nhân vĩ đại, ta sẽ dùng thơ ca truyền tụng mỹ danh của ngài. Ta là một vĩ đại Huyền Thuật Sư, khi ngài tịch mệnh ta sẽ làm cho ngài vui vẻ. Ta là thể tập quý tộc, quen thuộc tất cả lễ nghi quý tộc, ta sẽ chiếu cố cuộc sống hằng ngày của ngài. Ta là một đầu bếp vĩ đại, ta sẽ vì ngài chế biến những món ngon..."

Nạp Cách miệng lưỡi lưu loát, đem mình hình dung là người không gì không làm được, mục đích chỉ có một: làm cho Lạc Phi thu nhận hắn.

Khi biểu diễn, Nạp Cách đã bắt đầu tính toán. Trước mắt hắn nghèo kiệt xác, bụng thì lại đói, nếu như hôm nay lại không có tiền, hắn sẽ trở thành 1 tên khát cái mắt. Làm 1 tên khát cái cũng không có cái gì là không được, mấu chốt là cuộc sống sau này thế nào? Trong thành thị hắn có rất nhiều chủ nợ, ở sơn khẩu Fanors còn có Huyết Thủ Evan đang nhìn chăm chăm vào hắn.

Nạp Cách đã tuyệt vọng, nhưng Lạc Phi xuất hiện lại nhen nhóm hi vọng trong người hắn.

Người trẻ tuổi lại là 1 Hàng Long giả ngàn năm khó gặp, nó cường đại cỡ nào, cao quý cỡ nào, được người kính ngưỡng cỡ nào a. Hơn nữa nhìn quần áo mới trên người hắn, lại nhìn những cái nồi thau, chén đĩa mà họ mới dùng để ăn thịt Sơn Dương hầm, 2 người họ nhất định là kẻ có tiền. Nếu như có thể trở thành tùy tùng của Hàng Long giả chẳng những vấn đề cuộc sống lập tức được giải quyết, hơn nữa còn rất có mặt mũi nữa. Cho dù sao này trở về thành Andorra, những chủ nợ kia còn dám hướng tùy tùng của Hàng Long giả đòi nợ sao?

Lạc Phi không hề có ý định nhận tên hề này làm tùy tùng, nhưng hắn bị 1 câu của Nạp Cách đã động: "Kỹ thuật nấu nướng của ngươi rất tốt sao?"

Không có bị lập tức cự tuyệt, Nạp Cách hi vọng càng lớn, vội vàng trả lời: "Đúng vậy thưa chủ nhân, ta trước kia cũng là người có tiền, đầu bếp của nhà ta là đầu bếp giỏi nhất Andorra, lúc ta còn trẻ mỗi ngày đều ở trong phòng bếp học nấu ăn, ta làm đồ ăn tuyệt đối là nhất lưu."

Một thể tập từ tước lại suốt ngày ở trong phòng bếp học nấu ăn, Nạp Cách đích xác là khác người a.

"Nếu là như vậy, vậy thì..." Lạc Phi đang muốn đáp ứng, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng nước miếng chảy ròng ròng của Nạp Cách thì trong nội tâm nổi lên một tia phản cảm, lúc này đưa tay một ngón tay chỉ Nhục Lan nói: "Ngươi theo làm tùy tùng của nàng."

"A!" Nhục Lan kinh ngạc kêu lên: "Ngươi sao có thể nói đùa như thế?"

"Tôn kính chủ nhân, thỉnh tiếp thu cái cúi chào từ người hầu trung thành nhất của ngài!" Nạp Cách lập tức nhào tới, lần nữa muốn hôn chân Nhục Lan.

Nạp Cách là người thông minh, hắn đã sớm suy đoán Lạc Phi cùng Nhục Lan có quan hệ. Lúc mới xuất hiện, Nạp Cách thấy Lạc Phi đang luống cuống tay chân hầm cách thủy thịt Sơn Dương, mà Nhục Lan thì ngồi một bên, làm như không có việc gì. Bởi vậy Nạp Cách phán đoán, địa vị của Nhục Lan hẳn là rất cao, ít nhất cũng là 2 bên ngang hàng. Hơn nữa Nhục Lan mấy lần nói chuyện, cũng không có biểu hiện ra sự tôn kính của người thường đối Hàng Long giả, điều này càng làm cho Nạp Cách tin tưởng, Nhục Lan là một người có thực lực, rất có thể là bằng hữu của Hàng Long giả, thậm chí còn là bạn gái.

Dù sao muốn làm tùy tùng, so sánh giữa đi theo một Hàng Long giả cùng đi theo một nữ hầu có thực lực tương đương Hàng Long giả, Nạp Cách người phổ có khuynh hướng chọn Nhục Lan.

"Mau đứng lên, từ tước đại nhân, ta là 1 người dân bình thường, sao có thể làm chủ nhân của ngươi!" Nhục Lan cố ý nhắc nhở Nạp Cách, song phương có thân phận địa vị cách biệt rất lớn.

"Người không có phân thấp hèn, chỉ có cường đại và yếu đuối. Chủ nhân tôn kính, ngài mặc dù là một bình dân, nhưng mà ngài giống như vàng trắng soi sáng trên bầu trời. Ta tuy xuất thân trong thế gia quý tộc, nhưng ta chỉ nhỏ bé như 1 hạt cát. Ta có thể trở thành người hầu của ngài, đi dấu chân chói lọi vĩ đại của ngài, là vinh hạnh cả đời của ta!" Nạp Cách nhận định Nhục Lan là đại nhân vật, bởi vậy cố ý muốn làm người hầu của nàng, ngữ khí rất thành khẩn, biểu lộ sự chân thành tha thiết, cảm thiên động địa.

Hai người lại đẩy qua đẩy lại, làm cho Lạc Phi rất không hài lòng. "Không phải là chỉ là tiếp nhận 1 tùy tùng thôi sao? Hẳn nguyên ý, ta đồng ý, ngươi là 1 người hầu chẳng lẽ muốn làm trái lệnh chủ nhân? Đáp ứng hần nhanh lên, sau đó còn ăn cơm, thịt Sơn Dương hầm sấp hồng luôn rồi."

"Người hầu?" Nạp Cách thất thần, náo loạn nửa ngày, nguyên lai tiểu cô nương này chỉ là người hầu của Hàng Long giả a!

"Như thế nào, ngươi không muốn?" Lạc Phi sinh khí, kêu lên một tiếng, không tự giác phát ra 1 tia Long Uy.

Nạp Cách lập tức cảm giác được một cỗ áp lực cường đại từ trên trời giáng xuống, trái tim của hần cơ hồ muốn đình chỉ hoạt động, vội vàng thất kinh hô: "Chủ nhân chủ nhân xin bớt giận, ta nguyện ý trở thành người hầu của người hầu ngài, ta thề ta sẽ như đối đãi chủ nhân và chủ nhân của chủ nhân như cha mẹ thân sinh, nguyện dâng lên lòng trung thành của ta, nếu ta có trái lời, thì cho ta ăn thịt Sơn Dương hầm bị mất nghẹn chết a!"

"Chủ nhân của chủ nhân, người hầu của người hầu, loạn hết cả lên!" Lạc Phi cảm thấy nhức óc.

Nhược Lan hai gò má ửng hồng, trong nội tâm thầm mắng: "Cái tên Thiên Diện Phi Miêu chết tiệt, chẳng biết nói chuyện gì cả, cái gì mà đối đãi như cha mẹ thân sinh, chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng ta, ngươi và Lạc Phi là vợ chồng sao? Không, hần là 1 tên ác ôn, ta chết cũng sẽ không gả cho hần!"

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Tranh Đoạt Chức Trưởng Trấn.

"Dã Lang đại tửu **** là khách sạn lớn nhất Khố Kỳ trấn, là nơi chiêu đãi khách nhân tôn quý nhất.

"Chư vị, mọi người đều biết, người của Khố Kỳ trấn chúng ta đều là di dân tới đây, nơi này nằm sâu trong vùng núi, quý tộc chẳng thêm bước chân vào nơi này, cũng lười quản lý. Bởi vậy cho tới nay, trấn trưởng đều do chúng ta tự mình đề bạt." Ổ lô ghế số 1, phó trấn trưởng Lam Tang Khôn đặt chén rượu xuống, ho khan hai tiếng nói: "Ba ngày trước trấn chúng ta bị đạo tặc cướp bóc, lão trấn trưởng bất hạnh gặp nạn. Vốn dựa theo truyền thống, hần là cử hành lần tuyển cử thứ nhất, tuyển ra Trấn trưởng mới. Nhưng mọi người đều biết, bây giờ là mùa săn bắn, không thích hợp tuyển cử, các nam nhân đều ở trong núi, có thể mấy tháng sau mới trở về. Bởi vậy phó trấn trưởng ta cho rằng, việc cấp bách bây giờ là đề cử ra 1 người thích hợp, toàn quyền phụ trách sự vụ hàng ngày trong trấn, tránh việc xảy ra hỗn loạn."

Trong này tổng cộng 18 người, kể cả Tế ti cũng nằm trong số đó, đây đều là người có uy tính danh dự của Khố Kỳ trấn.

"Ý của ngươi ta không rõ cho lắm, cái gì gọi là người thích hợp? Trấn trưởng chết, ngươi là Phó trấn trưởng không phải là rất thích hợp hay sao?" Dã Lang đại tửu **** chủ Nadar nói: "Hắc hắc, kỳ thật ngươi không cần triệu tập chúng ta, ngươi hiện tại chẳng phải đang xử lý sự vụ ngày thường sao, làm gì mà vội vã muốn lên làm trấn trưởng thế?"

Người lớn tuổi nhất cũng là người có uy tính nhất- thợ săn Tatar không vui nói: "Lam Tang Khôn, Trấn trưởng là vì bảo vệ mọi người chúng ta mà chết, thì thế hần còn chưa lạnh, ngươi không đi an ủi cùng hải tử cửa hần, lại ở đây cả ngày nghĩ xem làm thế nào thay thế vị trí của hần, chỉ bằng điểm này, ta đã không đồng ý cho ngươi làm Trấn trưởng."

Lam Tang Khôn vốn tưởng rằng đây là chuyện nước chảy thành sông, không nghĩ tới hần vừa mới nói xong, mọi người liền nhất trí phản đối. Hần không khỏi cấp bách nói: "Tatar đại thúc, chư vị, ta đây cũng là vì toàn thể thôn dân suy nghĩ a. Lúc này, đích xác không thích hợp tiến hành tuyển cử, quyền hành phó trấn trưởng tiến hành công việc của trấn trưởng, cũng không phù hợp."

"Người không về đủ, chúng ta có thể đợi, trong nhà có chuyện lớn như vậy, những thợ săn trong núi khi nghe được tin tức sẽ nhanh chóng trở về thôi. Đến lúc đó nếu như ngươi được tuyển, chúng ta tuyệt đối sẽ ủng hộ."

"Trở về cũng tốt, ma thú thương nhân đều bỏ chạy, bọn họ có giết nhiều ma thú hơn nữa, cũng không bán được giá tốt." Lão bản mở cửa hàng buôn bán vật liệu ma thú-Omar thở dài một hơi nói ra: "Thật sự là rất kì quái, cường đạo rõ ràng bị đuổi đi, trong lúc này rất an toàn, bọn thương nhân ma thú như thế nào lại bỏ chạy hết?"

"Ngươi không tại sao bọn chúng lại bỏ chạy hay sao?" Người bên ngoài rời đi, Nadar là chủ của quán ăn cũng có cảm thụ rất sâu, mấy ngày gần đây cơ hồ chẳng có chút sinh ý nào.

"Hỏi rồi, nhưng bọn chúng đều không có nói, nguyên một đám giống như hại sợ cái gì đó." Omar nói: "Bất quá, có 1 người khách quen ám chỉ với ta, tựa hồ là cùng tên đại hồ từ gọi là Hàng Long Giả có quan hệ."

Tatar tức giận gõ cái bàn: "Không được xưng hô ân nhân của ngươi là đại hồ từ, phải gọi hần là Hàng Long giả đại nhân!"

Nói đến Lạc Phi, ánh mắt mọi người liền nhìn sang Tế ti.

Lam Tang Khôn cho rằng có thể mượn cơ hội này lôi kéo Tế ti, liền hỏi: "Tế ti đại nhân, ngày đó Hàng Long giả đại nhân không phải là đi vào giáo đường với ngài sao, như thế nào lại không thấy, hơn nữa người còn dẫn dò chúng ta không được đàm luận về Hàng Long giả? Hẳn giúp chúng ta, chúng ta hẳn là phải cảm tạ. Đợi khi có trường trấn mới, sẽ đem tất cả mọi người triệu tập, mỗi nhà ra ít tiền, vì hẳn tổ chức một nghi thức chào đón long trọng."

Tế ti xấu hổ cười "Khái khái, cao nhân tính tình đều rất quái dị. Hàng Long giả đại nhân cũng vậy, không hi vọng mọi người đem hẳn đối đãi như ân nhân, vì vậy hẳn đã sớm rời đi."

"Thật sự là người tốt a!" Tatar tán thưởng.

Ngoài cửa có 1 người đi vào nói: "Lão bản, tất cả vị đại nhân, bên ngoài có 1 tên mập mạp, nói muốn gặp các người."

Lão bản Nadar không kiên nhẫn khoát khoát tay: "Cái gì mập mạp hay không mập mạp, không thấy chúng ta đang có việc hay sao, không gặp."

Tên đưa tin cũng không rời đi, do dự nói: "Lão bản, tên mập đó nói hẳn đến từ thành Andorra, là tử tước, còn là một cao cấp Ma pháp sư."

"Tử tước?" Trong phòng mọi người đều sững sờ, Khó Kỳ trấn chưa từng có cao cấp quý tộc như vậy ghé thăm.

"Người chắc chắn, hẳn thật là một quý tộc?" Nadar đứng dậy hỏi.

Tên đưa tin gãi gãi đầu: "Không quá giống, hẳn là đi bộ tới, không có xe ngựa, cũng không có tùy tùng, hơn nữa quần áo rách rưới. Bất quá hẳn nói chuyện hung hãn, rất giống đại nhân vật."

"Cái gì mà giống, ta vốn chính là một đại nhân vật." Đột nhiên, một bàn tay trắng nõn vươn ra, đẩy tên đưa tin qua 1 bên, 1 tên mập mạp bước vào. Tên mập mạp kêu cần nhìn qua mọi người trong phòng, trực tiếp đi tới, ngồi vào chỗ tốt nhất trong phòng, đưa tay lấy 1 cái đùi gà bắt đầu ăn: "Àn, tuy thiếu chút hỏa hẩu, nhưng là hương vị coi như cũng được, trong nơi sơn dã như thế này mà có món như thế này, cũng coi là đáng quý."

Mọi người kinh ngạc nhìn, đối với hành vi quái dị của hắn vừa tức giận vừa buồn cười.

Trong yến hội xuất hiện thêm 1 người, Lam Tang Khôn không kiên nhẫn nói: "Tên mập người từ đâu xuất hiện, sao lại tùy tiện xông vào bàn cơm của người khác, đi ra cho ta!"

Mập mạp buông đùi gà xuống, cầm lấy khăn trắng lau sơ qua 2 tay, nhìn chăm chăm vào Lam Tang Khôn lắc đầu thờ dài nói: "Người miền núi chính là người miền núi, thô lỗ, vô lễ, cùng người trong thành không cách nào so sánh được." Thấy mọi người giận dữ, mập mạp đứng lên, lớn tiếng nói: "Tuy các người rất không lễ phép, nhưng ta rất nhân từ, không truy cứu tội các người mạo phạm quý tộc. Hiện tại, ta tự giới thiệu, ta chính là người hầu của Nhục Lan đại nhân, chủ nhân lại là người hầu của Lạc Phi đại nhân vĩ đại, là tam đẳng thế tập Tử tước, là thi nhân ưu tú nhất Andorra, cao cấp Ma pháp sư Nạp Cách." Hơi chút dừng lại vài giây đồng hồ, tiếp tục nói: "Hiện tại các người đã biết ta là ai, mau nhanh hành lễ đi."

Nạp Cách nói xong, kiêu căng nhìn mọi người, chờ đợi người khác hành lễ với hắn.

Tất cả mọi người bị danh hiệu dài dòng của Nạp Cách làm cho quay cuồng, đều hai mắt nhìn nhau, cái gì chủ nhân của chủ nhân, người hầu của người hầu, là tử tước mà còn là thi nhân, loạn thất bát nháo.

Qua một hồi lâu, Lam Tang Khôn mới tỉnh ngộ lại, quát to: "Người đâu, đem tên này ném ra ngoài!"

"Hô!" Nạp Cách đột nhiên vương tay ra, một đầu ma lang cao hơn 2 thước đột nhiên hiện ra ở sau lưng.

Ma lang bình thường cao 1 mét còn chưa được, là có thể xé xác 1 thợ săn vĩ đại vậy thì ma lang vĩ đại cao hơn 2 mét thì lợi hại như thế nào? Mọi người lập tức sợ hãi, thét chói tai, quay đầu định bỏ chạy. Khi bọn họ nhìn thấy, lập tức sợ hãi, nguyên lai ngoài cửa ra xuất hiện 1 con Ma lang khổng lồ.

Hai cái miệng như bồn máu của 2 con Ma Lang đóng mở đều theo tiếng hít thở của chúng, bốn con mắt phóng ra lam quang thâm thúy, tuy vô thanh vô tức, lại để lộ ra một cỗ khí tức làm cho mọi người lạnh hết sống lưng.

Nụ cười trên mặt biến mất, Nạp Cách giống như 2 đầu Ma Lang mắt phóng ra hàn quang: "Ta đoán đúng, các người quả nhiên là một đám tiểu nhân vong ân phụ nghĩa!"

Dùng thân phận thế tập tử tước, hạ mình làm nô bộc của người khác, Nạp Cách chẳng những không có cảm giác ủy khuất, ngược lại càng hơn hớn.

Một ngày trước, Nạp Cách vinh hạnh trở thành người hầu cho người hầu của Lạc Phi, ngoại trừ đang ăn món thịt Sơn Dương hầm còn đang cùng chủ nhân Nhục Lan nói chuyện với nhau, hẳn biết được rằng thôn dân Khó Kỳ trấn đối với người cứu mạng bọn họ-Hàng Long giả đại nhân một chút cảm kích cũng không có, không khỏi lòng đầy căm phẫn, xung phong nhận việc đòi tiền.

Lạc Phi sớm đã có ý nghĩ này, chẳng qua là khó mở miệng, lại tìm không được người thích hợp, hiện tại Nạp Cách muốn đi, Lạc Phi liền vui mừng cho phép hắn đi.

Được cho phép, Nạp Cách giống như được trao quyền quốc vương vậy, sáng khoái dâng cao tột đỉnh.

Lợi dụng ảo thuật biến hóa ra hai đầu ma lang, ngồi nhìn mọi người còn đang kinh hãi, mục quang Nạp Cách sắc bén đảo qua mọi người: "Mọi người đều nói người dân trên núi thì rất thuần phất, ta xem ra lời đồn này là sai lầm, tối thiểu tại Khố Kỳ trấn thì lời đồn này sai lầm. Các người ích kỷ, lạnh lùng, đối với người đã từng trợ giúp các người chẳng hề để tâm, lại trốn ở chỗ này một mình hưởng lạc, thật đáng xấu hổ a!"

Ma lang thật là đáng sợ, tất cả mọi người cảm giác lưng hơi lạnh.

"Từ Tước đại nhân..." Lam Tang Khôn hồ hồ nói: "Chúng ta không biết ngài, cũng không biết ngài đang nói cái gì?"

"Còn muốn ta nói rõ sao? Ta hỏi các người, ba ngày trước là ai xông vào thôn, giết chết ba thôn dân, cướp sạch toàn bộ tài sản của các người? Là ai từ trên trời giáng xuống, đánh đuổi cường đạo, tìm lại tài sản và giữ lại tính mạng các người?" Nạp Cách vỗ bàn đứng dậy: "Nhưng, đôi mắt ân nhân cứu mạng các người, các người đã làm cái gì? Các người không biết cảm ơn, thậm chí đối với ân nhân cứu mạng cũng chẳng thêm quan tâm, các người trong này ăn sơn hào hải vị, lại để cho ân nhân cứu mạng các người ở nơi hoang dã sống mông trời chiếu đất, các người chẳng lẽ không hổ thẹn sao?"

Tatar gấp đến độ chà xát tay: "Sao lại nói như vậy? Chúng ta phi thường muốn báo đáp ân cứu mạng của vị anh hùng đó nhưng chúng ta lại không biết hắn ở chỗ nào a?"

"Các người không biết?" Nạp Cách cơ hồ gầm rú: "Ba ngày qua chủ nhân của ta cùng chủ nhân của chủ nhân ở đây chưa từng rời đi. Các người lại khi dễ bọn họ là người nhà quê, 1 miếng thịt bò lẹ bán gần tệ, thật quá đáng! Chủ nhân của ta cùng chủ nhân của chủ nhân thật sự không chịu nổi sự xảo trá của các người, bắt đắc dĩ, chỉ có thể đến bờ sông, dói bụng thì câu cá, một thì nằm trong bụi cỏ!"

"A, người nói người trẻ tuổi kia là anh hùng đã cứu mạng chúng ta?" Mọi người kinh hãi.

Lạc Phi sau khi tắm rửa có biến đổi quá lớn, cả Nhược Lan cũng nhìn không ra, hướng chỉ là người khác. Các thôn dân cũng từng hoài nghi thân phận của người lạ mặt ở bờ sông câu cá, nhưng cũng chỉ hoài nghi hắn là tên ăn chơi trác tang ở bờ sông câu cá, ai cũng sẽ không nghĩ tới hắn chính là tên Hàng Long Giả đầy râu ria kia.

"Hàng Long giả một ngàn năm mới sẽ xuất hiện một người, chẳng lẽ ngoại trừ chủ nhân của ta, trên thế giới này còn có một Hàng Long giả khác sao?" Nạp Cách chuyển hướng về phía Tế Ti: "Người khác không biết, người là người tự mình tiếp đãi qua chủ nhân của ta, người hẳn là phải biết rõ ràng về chủ nhân của ta chứ. Người nói cho mọi người biết, người bên bờ sông câu cá có phải là Hàng Long giả đại nhân hay không?"

Tế Ti toàn thân đều là mồ hôi: "Cái này... hẳn thật sự là Hàng Long giả đại nhân, nhưng..."

"Nhưng cái gì?" Tatar giật tím mặt: "Ân nhân của chúng ta rõ ràng là ở bờ sông, người lại nói hắn đã rời đi, vậy là sao?"

"Hàng Long giả đại nhân đã tìm được rồi, chúng ta phải đền đó cảm tạ ngài mới được." Ma lang thật là đáng sợ, Lam Tang Khôn đứng lên, ý đồ dẫn mọi người rời đi.

Nạp Cách dùng sức vỗ cái bàn: "Các người chẳng lẽ cứ như vậy đi nghênh đón Hàng Long giả đại nhân sao?"

Lam Tang Khôn mê hoặc hỏi: "Từ tước đại nhân, ý của ngài là..."

"Nghỉ thức, nghỉ thức long trọng nhất, ta muốn toàn bộ thôn phải tham gia nghỉ thức! Cờ, dàn nhạc, pháo hoa, quà tặng, phải giống như nghênh đón linh chủ đại nhân... Không, phải giống như nghênh đón quốc vương vĩ đại vậy. Nếu không như vậy thì không thể hiện được uy nghiêm của Hàng Long Giả đại nhân, không thể thể hiện được sự biết ơn của các người!" Nạp Cách uy phong, như 1 đại tướng chỉ tay ra lệnh: "Ta là quý tộc đến từ thành phố lớn, những thứ này ta rất có kinh nghiệm, bởi vậy các người phải nghe ta chỉ huy hết thảy. Mặt khác, Tế Ti đại nhân, hãy cho ban nhạc của giáo đường tập hợp, lập tức tập luyện bài nhạc ta vừa mới soạn dành riêng cho Hàng Long giả đại nhân!"

Nạp Cách miệng lưỡi lưu loát liên tục chỉ huy, con mắt ma lang đáng sợ nhìn chằm chằm mọi người, một đám tai to mặt lớn của Khố Kỳ trấn hai mặt nhìn nhau, rất mê mang, lại rất sợ hãi.

Người này, thật sự là người hầu của Hàng Long giả đại nhân sao?

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Thí Nghiệm.

Khó Kỳ trấn loạn tới mức gà bay chó chạy, các thôn dân bị triệu tập đến trên quảng trường, nghe một 1 tên mập mập diễn thuyết. ở con sông nhỏ phía nam Khó Kỳ trấn, đường như không xảy ra chuyện gì, vẫn yên tĩnh.

Hôm nay Lạc Phi không có câu cá, suốt một buổi sáng, hắn khoanh chân ngồi trên một tảng đá lớn nhắm mắt trầm tư. Từ khi tấm áo choàng bắn ngược ma pháp công kích của Nạp Cách tới nay, Lạc Phi sinh ra nồng đậm hứng thú với tấm áo choàng này.

Thoạt nhìn, cái áo choàng này không dính 1 hạt bụi, hình thức thì cổ lỗ. Nhưng mà kiện áo choàng này lại thần bí xuất hiện bên trong Long Huyết, trải qua ngàn năm mà không bị hư hao, thậm chí từ khi Tắc Tư Tập Á đưa áo choàng cho Lạc Phi, trên mặt bám 1 hạt bụi cũng không có.

Những sợi thần bí, cứng cỏi lại không hề nặng. Trên cổ áo, có dính những ma pháp tinh thạch mà Lạc Phi không biết tên. Trước kia, làm Lạc Phi tâm động chỉ là tài liệu làm cái áo choàng, hắn cân nhắc xem có thể bán bao nhiêu tiền. Hiện tại, hắn lại muốn biết được bí mật của tấm áo choàng này.

Khi Lạc Phi bị Nạp Cách công kích, Phong Dao tuy bị bắn trở về, nhưng thân thể của hắn vẫn cảm giác được lực lượng của phong Dao, ngực vẫn còn hơi đau. Bởi vậy có thể thấy được, áo choàng cũng không có đem toàn bộ năng lượng bắn ngược trở về. Việc này, còn lẽ là do Lạc Phi không biết sử dụng, hoặc là bởi vì tấm áo choàng có khuyết điểm?

Nạp Cách phóng thích chính là lực cấp Phong Dao, kết quả là bị bắn ngược trở về, nếu như là ma pháp công kích cao cấp hơn, áo choàng có hay không vẫn bắn ngược trở lại. Phong Dao sau khi bị bắn ngược lại thì uy lực chỉ bằng ma pháp cấp 3, nếu như năng lực của Lạc Phi mạnh hơn 1 chút, thì có hay không bắn ngược lại càng nhiều năng lượng, có hay không có phương pháp khống chế phương hướng vào lực lượng mà Phong Dao bị bắn ngược trở về?

Bởi vì lo lắng cho thân phận Hàng Long giả dóm bị vạch trần, Lạc Phi không dám hỏi Nhược Lan hoặc là Nạp Cách, chỉ có thể một mình tìm hiểu. Đối với 1 người không biết 1 chút gì về ma pháp mà nói, đích thật là việc khó, suốt cả một buổi tối cũng không nghĩ ra thứ gì, ban ngày lại tiếp tục suy nghĩ, thậm chí luyện tập nấu nướng cũng không thêm.

"Nhược Lan, ngươi không phải có ma pháp sao? Dùng ma pháp công kích ta đi." Không thể làm gì được, Lạc Phi đành dùng thân mình làm thí nghiệm.

"Đánh người, vì cái gì?" Nhược Lan cho là mình nghe lầm, thầm nghĩ: "không phải là ngày hôm qua ăn thịt Sơn Dương hàm quá nhiều, hôm nay bất bình thường rồi đó chứ?"

"Ít nói nhảm, kêu người đánh thì người cứ đánh đi." Lạc Phi đứng lên, chuẩn bị thư thế.

"Tuân lệnh, thưa chủ nhân!" Nhược Lan đã sớm muốn đánh Lạc Phi trút giận, hiện tại có cơ hội, thì nàng sao lại bỏ qua. Tuy Nhược Lan biết mình không có khả năng đã thương Hàng Long giả, nhưng là chỉ cần xuất thủ, oán khí trong lòng cũng giảm bớt mà.

Nhược Lan cũng chuẩn bị tư thế, trong miệng bắt đầu ngâm xướng ma pháp chú ngữ.

"Ngừng!" Lạc Phi đột nhiên không có lòng, hỏi: "Ngươi sử dụng ma pháp gì, so với Phong Dao của tên mập mập như thế nào?"

"Chủ nhân, đây chỉ là tam cấp Hòa Cầu Thuật, nhiều lắm chỉ có thể giết thỏ thôi. Về phần uy lực, so với lực cấp Phong Dao của Nạp Cách kém vài đẳng cấp." Nhược Lan cảm thấy rất hổ thẹn, tuổi của Lạc Phi so với nàng không lớn hơn bao nhiêu, nhưng đã trở thành Hàng Long giả, mà nàng vẫn chỉ là một tam cấp Mục Sư.

Nguyên lai chỉ có thể giết thỏ, Lạc Phi yên tâm, lần nữa đứng lên: "Đến đây đi, dùng hết sức công kích ta a!"

"Như ngài mong muốn!" Nhược Lan Lãng phóng ra 1 hỏa cầu lớn như trái dưa hấu về phía Lạc Phi.

"Oanh!" Hỏa cầu đánh thẳng tạt vào ngực Lạc Phi.

"A!" Hét thảm một tiếng, trước ngực Lạc Phi bị ngọn lửa thiêu hừng hực, thân thể bị đánh bay ra ngoài, "tôm" 1 cái roi thẳng xuống sông.

"Không thể nào!" Nhược Lan lập tức tròn tròn mắt.

Đường đường là Hàng Long giả, Cự Long còn bị hắn dạy bảo, lại bị một dê cấp ma pháp đánh ngã! Nhược Lan bắn ra đích xác chỉ là ba cấp ma pháp, không có đạo lý gì mà Lạc Phi có thể ngăn cản lực cấp Phong Dao, lại không ngăn cản được tam cấp Hòa Cầu a?

Nhược Lan trong nội tâm hối hận. Lạc Phi tuy nhiên khi dễ nàng, nhưng cũng không có làm gì đại ác, đôi khi đối với chính mình cũng không tệ lắm, ngàn vạn không nên bị thương a!

"Rầm!" Mặt nước tách ra, Lạc Phi nhảy lên.

Rất hiển nhiên, Lạc Phi bị thương, đang cau mày, tựa hồ rất thống khổ. Trước ngực Lạc Phi, 1 khối bì giáp lớn bị đốt thành tro. Nhưng kỳ quái chính là, cái áo choàng lại không hề tổn hại.

"Tại sao lại như vậy?" Lạc Phi trở lại tảng đá trầm tư suy nghĩ, rất nhanh lại đứng lên, nhặt lên một cây mộc côn dung để nhóm lửa, nói: "dùng gậy đánh ta 1 cái đi!"

"Không cần phải thế a?" Nhược Lan có chút không đành lòng.

Rất nhiều nghi vấn cần đáp án, Lạc Phi đã dỗi không kịp, đem một côn trúc tiếp nhét vào trong tay Nhượng Lan: "Nhanh lên, đây là mệnh lệnh của ta!"

"Phanh!" Một côn quét ngang, đánh trúng phần hông của Lạc Phi. Tuy nhiên Nhượng Lan tuy cố gắng đánh nhẹ, Lạc Phi vẫn đau đến nhe răng trợn mắt.

"Đến tột cùng là sai lầm ở đâu?" Lạc Phi hai tay ôm đầu, ngồi xồm trên tảng đá trầm tư.

"Không thể nào, chủ nhân điên rồi?" Nhượng Lan vô cùng kinh ngạc.

"A, ta hiểu được, là Long uy! Ta hẳn là phải sử dụng Long Uy!" Vài phút sau, Lạc Phi quát to một tiếng đứng lên: "Nhượng Lan, dung hòa cầu, nhanh lên!"

Tuy không tình nguyện, nhưng nhìn thấy bộ dạng vội vàng của Lạc Phi, Nhượng Lan bất đắc dĩ phóng thích ma pháp Hòa Cầu 1 lần nữa.

"Phanh!" Hòa cầu còn chưa dừng tới Lạc Phi lại đột nhiên bắn ngược trở về, hướng về phía Nhượng Lan gào thét bay qua.

"A, mặt của ta!" Nhượng Lan quá sợ hãi, vội vàng chạy đến mép nước quan sát mặt mình.

"Bành bành ..." Hơn mười đóa pháo hoa phóng lên trời, Khố Kỳ trấn xuất hiện một đội ngũ kỳ quái, hướng bờ sông đi tới. Trong đội ngũ có người cầm cờ xí các màu, có người bưng quả tặng, còn có người diễn tấu nhạc khúc còn có 1 đám mặc bạch y đang hát.

"Chủ nhân, chủ nhân chủ nhân, bọn họ đã đến!" Nạp Cách ra roi thúc ngựa gấp rút trở về, đang chuẩn bị báo cáo tin tức tốt, lại đột nhiên thấy Lạc Phi cùng Nhượng Lan toàn thân ướt sũng, đầu rối loạn như dân chạy nạn, lập tức sợ hãi, vội vàng quay đầu ngựa chạy trở về.

"Ngừng, đội ngũ dừng lại!" Nạp Cách ngăn cản đội ngũ tiếp tục đi tới: "Vĩ đại Hàng Long giả đại nhân đang ngủ trưa, nghỉ thức đón tiếp nửa giờ sau tiếp tục."

Bạn đang đọc truyện *Hàng Long Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.